

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAVUL

Nisan 2017
Sayı: 19
Fiyatı: 7 TL

Edebiyat - Sokak

Halit Akçatepe
İlyas Salman
Gül Sunal
Umur Bugay
Cahit Berkay
Emrah Kaman
İsmail Saymaz
Hayko Cepkin
Yüzyüzyken Konuşuruz

Zerrin Tekindor
küçük Iskender
Cengiz Bozkurt
İhsan Yüce
Ali Lidar
Uğur Dündar
Emin Alper
Levent Özümçü
Ransom Riggs
Emre Kongar
Barış İnce
Caner Cindoruk
Burhan Sönmez
Celil Oker
İnanç Konukçu
Haydar Ergülen
Meltem Yılmazkaya
Alpay Erdem

Erk Acarer
Necati Tosuner
Fulsen Türker
Onur Tuncay
Onur Behramoğlu
Ayşen Aksakal
Can Binali Aydın
Evrim Kuran
Fatih Pınar
Umut Yiğit
Yeşim Coşkun
Selin Kalkan
Ethem Onur Bilgiç
Ahmet Uzun
Pınar Ergün
Kemal Can Kayar
Önder Abay

Parka gidecekmiş
iki gözümün çiçeği.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Digi.logue

powered by

ZORLU
PERFORMAN
SANATLARI
MERKEZİ

Birler ve sıfırlar
senin için bir anlam
ifade etmiyorsa,
farklı
disiplinlerin ışığında
onlara
yeniden bakmanın
tam zamanı!

KEMAL GÜLDÜ, TÜRKİYE GÜLDÜ

Babamın, benim için çok özel anılarından biridir, herda im heyecanla ve keyifle dinlerim. Çünkü benim çocuk yıldız olarak ilk ve son filmim, aynı zamanda Kemal abinin de ilk filmidir... Harika birlikteliğin beyaz perdeye yansmasıyla bir nevi tarihi değiştiren bir filmdir *Tatlı Dillim*. Ondan aynen dinlediğim gibi aktarıyorum. Ebru Akçatepe Bozatlı

O zamanlar kızlarımın da oynadığı ilk ve tek filmleri olan *Tatlı Dillim*'i çekiyoruz.

Tatlı Dillim en çok çekilen senaryolardan biridir. Oğlan yolda giderken arabası bozulur. Köye götürürler. Orada kıza aşık olur. Onunla evlenir. Sonra kıızı bırakır İstanbul'a döner. Kız bir süre oğlanın yolunu gözler. Sonra oğlanın peşine İstanbul'a gelir ve ondan intikam alır.

Bu da "kadının fendi" filmlerinden birisidir.

Dedim ki "Ertem abi bize yakışır mı? Yüz defa çekilmiş filmi biz niye çekiyoruz?"

"Sen merak etme oğlum, bu herif uzun boylu bunu basketçi yaparız," dedi Tarık Akan için.

Zeki ile Metin o zaman Arzu Film'e yeni gelmişler. Basket takımı kurulacak ya. Dediler bizim uzun bir arkadaş var. Getirelim mi? Getirdiler Kemal'i.

Otobüse bindik. Bir sahne vardı, onun diyaloglarını düzenledik. Verdik Ertem abiye. Aldı kâğıdı, "Sen bunu söyle, sen bunu söyle," dağıttı replikleri. Kemal'e geldi, replik bitti. "Oğlum sen de burada gülersin," dedi. Kemal de güldü. Kemal güldü, Türkiye güldü.

Biz Ertem abiyle filmi izlemeye gider seyirci tepkisine bakardık. Kemal güldüğünde bütün salon gülüyor. Bir sonraki filmi *Hasret* oldu. Emel Sayın ile. Kemal'in rolü yoktu orada. Ona rol yazdı. Rol yazdı dediğim de "Sen burada takip ışıkçısı ol," dedi. Takip ışıkçısı ama Emel Sayın'a hayran. O yüzden de takip ederken ikide bir gülüyor. Ertem abi orada kontrol etti seyirciyi, buna bir daha gülecek mi diye. Seyirci yine güldü. O zaman oldu işte. *Oh Olsun*'u biz Tank'la iki kardeş oynayacaklık. Kemal de eklendi üç olduk.

85-86

**Taklalar atıp bana çarpan arabanın camına
çarptım. Cam çatladı, kafam yarıldı. Kafamdan
boşalan kan, arabanın kaportasını kapladı.**

Eskişehir'de okuma hayalleri kurarken kismetime Konya Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi düşmüştü. Rize Otagrı'ndan kalkan Ankara aktarmalı otobüs, beni adını yalnızca haritadan bildiğim uçsuz bucaksız bir bozkıra bırakmıştı. Rize, dağa çıkan yeşil yokuşların ve denize varan masmavi inşilerin şehriydi. Konya ise içinde kaybolduğum, kaybola kaybola öğrendiğim pürüzsüz bir düzlük...

Üniversite ile öğrenci yurdu arasında geçen birkaç aylık yalnızlığın ardından, Rize'nin yerel gazetelerinde başladığım gazeteciliğe Konya'da devam etmeye karar verdim. Okula bağlı Üniversite Televizyonu'na (ÜnTV) stajyer olarak kabul edildim. Artık ÜnTV'nin muhabiriydim. Omzumda kamera, elimde mikrofona, belimde polis telsizi vardı. Kulacağım sürekli telsizdeydi. Her asiye olayı, iki haneli rakamlardan oluşan bir kodla anılıyordu. Örneğin, "85" ölümlü trafik kazasının koduydu, "86" ise yaralımalıl kazanın. Telsizden "85" kodunu işittikten anda habere koşuyordum.

Bir perşembe akşamı telsizden Konya'ya Çumra'ya bağlayan otoyolda "85" ihbarı geçti. Olay yerine vardığımda, bozbirdaki karanlığı polis aracının farları aydınlatıyordu. Kameramı açıp kayıt tuşuna bastım. Yola yayılan ekmeğe, karpuz ve et parçalarının tek tek kaydettim. Çekim bitince polise yaklaştım "Nasil oldu?" diye sordum. "Fukara," dedi, "İştenci çıkmış, karpuz ve ekmeğe alıp yolun karşı yanındaki evine gidiyormuş. Dalgındı ki herhalde, kamyonun altında kalmış. Kafası paramparça, beyni yola saçılmış..."

"Peki, ailesinin haberi var mı?"

"Yok, daha aramadık."

Öğrenci yurduna dönerken, korkudan titriyordum. Mesai bitiminde evine giderken, elindeki karpuz ve ekmeğe torbasıyla yola savrulan bir iştenci akıbeti beni ürpertmişti. Ölüm korkusu, gazetecilik aşkına üstün çıkmıştı. Karpuz dilimlerine yapışan beyin parçaları

gözlerimin önünden gitiyordu. Sabah ezanı müthiş bir kederle okunurken, karar vermişim, uzun bir zaman önce ara verdiğim namaza tekrar başlayacaktım. Abdest alıp secdeye vardım. Tövbelere ederek uykuya daldım.

Gözümü açtığımda cuma namazına dakikalar kalmıştı. Abdestimi tazeleyip Alâeddin Camisi'nin avlusundaki namaz safına karıştım. Selçuklular'dan yadigar bu tarihin caminin görkemi, ölüm korkusuyla hırpalanmış ruhumu okuyor, kırılan cesaretimi onarıyordu. Ne var ki, kaybolan ölüm korkusunun yerini, Allah'ın huzuruna karkodan ötürü varmış olanın utancı alıyordu. Binlerce kulun iştencilikle rabbine boyun büküşü safta kendini riya çamurunda debeleniyormuş gibi hissediyordum. Öyle ya, ölümden korkmuş olmasaydım, şu an safta diz kırmayacaktım. Riyakarlığımdan ötürü Allah'a karşı mahcup, riyakarlığımın karşı ofkeliydim. Namazı tamamlamadan ayağa kalktım. Edeple saftan ayrılıp Alâeddin Camisi'nden çıktım.

Haftalar sonra, Meram'daki bir basın toplantısından dönerken, şehrin göbeğindeki Zafer Meydanı'nda arabadan inip yola atıldığım anda kendimi havada buldum. Taklalar atıp bana çarpan arabanın camına çarptım. Cam çatladı, kafam yarıldı. Kafamdan boşalan kan, arabanın kaportasını kapladı. Elimden savrulan kamera paramparça oldu. Arabadan inen telaşlı adam, baygın haldeki beni kucaklayıp koltağa yatırdı.

Araba hızla ilerlerken, belimdeki polis telsizi öttü. Bir polis, "Zafer Meydanı'nda 86 var," diye anons geçti.

Telaşlı adam, konuşturmak için bana, "86 nedir?" diye sordu.

"Yaralımalıl kaza," dedim. "Bizden bahsediyor."

Adam gaza bastı.

Hastaneye gitmek üzere Alâeddin Camisi'nin önünden hızla dönerken, "Bizi Allah korudu," dedi.

BİLİNÇTEN VE GÖNÜLDEN. BENDEN. HAYIR.

Kökünden hayır, kökünden.
Hayırlar artıyor hayır dedikçe.
Hayır diyorsun çünkü dedikçe.
Niçin diye kendine sorarsan hayır diyorsun.
Hayır diyorsun beyninin içine bakarsan.
İçindeki kaygı kıpırdayınca hayır diyorsun.
Hayır diyorsun yaldızlanmışın altını görürsen.
Yoksulluğun kaynağını sezersen hayır diyorsun.
Hayır diyorsun çalmaya çırpmaya hayır dediysen.

Hayır diyor geleceği görenler.
Aşk ile dertlenmişler hayır diyor.
Hüzzam sevenler hayır diyor.
Metalicler koşa koşa hayır diyor.
Hayır diyor civanlar.
Ceylanlar hayır diyor.

Hayır diyor açaçlar, kuşlar.
Uçurtmalar, dereler hayır diyor.
Hastalar da hayır diyor, ustalar da...
Futboldan anlayanlar hayır diyor.
Yıldandan değil, yalandan korkanlar hayır diyor.
Saymayı bilenler hayır diyor.
Çocuksuza da hayır diyor.

**İşte geliyor hep beklenen gün. O hep
özlenilen. O hep umutlarla yeşertilen..
yüceltilen gün geliyor işte. Umarsızlar
için geliyor o ışıklı gün. Kimsesizler için
beklenen gün işte geliyor kimsizlerin
kendilerini kimsesizlikten arındırmaları için.
Kurtarmaları için kendilerini kimsesizlikten.
Çaresizler için gelen gün işte geliyor
çaresizlerin kendilerini çaresizlikten**

**arındırmaları için. Kurtarmaları için
kendilerini çaresizlikten.
İşte geliyor hep beklenen gün. O hep
özlenilen. O hep umutlarla yeşertilen..
yüceltilen gün geliyor işte. Sıyrılıp
kurtulmak için bencillikten, pek de kendine
düşkünlükten.**

Ezilenler hayır diyor.. hayır diyor iyi gün
görmemişler.
Saray kullarına hayır diyor yurda
kullar.
Betonculara hayır diyor dikili
ağacı olmayanlar.
Sabır çekenler de hayır diyor,
suskunlar da...
Hayır diyor çulsuzum ama hırslı değilim diyenler.
Uyduya uymaya hayır diyor çıkarıcı olacağına
çapulcu olanlar.

Yıldızlar hayır diyor göğe bakarsan.
Pastacılar da hayır diyor, emekçiler de...
Pazar çantalları hayır diyor, makya çantalları da...
Yaşmak bağlayanlar da hayır diyor, yüksek
topuklular da...
Gençler hayır diyor, çoktan hayır diyor gönlü
gençler.
Kaderler gülsün diye hayır diyor mağdurlar.

**İlkyazdı. Yaşlılık günlerinden sonra
erişilmiş bir ilkyazdı. Ah, gençtim, dinçtim
sanki. Sanki ah, güçlüydüm, direnciydim
sanki. Isıt beni güneş, ısıt beni! Isıt beni
umut, ısıt beni!
Sanki hoplaya zıplaya indim**

basamakları. Hem de nasılı!
İçimde coşkun bir sevinçle sanki
öyle hoplaya zıplaya indim apartmanın
önündeki basamakları.
İçimdeki sevinç ben gitmem bir yere
diyordu. Ben seni bırakmam diyordu
içimdeki sevinç.
**Isıt beni güneş, ısıt beni! Isıt beni
gelecek, ısıt beni!**
Çıktım sokağa ki aman da aman! Nisan
da hayır diyordu yumuşak bir yüzle.
Yürüdüm güvenerle yeşil erğirin nasil
da öyle hayır dediğine. Yürüdüm...
Hayır derim derinden, yer
oynar yerinden.

Kararlı bir hayır geliyor yurttan seslerden.
İşçiler hayır diyor, hayır diyor işsizler güçsüzler.
Veresiye defterleri, beklenen duraklar hayır diyor.
Akılda kalanlarla hayır diyor hiç kin tutmayanlar.
İlaç niyetine hayır diyor.
Yılmadan hayır diyor umudu üstlenenler.

Düşler masallar içinde.
Dilekler söylenceler içinde.
Anlayınca, önemseyince hayır diyoruz.
Düğün dernek içinde.
Şenlikler bayramlar içinde.
Söyleniyor, hayır!

Bakınca, görünce hayır diyoruz.
Duyunca, duymuşayınca hayır diyoruz.
Herkes istediğini söyleşin diye hayır diyoruz.
Hayır diyoruz çünkü emir kesmiyor demiri.
Hayır demeyi düşünemiyoruz, hamdolsun!

**Yıldızlar hayır diyor
göğe bakarsan.**

ÇÖL DURAĞI

Uzun metraj, konulu film gibi yaşadığımızı iddia etmek de herkesin hayatı boktan kısa filmlerin montajlanmış şekli.

-Ben, dedi, Klitorisliyim.

Orta Dünya'dan yepyeni bir memleket. 'Sabaha Kadar Minibüs' neonuyla aydınlatılmış duraktan binmiştim araca – henüz tenhaydı içeriş – herkes tenhadir zaten. Meyhaneyi kapatıp bara geçmiş, meyhanede bulduğum aşkı barda kaybetmiştim. Kumarhaneleri yok edemezsiniz. Hep öyledir zaten: İssizlik kelimesi sessizliği, kimsesizliği çağırırken da 'ıs', yani sahip'ten hareketle ıssız, zahipsiz anlamına gelir ve zahipsiz olan da kalabalıktır bazen. Tenhalığını hor değil, hoş görmek gerekir. Görmek, öldürür zaten.

Topu topu ikimiz vardık minibüste; dolması için yolcu bekliyorduk. Şöfor koltuğu da boştu. Önümde oturan gençten adam, ağır bir raki kokusu da savurarak dönmüş ve o cümleyi sarf etmişti. Bense cebimdeki bozukluklardan ücreti ayırıyordum, bu bir liralar çok yuvarak, afalladım.

-Anlayamadım, dedim, nereliyim dediniz?

-Klitorisliyim. Oradan kaçtım geldim.

Kesik, yarım bir dudak yükselmesiyle anlık gülmüsdüm. (Sarhoşken böyle ifadeler cezbedici).

-Uzak mıdır, diye sordum dalga geçtiğim anlaşılmasını diye zorlanarak.

-O her yere yakındır da her yer ona uzaktır biraz. Çöldür zaten.

Kolunu koltuğa dayayarak iyice yerleşti karşıma ve devam etti:

-Çok büyük bir çölde güneş, yaklaşmış ve eğilip sormuş herhangisi bir kum tanesine 'Burada ne yapıyorsun', diye. Hiç düşünmeden yanıtlamış kum tanesi: Benzerlerimden saklıyordum. Bildin sen onu.

Paraları cetek cebime boca edip adamın yüzüne baktım dikkatlice; alkolden delirmiş olabilir miydi?

-Çölde bir eş bulmak zor tabii, dedim, çölde eş

görmek sağlam uyuşturucu gerektirir.

-Görmek, öldürdüz zaten, dedi yutkunmadan, şair ne yazmış: Akşama doğru kara çevirir bu yağmur / dedim, yürüyüp çıktım çölden.

Çölde bir otel yahut çölde bir lunapark yahut çöl çingeneri yahut çöl göçü gibi imgeler diziliverdi aklıma birdenbire; çöl şarkıları diye bir albüm de çıkartılabilir ileride. Çölde Çay'yı hatırlıyorum da buradaki çay ırmak, dere benzeri bir şeyse eğer, saçma.

-Neden Klitoris deniyor oraya?

-Söyledim ya, yürüyüp çıktım çölden. Emevi veya emir eri olmak pahasına. Kelime oyunlarına kapılarak, kelime oyunlarından yararlanarak kurtuludum bir bakıma. Düşün, öyle zor bir durum ki, kum tanesi ayaklanıp yürüyebiliyor. Kasten adam sevmek suçundan tutuklanmak mümkün mü? Değil. Çöl uzupuzun bir geçit, koridor dur aslında matematige bakarsan. Klitoris benzer.

-Uterus olmasın o sakın. Kavram karmaşası kanserojenidir.

Şöyle bir kıpırdayıp yeniden yerleşti yerine:

-Yanılıyorsunz üstümd, dedi, asil yavulı yolun kendisidir ve çöl bunu kanıtlamıştır.

Alkolün ruh cerrahlığı risklidir; hangi organizma müdahale edeceği bilinmez bu tür sabahlamalarda. Minibüs dolmuyordu; camdan dışarıyı kontrol ettim; meydan insansız ve şüpheliliydi.

-Çölde meyhane, bar da bulunmaz herhalde. İnsanlar suya hasretken alkol satmak tuhaf kaçarsa sanırım, diyerek konuyu eğlenceli hale getirmeye çalıştım.

Bir an daldı, düşündü, hesapladı, hafızasındaki haritaları taradı. Navigasyon iptaldi.

-Uzun metraj, konulu film gibi yaşadığımızı iddia etmek de herkesin hayatı boktan kısa filmlerin montajlanmış şekli. Kısa filmlerin birbiriyle alakası bile yok; çocukluğumuz başka bir kısa film, gençliğimiz başka bir kısa film. Başımıza gelenler iyi kötü, kopuk kopuk. Çölde içecek mekân bulamıyorsan o mekânı hayal edersin. Bak sen, âlemci birine benziyorsun; belli her gece dışarıdasın. Söylesene, geceler birbirine benzese de tıpatıp aynı mı?

Haklıydı aslında. Şehrin göbeğinde çöldeydik. Susuz kalmakla bir minibüsün dolmaması benzese de aynı değildi. Aşık olmak çok içmekten, terk edilmek tedavisi imkânsız hastalıktan, güzel şeyler ummak sevimekten farklı mıydı?

-Sevdim seni, dedi.

-Sağ ol, dedim, belki ben de aslen Klitorisliyimdir.

-Desene hemşeriyiz o zaman, diyerek gülmüsdü. Tedirgindim adamdan; tam inmek için kalkacakmış ki, o toparlandı, iki büküm ayağa kalktı tavana göre arayıp güvdesini.

-Üstadım gidiyorum ben, dedi, hayırlı sabahlar.

-Ben de ineceğim zaten, dedim, dolmuşun dolacağı yok.

-İyi edersin, dedi, herkes çölde dönmüş belli. Hem, sen de inersen ben de kapıları kilitletim. E, bazen şoförler de arkaya gezip yolcu olmayı severler. Veya.

Avucunu açtı, anahtarları uzattı:

-Sen nereye gidiyorsan bas git arabayla, park edince anahtarları üzerinde bırak; ben yarın trafikten geçince arabamı nasıl da bulurum nasılsa. Çöl bu, kaybolacak değil ya.

YKY'DEN ÜÇ YENİ ROMAN

Richard Yates'ten sonu hüsrarla biten bir Amerikan rüyası

Richard Yates, *Bağımsızlık Yolu*'nda sonu hüsrarla biten bir Amerikan rüyasını anlatıyor. Aynı adla sinemaya uyarlanan, Türkçeye "Hayallerin Peşinde" ismiyle çevrilen filmin başrollerinde Oscarlı oyuncular Leonardo DiCaprio ve Kate Winslet oynuyor.

Bağımsızlık Yolu

Richard Yates • Çeviren: Esra Birkan • Roman, 272 s.

Sarsıcı, şaşırtıcı, yüz kızartıcı, komik... *Portnoy'un Feryadı*

Zamanında ülkemizde yasaklanan kitaplardan biri olan *Portnoy'un Feryadı*, kapalı bir kutu olan Yahudi toplumunda erkeğin cinsel gelişimini ve anne ile erkek çocuk arasındaki ilişkiyi eğlenceli, şaşırtıcı ve yüz kızartıcı bir biçimde anlatıyor.

Portnoy'un Feryadı

Philip Roth • Çeviren: Özden Anıkan • Roman, 212 s.

Ölümü, insanın kendi kıyametidir

22:04, Amerikan edebiyatının son dönemdeki en parlak yazarlarından biri olan Ben Lerner'dan, gerçek ile kurmacanın ironi ve samimiyetle harmanlandığı yenilikçi bir roman.

22:04

Ben Lerner • Çeviren: Hakan Tokar • Roman, 208 s.

NİSAN GÜNLERİNDE AŞK

Bir Nisan sabahında

Akıllı bir hayırlı çıkacaksin yola
Yüzyıllık bir müjdeyle döneceksin
O artık hiç olamadığın kadar sensin!
Macit Koper.

Anadolu folkloruna göre nisan yağmurlarının özel bir önemi vardır:

Nisan yağmuru suyunun, kısırlığı, baş ağrısına, bel ağrısına, göğüs ağrısına, soğuk algınlığına iyi geldiğine, insanın yüreğindeki sıkıntıyı, evhamı ve hatta kötülükleri yokettiğine inanılır.

Gerçekten de Orta Anadolu insanı için nisan yağmuru gökten yağan berekettir:

Tarların suya en çok ihtiyaç duyduğu dönemde yağan nisan yağmurları, bolluk habercisidir.

Zamanında Konya'da nisan yağmur suları toplanarak hastalara şifa olarak dağıtılır, Mevlana Dergâhı'nda misafirlere ikram edilirilmiş.

Nisan yağmurlarının suyu bol miktarda demir olduğunu düşünenler ve bundan yararlanılmasını önerenler de vardır:

Nisan yağmurunda dolaşmış islanın, yağmur suyunu toplayıp şük yapın; hayvanlarınıza bu sudan içirin, onları da yağmura dolaştırın; yaşlıların ellerine, yüzlerine, saçlarına yağmur suyu sürün derler.

Ayrıca, nisan yağmurlarının sevgi, şefkat ve hoşgörü aşıladığına da inanılır.

Ülkemizdeki bağımsızlık savaşının simgesi olan Meclis'in 23 Nisan'da Ankara'da açıldığını düşününce doğrusu ben de, nisan yağmurlarının sularında keramet arayanların kervanına katılmakta bir sakınca görmedim:

Nisan yağmurları ile kurulan Meclis ve bu Meclis'in önderlik ettiği İstiklal Savaşı, ilan ettiği Cumhuriyet, ülkemize çağdaşlığı, kalkınmayı, sağlığı, eğitimi, demokrasiyi, kıscası uygarlığı ve bereketi getirmiştir.

Bugün bu topraklardaki insanlar yaşamlarını, körtopal da olsa, özgür ve bağımsız olarak sürdürebilme umudunu 23 Nisan sayesinde taşımaktadır.

Osmanlı döneminde hamam külahcılığında ileri gidemeyecek ama bugün bu topraklarda koltuk, makam, mansıp sahibi olanlar ise bunu doğrudan

23 Nisan'a borçludurlar:

Hani şu zaman zaman nankörce bir umursamazlıkla "Parantez" olarak küçümsedikleri Türkiye Cumhuriyeti'nin kuran Nisan Meclisine!

Gazi Mustafa Kemal Atatürk 23 Nisan'ın önemini, anlamını ve değerini bildiği için, İstiklal Savaşı'nın en kritik zamanlarında, Meclis'le ters

23 Nisan, nisan günlerinde aşktır: Vatan aşkıdır... Millet aşkıdır... Bağımsızlık aşkıdır... Özgürlük aşkıdır...

düşüğünde bile, onu korumuş, varlığına toz kondurmamıştır:

Çünkü 23 Nisan, çürümüş bir halife-sultan'ın, yani Padişah'ın otoritesini, egemenliğini, dejenera olmuş bir ailenin elinden alıp ulusa vermiştir.

23 Nisan aynı zamanda, kendisine, kendini yönetme hak ve olanağının verildiği bu ulusun, hem oluşum sürecini hızlandırmış, hem de sonunda bu ulus içinde, bütün siyasal ve kültürel kimlikler, etnik gruplar, mezhepler ve dinlerle, barış ve eşitlik içinde yaşamının hedefi olan, insan haklarına dayalı, özgürlükçü, parlamenter demokrasiyi başlatmıştır!

16 Nisan'da, parlamenter demokratik rejimini "Laik ve Sosyal Hukuk Devleti" hedefine doğru, ağır aksak da olsa yürütmeye çalışan ulusun (milletin-halkın-vatandaşın-seçmenin) bu egemenlik hakkını, onun elinden alıp yeniden tek bir kişiye vermek istiyorlar!

23 Nisan nedir...

16 Nisan ne getiriyor.

23 Nisan, ulusal egemenliktir.

16 Nisan, egemenliği ulustan alıp, tek bir bireye veriyor!

23 Nisan, parlamenter rejimin doğuşudur...

16 Nisan, parlamenter rejimi katlediyor!

23 Nisan, çağın gerisi kalmış padişahlığın tasfiyesidir...

16 Nisan, ülkeyi padişahlığın bile gerisine götürüyor!

23 Nisan, Meclis'in tam yetkili kılınmasıdır...

16 Nisan, Meclis'in yetkilerini sınırıyor ve kısıtlıyor!

23 Nisan, halkın kulluktan vatandaşlığı yükselişidir...

16 Nisan, vatandaşları yeniden kulluğa indiriyor!

Özetle:

23 Nisan, nisan günlerinde aşktır:

Vatan aşkıdır...

Millet aşkıdır...

Bağımsızlık aşkıdır...

Özgürlük aşkıdır...

Adalet aşkıdır...

Demokrasi aşkıdır!

16 Nisan, nisan günlerinde karabasandır:

Darbe teşebbüsünü bahane eden bir karşı darbedir...

Olağanüstü haldir...

Kanun Hükmünde Kararnamedir...

Memurların işten atılmasıdır...

Yazarların, çizirlerin, gazetecilerin...

hapsedilmesidir...

Hapsedilenlerin, haklarında iddianame bile hazırlanmadan içerde unutulmasıdır...

İnsanların, şirketlerin, mallarına, mülklerine el konulmasıdır...

Üniversitelerin, susturulmasıdır...

Sivil toplum örgütlerinin baskı altına alınmasıdır...

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti"nin "AKP'nin Parti Devleti" haline getirilmesidir...

Parlamenter demokrasiinin bitirilmesi, tek adam yönetiminin kurulmasıdır!

16 Nisan, 23 Nisan'dan sadece bir hafta önce gibi görünüyor ama aslında ülkeyi bir kaç yüzyıl geriye götürecek bir tehdit, bir tehliktedir!

TOPLUM TÜFTÜFLERİ

Şimdi ki çocuklar pek bilmez ama biz küçükken sevdiğimiz bir ev yapımı oyuncuğumuzdu tüftüf. Kâğıtlardan ince kühâh şeklinde sivri uçlu fişekler yapar, kesilmiş plastik elektrik borularına yerleştirir, nefes gücümüzle tüf diye üfler ve hedefi vurmaya çalışırdık. Fişek yapımı için ebat ve kâğıt kalitesi itibarıyla en uygun malzeme saatli maarif takvimi yaprakları olduğundan, rahmetli büyükbabamın takviminden vak tinden evvel sayfa koparma alışkanlığım tamamen söz konusu malzeme ihtiyacından kaynaklanırdı. Sonuç odaklı bir tüftüf oyuncusu, kühâh biçimli fişegî sarmanın özen istediğini bilirdi. Bu sebeple sarma işleminde sonra kühâhın açık kısmını borunun çapına denk gelecek biçimde yırtar ve sürece hazır hale getirirdi. Borunun çapından daha büyük bir kühâh kullanılırsa, "şıştı" diye tanımladığımız durum gerçekleşirdi ki gerek çıkan ses gerekse sonuca ulaşamamak itibarıyla bu durum madara olduğumuzun göstergesiydi. Mahallede bir miktar acımasız tüftüf savaşçısı da yok değildi. Ben hiçbir zaman onlardan olmadım. En fazla kühâhın ucunu kendi imkânlarıyla sivrilmişimdir; ama tüftüfe iğne takan çoktu kalpli çocukları hep kinadım.

O çocuklar, çocuklukta kalacak sandım. Yetişkinliğe iğne uçlu tüftüfleriyle geçeceklerini bilemedim.

Toplum tüftüfleri lafını yeri neslin en sevdiğim çizerlerinden Cem Güvëntürk'ten duyduym. Cem'in çocukluk hayallerini isabet alan sivri uçlu gerçekleri resmettiği çizgilerini gördüğümde, iğne uçlu tüftüflerin çocukluğumda kalmadığını fark ettim.

On yaşındaki oğlum Ali futbolcu ve karikatürist olmak istiyor. Borusu sağlam bir toplum

tüftüfünün bu hayale isabet alıp, onu istemediği bir hayatın başrolüne hazırlaması çok zor olmaz. Onu bu zalimlikten korumaya çalışsam da, bir anne olarak toplum tüftüfünü olmamak için çaba sarf etmem gerekiyor. Geçen gün, "Ödevini bitirdin mi" diye sorduğumda, "Ödevin öğrenmeye katkısı yüzde bir," cevabını verdiğinde tüftüf diye balonunu patlattırdım da kendimi zor tuttum.

Toplum tüftüfleri hayatınızın her evresinde türlü kimliklerde karşınıza çıkabilirler. Nefesleri kuvvetli, kühâhları sivridir. İsalet konusunda uzman olduklarından düşüldüklerinize, düşündüklerinize, inandıklarınıza tüf diye nişan alır, sizi bu yaşımda yükselten o rengarenk balonlarınızı söndürür ve sizi, size en uygun toplumsal deliğe yerleştirir.

Toplum tüftüfleri hayatın gerçekleri cehenneminin

zebanileridir. Sizin için o doğruyu onları bilir. Ne yemeniz gerektiğini, nasıl yaşamazınız gerektiğini, hangi işi yapmanız gerektiğini, ne zaman üretmeniz gerektiğini, kimi seçmeniz gerektiğini en iyi onları bilir. Toplum tüftüfleri çok bilir.

Kılıkтары tek tip, hayatları klişedir ama çeşitlilikten en çok onlar bahseder. Vicdanları bulanık, ıdrak yolları tıkalıdır ama empatiden en çok onlar bahseder. Fikirlere kapalı, geleceğe miyopurlar ama yenilikten en çok onlar bahseder.

Toplum tüftüfleri için bahsetmek kolaydır. Sözcükleri bol kesedendir. Ancak eylemsizlikleri o denli bağırr ki söylediklerini duyamazsınız. Yakın zamanda bir toplum tüftüfö ile karşılaşarsanız, size biçtikleri kaftanları fırlatın kafalarına, gitsinler. Damagınıza caddıkları bir parmak balı tükürür suratlarına, kaçsınlar. Tüff deyin, geri bassınlar.

Kendinizi ve sevdiklerinizi toplum tüftüflerinden itinayla sakınınız.

Karikatür: Cem Güvëntürk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Okul hayatınız boyunca yaptığınız en büyük haylazlık?

Akdaşımın dolabına kedi koymak.

En zararlı alışkanlığınız nedir?

Bağlanmak.

Hangi kötü karakter olmak isterdiniz?

Eski oturdugum apartmanın yöneticisi

Ne olduğunda/kimin karşısında heyecandan eliniz ayağınız birbirine dolaşır?

Öyle bir saçmalarm ki inanamazsın.

Bir suç işleyecek olsaydınız ne olurdu?

Hemen hepsi cekici geliyor.

Kışkıracık yüzünden yaptığınız en absürd şey?

Eş yaşırlarım parçalamıştım bir keresinde.

Hayatınızın en zor anı hangisiydi?

Okuldayken para kazanmak için animatörük yaptığım dönemde, robot adam hastalandığı için beni robot adam yaptıklarında metal rengi bir balık adam kostümü giymiştim. Bir buçuk saat boyunca yediğim parmakları ve şapkalıları anlatamam.

Dalga geçtiğiniz bir özelliğiniz var mı?

Fiziksel olarak var, koca kafayım.

Sizce bir insan ne zaman tehlikeli olur?

Koruma, korunma ihtiyacı hissettiğinde.

Yıkamak istediğiniz bir gelenek var mı?

El sıkışmak.

Hangi duygunuzu kaybetmekten korkarsınız?

Aidiyet.

Tahammül sınırlarınız zorlandığında nasıl sakinleşirsiniz?

Kavga çıkararak.

Size âşik olan birine yaptığınız en kötü şey?

Kaybolmak.

Hayatınızda geri dönmek de değıştirmem dediniz bir anınız nedir?

Kaybolmamak. (Gözyaşı mı o?)

NİSANDA ADANA'DA

Çantamı açıp tokalarımı lastiklere dizdim, beklemeye başladım, sıklınca güllerimi çıkarıp bir kenarda oynamaya başladım. Akşam olmuştu, henüz üç adet toka satmıştım. "Hey küçük, beraber oynayalım mı!" dedi bir ses. Başımı kaldırıp baktım, Nejat Uygur'du. Karşımda capcanlı duruyordu.

Nisanda Adana'nın caddeleri, sokakları portakal çiçeği kokar. Kırılgan, ince, sevinçle kederin iç içe geçtiği bir kokudur bu. Erik ve çagla çiçeklerinin doğayla süsleyişini, güvercinlerin damarlardan havalanışını, kanaldaki ilk çimme törenini, portakal çiçeklerinin kokusunu ne zaman düşünsem çocukluğum gelir aklıma. Adana'nın dışında yaşamak zorunda kalan Adanalılar için ne zor bir durumdur bu. Her yer onlara Aladağ'ın yarpuzu, Adananın karpuzu, portakal çiçeğinin hasreti gibi kokar.

Babamın daktilo sesiyle uyandım, arabesk bir melodiye ritim atar gibi acı vericiydi. Babam daktilosuna "Bir Uçumluk Kanat" takıp öykülerini yazarken sinirli, haysuz bir adam oluvermişti. Bir süredir eve kapanmış, işi gücü boşvermişti. Evin sorumluluğunu geçici olarak bana devretmişti. Öykü yazarlardı, karnı doyurmadığı için ayakkabı mağazasına açmış, öyküye düşkünlüğü yüzünden birkaç yıl sonra mağazayı batırmış, beş yıldızlı bir otelin bitişğinde terlik tezgahı açmıştı. Hiç gocunmuyor, işini sevecek yapıyor, öykülerini orada yazıyordu, bunu hayatının bir geçiş dönemi olarak görüyordu. Terlik tezgahı bana ağır gelecekti, İstanbul'dan getirdiği tokalar vardı, onları atacaklardı, bunun için bir Bond çantası ayarladı. Mahallede oynanan oyunlar mevsimlikti, bazen sikilir, babamla işe giderdim, severdim sokaklarda yaşıyanları izlemeyi, hayaller kurmayı...

Sokakların portakal çiçeği koktuğu günlerdi, gülle (biyle) mevsimiydi, bir küçük torba dolusu cıncık güllerim vardı, çocukların güllerini ütmüş, torbamı doldurmuşum. Okulda 23 Nisan törenleri vardı, müdürün, öğretmenlerin sıcak konuşmaları, söyletler, hep aynı sıkıcı şairler, koro, mısramere, sıcağın kırıştığı günlerde kekilmez şeylerdi. O gün işe çıkmayı yeğledim. Tezgah kurdumğum Büyük Sürmeli Otel'in bitişindeki sokaktaydı İsparta esnafının ortak deposu. İsparta esnafı

birbirinin malını bilir, kimse kimsenin malına dokunmaz, onları ilgilendiren her konuda sıkı bir dayanışma içinde olurlar.

İçti toka dolu Bond çantamı depodan alıp satış yaptığımı yere geldim. Şehrin en ünlü oteliydi, şehre gelen ünlüler çoğunlukla burada kalırdı, birçoğunu görmüştüm; sanatçılar, futbolcular, şarkıcılar... Arkadaşlarım gördüğüm ünlülerin boyunu posunu, saçını, kıyafetini, aslında şöyle değil de böyle olduklarını falan böhöblenerek anlatırdım. O zamanlar henüz selfie çek-at gibi şeyler icat edilmediğinden, tek kanıtıma aracımdı, çekilmiş gerçek fotoğraflardı. Aşırı çekingen bir çocuk olduğumdan, emek teknesinin verdiği sorumluluktan, ünlüleri rahatsız eden biri olarak kovulmaktan korktuğum için onlardan imzalı fotoğraflarını istemiyordum. Çantamı açıp tokalarımı lastiklere dizdim, beklemeye başladım, sıklınca güllerimi çıkarıp bir kenarda oynamaya başladım. Akşam olmuştu, henüz üç adet toka satmıştım. "Hey küçük, beraber oynayalım mı!" dedi bir ses. Başımı kaldırıp baktım, Nejat Uygur'du. Karşımda capcanlı duruyordu. Giysileri ve şapkası beyazdı. Bana göre dünyanın en komik adamıydı. "Tabii", dedim, güllerimin yarısını ona vererek. Heyecandan dilim tutulmuştu sanki. Söylediği birçok şeyi hatırlıyorum şimdi; sorduğu sorulara güldümlü yaşılar veriyordum sadece. Bir süre gülle oynadık. Bir masalın içindeydim sanki. Turne otobüsleri gelmişti, gitmesi gerekiyordu, akşam oyunları vardı. Eşyalarını almak için otelin kapısına doğru yöneldiğinde bütün çekingeniğim bir kenara iterek, "Bugün benim doğum günüm", dedim. "İmzalı bir fotoğrafınız varsa verebilir misiniz?"

Gülmüsedim, o kadar içten baktı ki, "Tabii", dedi, "olmaz mı hiç?"

Aşağı indiğinde yanıma geldi, herkes otobüse

teşekkür ettim. Ekipteki hanımlar için on adet toka aldı, çıkarıp parasını uzattı, almak istemedim, parayı cebime sokuşturdum. "Yeter bu kadar satış yaptığın", dedi, "madem doğum gününmüş, gel oyunumuzu izle."

"Allöööööööö! Tamam", dedim, "beni biraz bekler misiniz, çantamı bırakıp geleyim."

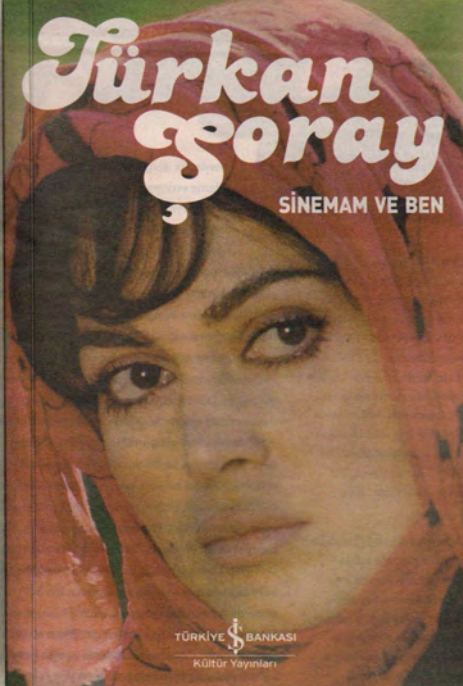
Çantamı alıp depoya doğru koştum.

Tiyatro yaptığım yıllarda Nejat Uygur çoğu tiyatroyu tarafından küçümsenirdi, onu tiyatroycu, yaptığı işi de tiyatro olarak görmezdi kimileri. Hayatları poz çekmekten ibaret bu tiyatroycular yerli ya da yabancı her rolü parlak ve ağdalı bir biçimde İstanbul ağızyla konuşuyorlardı; bu babacan adam bizden biriydi, bizim gibi konuşuyordu ve çok komikti. İbiş'ti o, Kavuklu'ydu. Halk komedisi yapan geleneksel tiyatronun tanıdığım en iyi oyuncusuydu.

Turne otobüsünde, ön koltukta Nejat Uygur'la Neja Uygur'un ortasına oturdum. Oyunlarını oynayacakları Büyükşehir Belediyesi'ne gittik. Yıllar sonra o sahnede birçok oyunda ben de rol alacaktım. En ön sıradan izledim oyunlarını. Dönüşte otobüste birkaç anısını anlattı Adana'yla ilgili, nisan ayının en çok Adana'ya yakıştığını falan konuştuk.

Eve gittiğimde annem pasta yapmıştı, doğum günümü unutmamışlar. Babamın kıyısına didiği öykü dosyasıyla sorunu bitmişti nihayet, normale dönmüştü. Güzel bir haberi bu. Cebimdeki güllerle ve ben yarın şokakta oynamak için sabırsızlanıyorduk. Bugüne kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesini gösterecektim arkadaşlarıma. Onu salondaki vitrinin camına

KENDİ KALEMİNDEN TÜRKAN ŞORAY...

Sinemanın, oyunculuğun ötesinde de bir konum kazanmıştır Türkan Şoray. Halk özlemleriyle oluşmuş bir mitostur ve ulaşılmaz bir yalnızlık içindedir.
Cemal Süreya

*Sultan filan değil...
Türk sinemasının yaşarken efsaneleşen oyuncusu o...
Burçak Evren*

*Geriye dönüp baktığında sinemanın ona ihanet ettiği bir anı bile anımsamıyor. Çünkü o sinemaya hiç ihanet etmedi ki sinema ondan intikam alsın...
Berat Günçikan*

*Çekim öncesinde gördüğüm Türkan Hanım, sanki teatreye filminin çekimini bekleyen bir amatörüdü. Yeniden hayran olmuşum, profesyonelliğin nasırlaşmış alışkanlığı yoktu onda.
Doğan Hizlan*

*Türkan Şoray "halkın bağrından" doğdu. Mesleği ve mesleği dışında sosyal dayanışmanın hep içinde olmasının; ayrıca insanların "daha güzel, daha aydın bir Türkiye" adına yaptıkları kavga, sanatçımızı da yanı başlarında bulmalarının anlattığı bir şey var.
Server Tanilli*

*Film çekimi sırasında yüzünü bir kez olsun görmek, ona kutsal bir şeye dokunur gibi dokunmak için çırpınan insanları gördüğünüzde Türkan Şoray'ın bir oyuncudan, güzel bir kadından fazla bir şey olduğunu anlıyorsunuz.
Yıldırım Türkler*

*Her ülkenin bir yüzü vardır. Fransızlar'ın Marianne', İtalyanlar'ın Sofia Loren'li. Türkiye'nin yüzünü hiç kimse Türkan Şoray kadar simgeleyemedi.
Zülfü Livaneli*

*Yazmıştım: Sinemamızın Dostoyevski'si Türkan Şoray'dır.
Selim İleri*

Sinemam ve Ben
Türkan Şoray
496 sayfa, 20 TL

Kitabevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü - Müze, Tel: (0212) 511 13 37

Caddebostan, Tel: (0216) 386 65 62 Beşiktaş, Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy, Tel: (0212) 571 20 32

Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 71 Taksim, Tel: (0212) 238 08 00

Tunali Hilmi, Tel: (0312) 324 10 73 • İzmir - Karşıyaka, Tel: (0232) 304 71 42 • Diyarbakır Merkez, Tel: (0412) 228 94 10

Eskeşehir - Fevkalade, Tel: (0222) 220 48 13 • Konya - Selçuklu, Tel: (0332) 351 10 07 • Manisa, Tel: (0236) 231 69 24

Merzın, Tel: (032) 222 22 22 • Trabzon Merkez, Tel: (0462) 326 98 39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kurucusu olduğumuz İş Bankası Kültür Yayınları yeni kitaplarla büyümeye devam ediyor.

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Türkiye'nin Bankası

TOTEM ETHEM

Geçen ay hiç hak etmediği yerlere bin bir türlü katakulli, yalan dolan ve sahteliklerle gelen sosyal tırmancık erkek oyuncumuzdan sonra bu ay sizlere hayatın en güzel değerlerini hak ettiği halde dünya görüşüne olan bağlılığı yüzünden sağlığı bozulup bu hayattan sessizce göçüp giden bir arkadaşımın hikâyesini anlatmaya çalışacağım.

Ege Üniversitesi'ne 1988 yılında ODTÜ Oyuncuları olarak otobüsle turneye gitmiştik. Yol boyu şarkı, türkü, geyk derken tabii ki Ankara-İzmir arasında uyuyamamış, üniversitenin tiyatro salonuna geldiğimizde hepimiz bitap düşmüştük. Oyun Tardieu'ydu. Dört absürd kısa oyundan oluşuyordu ve bu oyunların içinde ben ağırlıklı olarak rol alıyordum. Dekorun kurulması lazımdı. Kuracak olan yine bizler yani ODTÜ Oyuncuları'ydi. Bir yerlere bir şeyler asılması gerekiyordu. Sahnenin sorumlusu, bizim Ethem'e "Oraya asamazsınız," gibi bir laf etme gafletinde bulundu. Ethem uzun boyu, kambur omuzları, uzun saç ve sakallıyla gülerdi, "Bana asamazsınız deme, ben asarım, asamazsınız daha iyi olur de," dedi. Adamın suratındaki şaşkın, bunlar ODTülü modtülü ama deli galiba ifadesi hâlâ gözümün önünde. "Asamazsınız daha iyi olur," dedi yavaşça, boynunu ya kıvrarak. Herkes dekorla uğraşırken ben koltukların arasında kendime rahat bir yer ayarlamış, uyumayı seçmiştim. Kendimce sebeplerim vardı. Oyunun büyük ağırlığı benim üzerimdeydi, uykusuzluktan kötü oyun çıkarırsam oyuna çökerdi. Bu düşünceye kendimi ikna etmiştim. Oyuna dört-beş saat varken derin bir uyku çektim. Saati gelince oyunu oynadık, iyi de bir oyun çıkardık. Gece doktor tekrardan toplandı, otobüse yüklenile ve gece boyu sürecek İzmir-Ankara yolculuğu başladı.

Benim hayattaki birkaç dank etme ve ders alma anlarımdan birisi de o gece cereyan etti. Ethem biraz yal alıp İzmir'den çıktıkta sonra bana "Gelse sen şöyle bir koridora," dedi ve kendine has üslubuyla -ki bu genelde bodoslama diye özetlenebilir- eleştirilerine başladı. Sözünu hiç saklamıyordur. "Ne o öğlum halavara mı girdin lan sen, bizden senin farkın neymiş. Bir anlat da biz de bilelim," şeklinde daydırdı. Diğer arkadaşlar da destek verip yüklenmişlerdi bana. Şaşırılmışım, abandone olmuşum demek daha doğru olur. Dışardan böyle görüncemğim alkışları ucundan geçmemişti. Otobüsün camına kafamı yaslamış halde saatlerce sessizce dinliyorum, bu olayın muhabesesini yapıyordum. O gecenin hayatımın geri kalanına yaptığım dersler kıyıkam ve Ethem'e hiç kınamadım.

Ethem bizim tiyatro topluluğunun efsane isimlerindendi. Hikâyeleri biz okuldan çıktıkta

Gururlu, vakur, uzlaşmaz, ilkeli, paraya tamah etmeyen, düzen dışında kalabilmiş bir ODTÜ'lüyü kaybettik.

sonra da anlatıla anlatıla bugünlere kadar gelmiş ender yüelerimizdendi. ODTÜ'ye darbe öncesi yani 1979'da girmiş, 1989'da bitirmişti. On yıllık kıdemli bir ODTÜ'lüyü. Önce endüstri mühendisliği okumuş, üçüncü sınıfın son sömestrinde hazırlanan projelerde "işçi telefi" hesaplatıyorlar diye kafası atıp bölümü kat diye bırakmıştı. Hayat arkadaşları, çocukluk aşkı Dilhun'un telkinleriyle sinava yeniden girip felsefe bölümüne geçmiş, oradan da 1989 yılında mezun olmuştu. Tiyatro şenliği için mezunlardan para toplayken "İmkânsız bu paranın toplanması," diyen Emin Çölaşan'a "Bize imkânsız deme, bize toplanız, ne kadar vereceksin onu söyle," diye gürlleyen bir adamdı.

Mezun olduktan sonra Adana'ya dönmüş basabınç kâğıt fabrikasını işletmiş, yüz on işçiyile adeta fabrikada sosyalist cumhuriyet ilan etmişti. Her 1 Mayıs'ta işçileriyle beraber fabrikayı kapatmış, yürüyüşe gitmişti. Her hafta fabrikada film gösterisi yapmış, bir tane fabrika doktoruyları hem kendi işçilerine hem yakınlarına ve akrabalarına sağlık hizmeti götürmüştü. 1998 krizinde fabrikası battığında, Dilhun ile beraber İstanbul'a taşınmıştı. Borç batağında olan arkadaşlarının şirketlerini müthiş zekâsı, matematik, mühendislik ve yönetim bilgisi sayesinde kurtaran, onlar için çekme imza atan bir insandı. Genç, yaşta aldığı bu riskler kalbini yormuş, kalp hastası olmuş, birçok arkadaşına küsüp, Bodrum'da yaşamaya karar vermişti. Toplamda üç kalp krizi ve bir beyne pıhtı atımı geçirmişti. Son on yılını Bodrum'da yine hiç ayrılmadığı ordukuşlarıyla geçirmişti. Marlı ve

denizcilik dergileri çıkararak hayatlarını idame ettiriyorlardı. En son geçen yaz otuz iki yıllık hayat arkadaşı, eşi Dilhun'la beraber Bodrum'daki evlerinin bahçesinde görülmüş, kalp krizini üç kez nasil

yendiğini, ikincisinde kendisinin hastaneye girip, sakın bir şekilde "kalp krizi geçiriyorum," demesini, hastanede kellerin inanmadığını ama kendisinin haklı çıktığını anlatmıştı bana. "Sana bir şey olmaz hepimizi gömersin ama ben hiç dört kalp krizi geçireni duymadım," dediğimde, "Ben de," deyip gülmüştü. Dördüncüyü maalesef atlatmadı. Bodrum'daki evlerinde Dilhun'un yanında, 17 Mart 2017'de sessize, uykusunda uçup gitti. Öldüğü gece beni arayıp, bir banka için yaptığım viral reklama "Gül gül bittim Cencuzum, Saba Tümer'e kahkaha atmada basmışsın valla," demişti. Sabah ölüm haberini aldık. Gururlu, vakur, uzlaşmaz, ilkeli, paraya tamah etmeyen, düzen dışında kalabilmiş bir ODTÜ'lüyü kaybettik. Bu ülke için bugünlerden bakıldığında pek anlaşılamayacak türden bir değeri. Adana'daki cenazesine İzmir turnesine Tardieu-dört oyunuyla beraber gittiğimiz Melih Şahin'le gittik. Cenazeden dönüştü uçagın camına kafamı yaslamış bulutlara bakarken yirmi sekiz yıl önceki İzmir turnesi ve gecesi geldi aklıma, halime şükrettim. Aynı zamanda iyi de bir pilot olan Ethem pervaneli uçagıyla aniden altımızda belirecek, parmak sallayıp gülerük uzaklaşacakmış gibi geldi. İyi ki yirmi sekiz yıl önce beni alıp yerdin yere vuran, yanışıma yanıış diyen Ethem Dural gibi mert arkadaşlarım, sevenlerim varmış benim şu üç günlük dünyada. Şanslı insanlarımız vessalam. Seni aceleyle gözetim.

KREM RENGİ HİKÂYESİLER: BURCU

Demek ölmek böyle bir şeydi... Artık sokaklarda dolaşan kayıp bir ruhtu, sonunda gerçekten görünmez olmuştu.

A'dı Burcu'ydu. Kimilerinden uzun, kimilerinden kısaydı. Kimilerinden şıman, kimilerinden zayıftı. Ne kimsenin gözlerini alamayacağı kadar güzel ne de yüzüne bakılmayacak kadar çirkinidi. Herkes kadardı işte. Şaşın denmez, kumral denmez; saçları Anadolu bozkırlarına benzerdi. Ortalama okullardan ortalama notlarla mezun olmuş, hayatı boyunca her ortalama hayaller kurmuştu. İnsan kaynakları departmanına göre ne işten çıkartılacaklar listesindeydi ne de terfi edilecekler. Dünya üzerinde varlığı yokmuşuymuş gibi. Okulda sorulan cevaplamak için parmak kaldırdığında öğretmenleri onu görmezdi. Caddede karışan karşıya geçenler arabalar onu görmezdi. Göz süzse, saçlarını savursa, çapkin çapkin gülmüşse, arkasındaki masasındaki hoşlandığı o esmer adam onu görmezdi. A'dı Burcu'ydu. Bir gün delirip herkesin içinde memelerini açmaya kalksa dahi kimsenin onu görmeyeceğinden emindi. Masayı dolduran arkadaşların yansının onun adını bile bildiğinden şüpheliydi.

Telefonun sesini duyunca eli ayağına dolardı.

"Anneçğim tabii ki unutmadım teyzemin doğum gününü ama pazarteski çok önemli bir toplantı var, bütün hafta sonu çalışmam gerekiyor... İşler yoluna giriyor anne. Beni düşünme lütfen... Üzülmeye anne... Söz, hafta içi teyzemi görüp hediyeşini vereceğim... Var anne, var... Yedim tabii anne..."

Omuzları düştü. Ayaklarını sürüyerek mutfaka gitti. Makama için su doldurup tencerenin altını yaktı. A'dı Burcu'ydu. Annesinden her gün makama istediği çocukluğuna kahretti. Akşam yemeğini afiyetle yedikten sonra sol ayağına doğru kanepeye devrilmeli cam akşamından pazarteski sabahına kadar sürecekti dizibox'a.com mesaisine başları.

Telefonun sesini duyunca kalbi, lise tuvaletinde sigara içerken nöbetçi öğretmene yakalandığı andaki gibi çarpmaya başladı. A'dı Burcu'ydu. İki gündür kanepeye tek beden olduğundan artık burcu burcu konuşuyordu. Telefona ulaşana kadar arama sonlandı. "Lanet olsun!"

Aşın doz Türkçe altyazılı dizi izlemekten bozulana aklını ısırdı. Kendi suratına okkalı bir tokat attı. Külotunu kafasına geçirip sokakta yürüse kimselerin görmeyeceği Burcu'nun, sistemde T.C. kimlik numarası ile sabit kayıtlıydı. Ev sahibinin aybaşı geldiğinde, marketteki kasierler için alışveriş sepeti dolduğunda Burcu bir anda görünür olurdu. Adına yığılma fatura kesilirdi ve son ödeme tarihini on gün geçirdiğin telefona aramaya kapamıştı. Biçare gözleri elindeki "akilli" olduğu iddia edilen, makinede, kanepenin köşesinde otura kaldı. Ne

telefon çok bekletmeden yeniden çalmaya başladı.

"Raporlar hazır Gülcün Hanım... Tabii ki... Yann sabah... Peki Gülcün Hanım, gecenin yollarını... Efendim? Sizinle iş görüşmesine mi?... Ama Gülcün Hanım... Emin misiniz? Peki iyi akşamlar."

"Peki" bir onay cümlesi değil tek kelimelek bir "sitem" ifadesiydi. A'dı Burcu'ydu. Yann saat sonra çalacak telefona nefesi daralacak ama ekranda ev sahibinin adını gördüğünden geçen akşam olduğu gibi o akşam da telefonu açamayacaktı. Kalbi 7.5 şiddetinde bir deprem yaşıyor oluşuna çarpmaya başladı. Durmuyordu. Kimilerinden uzun kimilerinden kısa, kimilerinden şıman kimilerinden zayıf olan o fani bedeni az sonra iflas edecek ve Burcu ölecekti. Borçlarından, her kaçam kaçam makama yemektен ve annesine yalan söylemekten kurtulacaktı. Ama Burcu ölüre sonra çölen kim kalacaktı? Ölümlükten sonra kolaydı ama ölmek zordu. Cesedini kim, kaç gün sonra bulacaktı? Telefonunun şarjı bitene kadar birikecek cevapsız çağları sadece Gülcün Hanım'dan olacaktı. O da raporun nerede kaldığını sormak için...

Çalışkan kadını vesselem. A'dı Burcu'ydu. Aldığı her işi tam zamanında eksiksiz yapardı. Emek verirdi. "Emek" ne tesirli bir kelimeydi. Nasıl bu hale gelmişti? Ayılar önce... Maası üç gün geçikti. Bir sonraki ay 200 lira eksik yattı. Şirketten devlete herkes zor günler geçiriyordu. Burcu da herkes gibi özerde bulundu. İki ay sonra maası yedi gün geç 500 lira eksik yattı. Dört ay sonra banka hesabı bombuştu. Özveri, özdeneme yemeye başladı. Ev kirası, elektrik faturası, yirmi dört ay taahhütlü akıllı telefon... Kredi kartının aşırı ödemesi bile denkleştirmeye başladı. A'dı Burcu'ydu. Hayatı ne film olurdu ne de roman.

En başta özerde bulunkı yere restini çekmesi gerekirdi ama o "Peki" dedi. Sitemi duymazlıktan gelip bunu bir onay cümlesi olarak kabul etti. Eski kırde be ayık maası yatıyordu. Ev sahibinin telefonlarını açmıyordu. Özel değildi Gülcün, herkesten biriydi. Her ay, birikmiş alacaklarını tahsil edebilecek umudu ile bir ay daha bilabedel çalışmış ve de ölmek için herkesten önce biriydi. Sosyal

medyada, sosyal mevrulara dair hak, hukuk, adalet, eşitlik ahkamları kesen fikri mühim yöneticileri, masaların ne zaman yatacağını soran Burcu'nun karşısında ancak konuyu değiştirip ay sonu raporlarını isterlerdi.

Gülcün Hanım departmana yeni bir eleman almak istiyordu. Burcu ölüyordu. Gülcün Hanım, beş yıl sonra kendini çokuluslu bir şirketin orta düzey yöneticisi olarak gören birini daha öldürmek istiyordu. Burcu o gece ölme bu suça ortak olacaktı. Ne yapsın? Boğazına kadar borcun içinde krem rengi bir hayata esirdi. Derin bir uykuya dalar gibi kendini ölümün huzurlu kollarına teslim etti. Sabah uyanırda alarminin sesiyi ölmediğinin farkına varan Burcu yıkıldı. Yüzünü yakayıp evden çıktı. Babasından borç alarak doldurduğu akbili basıp işe gitti.

Lobide terlemiş giyinmiş, aydınlık yüzü genç bir kadın elinde seffaf dosyadakil zıgımsı eli kurbanlık koyun gibi bekliyordu. Burcu'nun gözbebekleri kızıla döndü. Yumruklarını sıkarak kadının yanına oturdu. Kulunağı eşlik usulca fısladı.

"Kaç kurtar kendini."

Genç kadın duymazdan geldi.

"Koşarak kaç ve arkana bile bakma. Biz yandık, sen kendini yakma."

Çantasını açan genç kadın telefonunu çıkartıp saate baktı. Burcu koltuktan kalkıp kadının önünde dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya başladı. Bir an sol omuzunun üzerinden kafasını çevirip sekreten ve güvenli görevlisini kontrol etti. Hayat normal akışında devam ediyordu. Kimse Burcu'yı görmüyordu. Sesini yukseltti. Biraızdan mülakata girecek kadının omuzlarından silkeleyerek "Seni öldürecekler," diye bağırdı. Sekreter ile göz göre gelen genç kadın kibarcı gülümseyip yerinden kalktı ve asansöre doğru yürüdü. Burcu evvelsi gece öldüğünü ni içine pandik attı. Demek ölmek böyle bir şeydi... Artık sokaklarda dolaşan kayıp bir ruhtu, sonunda gerçekten görünmez olmuştu.

Sevinç çığlıkları attı. Üzerindeki kıyafetleri parçalayarak çıkartıp attı. O anda kapıdan giren Gülcün Hanım'ın içine pandik attı. Kahkahalarla çirliplak dans ederken şirket binasının önüne bir sürümün yansıdı.

YOLLARIMIZI KESTİLER

Çocukluğumdan beri sanatla, daha doğrusu anlatıcılıkla ilgileneceğimi biliyordum.

Daha ufakcken aileme, arkadaşlarıma uyurma hikâyeler anlatıyordum ve onların ilgilerini çekebildiğimde çok mutlu oluyordum.

Elimden geldiğince sanatın çeşitli dallarıyla ilgilenmeye çalıştım. Lise yıllarımda tiyatroya ve özellikle de edebiyata çok ilgi duydum. Sinemayı da seviyordum ve takip ediyordum ama üniversiteye gelene kadar sinemacı olacağımı bilmiyordum.

Ailem Konya'da yaşadığı için benim Ankara'da okumamı istiyordu. Ben ise Boğaziçi'nde okumak istiyordum. Nitekim Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümünü kazanınca ailemi ikna edip İstanbul'a geldim.

İnşaat mühendisliğinin bana göre olmadığını fark ederek bölümü bırakıp tekrar sinaya girdim ve yine Boğaziçi'nde İktisat bölümünü kazandım. Bu dönemde okuduğum faküleden ziyade sinemayla haşır neşir oluyordum.

O dönemde üniversiteler, bilhassa Boğaziçi Üniversitesi, öğrencilerini kendini geliştirebilmeleri adına çok verimli yerlerdi. Sinema okumama rağmen üniversitede katıldığım etkinlikler sayesinde kendimi bu alanda epey bileştim. Şu an akademisyen olarak görev aldığım İstanbul Teknik Üniversitesi'nde bile, ne yazık ki, öğrencilerin kendilerini geliştirebilecekleri alanlar bulunmuyor. Üniversitemiz de tipki ülkemiz gibi günden güne yozlaşıyor.

Üniversiteden sonra sinema yapacağımın emindim ancak şartları olgunlaştırmak ve kendimi film çekebilecek kıvama getirebilmek için zaman kazanmam gerekiyordu. Akademik macerama başladığımda bir yandan da senaryo çalışıyordum.

Ben akademiye kariyerime devam ederken üniversitemden arkadaşlarım ve şu anda yapımcılar olan Enis Köstepen ve Nadir Öperli sinema sektöründe çalışmaya başlamışlardı. Hatta yine üniversitemden arkadaşım rahmetli sinemacı Seyfi Teoman da yönetmenlik yapıyordu.

O yıllarda Dürden Bakanlığının sinemacılara fon sağlamaya başlayınca epey heyecanlıydım. Arkadaşlarımla, özellikle de Seyfi Teoman'ın,

desteğiyle ilk filmim *Tepen Ardı*'nı tamamladım. O yıllarda *Abluka*'nın senaryosu da hazırıldı ancak daha farklıydı.

Bakanlığa iki yıl başvurduktan sonra 2012 yılında fon alabildim ve üç hafta gibi kısa bir sürede *Tepen Ardı*'nı tamamladım. Film, yurt içinde ve yurt dışında güzel bir yolculuk yaptı. Birçok festivalden ödülle döndü. Eleştirmenlerden ve sinemacılarca övgüler aldı.

Tepen Ardı başarılı olunca daha da cesaretlendik ve bu kez de *Abluka* için kolları sıvadık. Üç yıl üst üste bakanlığa başvurduk ve 2015'te ikinci filmi tamamladık. *Abluka*, *Tepen Ardı*'na göre daha iyi bir ivme tutturdu. İlk gösterimini 72. Venedik Film Festivali'nde yaptı.

Devlet tarafından sinemacılara fon sağlanmasının amacı, tipki diğer Avrupa devletlerinde olduğu gibi, ülke sinemasına nitelikli ürünler kazandırmak, böylelikle de ulusal ve uluslararası kültür mirasına katkıda bulunmaktır. Kamu fonları sanatçıyı piyasadan bağımsız kılarak özgün ve nitelikli eserler verilebilmesine hizmet eder. Biz de bu amaca hizmet ettiğimizi düşünerek çalışmaya devam ediyoruz.

İstiyoruz ki aldığımız bu fonlarla sinemata elimizden geldiğince katkıda bulunalım ve Türkiye'yi uluslararası platformlarda başarıyla temsil edelim.

Bunun için de *Kız Kardeşler* isimli yeni bir film hazırlığına giriştik. Film, henüz senaryo aşamasındayken katıldığı üç üyapım platformundan iki ödülle döndü. Bu platformlarda filmimizi anlatırken insanları heyecanlandığını görünce mutlu olduk ve umutlandık. Yurt dışında bu denli ilgiyle yaklaşan projemizin bakanlıkça da destekleneceğini umuyorduk. Fakat öyle olmadı.

Bakanlık bize ve ilk iki filmiyle birçok başan elde etmiş yönetmen arkadaşım Tolga Karaceli'ne destek

vermedi. Bunun sebebi nitelikle alakalı olsa kabul edebiliriz ama bizim gibi rüştünü ispat etmiş, pek çok başarı elde etmiş yönetmenlere destek verilmemesinin tek sebebi muhalif olmamız. Bizim gibi muhalif isimlerin açıkça önu kesildi.

Fon sisteminin ve kurulunun aksa ve hastalıklı olduğunu zaten biliyoruz ama daha önyapım aşamasında iki ödül almış bir projenin desteklenmemesi gerçekten anlamsız. Hele bir de fon alan kimi projelerin niteliği göz önüne alındığında, durum gerçekten vahim. "Aman başımız ağrmasın, paralar eşimizle dostumuzla gitsin" düsturlarıyla eleme yapan bir jüri olduğu sürece asla hak sahipleri muvaffak olamayacaklar.

Bizler, yani daha önceden film yapabilmış olan sinemacılar, kendimizi farklı şekillerde fonlama imkânları da bulabiliriz belki. Ama ilk filmi yapacak olan sinemacılar için durum tehlike arz ediyor. Bakanlık haricinde hiçbir şekilde kendini fonlayamacak genç sinemacılar film çekemeyecek ve böylelikle barındırdıkları cevheri heba etmiş olacaklar.

Yeni sinemacıların, sanatçıların, anlatıcıların yetişmediği bir ülke kültürel anlamda ileri gidebilir mi? Kendini anlatmanın en kuvvetli yollarından biri olan, modern çağın sanatı olarak nitelendirilen sinemanın önü kesildiğinde gelecek nesillere değerli bir kültürel miras bırakabilir mi?

Bu soruların yanıtı elbette olumsuz oluyor ancak biz de bu savayı bırakmayacağız. Okuldaki öğrencilerimin yüzlerindeki mutsuzluğu ve umutsuzluğu görüyorum. Genç neslin içinde bulunduğu buhrana üzülerek şahit oluyorum. Fakat, üstümüze çökmüş olan bu kara bulutların elbet bir gün dağılacığını da biliyoruz.

Bizler bu karanlığa boyun eğmeyeceğiz. Durmadan çalışarak hatta eskisine göre daha çok çalışarak aydınlık günlerin umudunu diri tutmaya çalışacağız. Önümüz kesilse de, yollarımız tükansa da tüm imkânlarımızı seferber ederek sinema yapmaya devam edeceğiz.

Bizler bu karanlığa boyun eğmeyeceğiz. Durmadan çalışarak hatta eskisine göre daha çok çalışarak aydınlık günlerin umudunu diri tutmaya çalışacağız.

SOKAĞIN MASALLARI:

PARKTA

Dün gece rüyamda yaşamı gördüm; benden gizlenen, esirgenen yaşamı. Mutlu insanlar gerçekte neye benzerler? Yaşam, ölünden duvarları kaldırdığında nereye kadar uzanır? İşte bunları gördüm.

Akşamüstü hava aniden soğumuştur, yaşadığım parkta kimsecikler kalmayınca ben de erkenden uyumuştum. Sonra rüya başladı, ben de dahil oldum. Önce güneşle deniz arasında bir katmanda, kızıl bir ışık huzmesinin içinde yüzdüm balıklar gibi. Ardından yeryüzüne indim, yaşadığım parkta, her zamanki yerimi aldım. Yerimi almamla birlikte parka doğru uzun saçlı, güleç yüzlü, genç ve neşeli insanlardan oluşan bir grubun gelmekte olduğunu gördüm. Ne ilginci insanlardı. Gösterişsiz, yalın, safca neşeleri, her birinin yüzünde aynı tonda ışıyan al yanakları ve birazdan kuş olup uçacakmış gibi heyecanlı çırpınan elleri vardı. Birbirine bu kadar benzeyen ve başka hiç kimseye benzemeyen bir kalabalığı ilk kez görüyordum.

Parka gelmeleriyle birlikte beni oldukça heyecanlandıran bu insanlar, biraz sonra kıyafetlerini çıkarıp denize girmeye başladılar. Denizde yüzmeye başlamlarına müthiş bir ahenk oluştu. Sanki yüzmüyordular da denizi kucaklıyorlardı. Ada vapuru nasıl, peşinde martılar koşturunca daha bir ada vapuruysa, bu insanlar içinde kulaç atarken deniz de daha bir denizdi.

Denizden çıktıktan sonra parkın çimenlerine yayılıp güneşlendiler rüyamın sahipleri. Ardından şarkı söylemeye başladılar yüksek sesle. Öpüşenler oldu, gülüşenler oldu... "Keşke ayaklarımı güneşe uzatabilsem," dedi içlerinden biri. "Keşke şu bulutu başımın altına koyup yastık yapabilsem," dedi bir diğeri. Beriki ise ansızın geceyi hatırlamış gibi, "Keşke uçup uçup sonunda bir yıldızda konabilseydim," diye iç geçirdi.

Uyandım. Yine aynı sıkıcı

gün. Ama gördüğüm rüya, üzerimde tuhaf bir etki bırakmıştı. Sze nasıl anlatayım... Ben kendimi bildim bileli bu parkta yaşıyorum. Parkları bilirsiniz; baharın, yeniden doğmanın ve görevlerinden kurtulan insanın kendiyile başa kalmasının sembolüdürler. Bir yerde mutluluğun başkentidir parklar. Öyle değil midir? Dolayısıyla ben şu kısacık hayatımda çok "mutlu insan" gördüm. Ama bugüne dek gördüğüm tüm mutlu insanlar üzerlerinde görünmez kelebekler, zincirler taşıyorlardı. Onların mutlu olmak için yalnızca bir günüleri vardı. "Mutlu pazarlar..." derleri birbirlerine bu yüzden. Çünkü hayatın onlara mutlu olma şansını verdiği tek gün pazarlardı. Oysa insanların hayatlarını yalnızca belli günlerinde mutlu olmaya ikna edilebilmesi ne kadar saçma ve akıldışıydı.

Bakin size şahit olduğum bir diyalogu anlatayım. Geçen hafta, havanın pek güzel olduğu bir günde, bir kadın diğeri erkek iki kişi parka geldiler ve heyecanlı havanın güzelliği hakkında

konusmaya başladılar. Denize girmeyi deli gibi özlediğini söyledi kadın ve güneşlenmek istediğinden bahsetti erkek. Ardından ikisi birlikte bir yere gidip dans etmeyi düşünerek iç geçirdiler. Anlayamıyordum... Güneş yukarıda, deniz tam karşılarında, dans ise her an ayaklarının altındaydı. Ama onlar bunları yalnızca bir biletle ya da giriş parası ödedikleri zaman yapabileceklerini düşünüyorlardı.

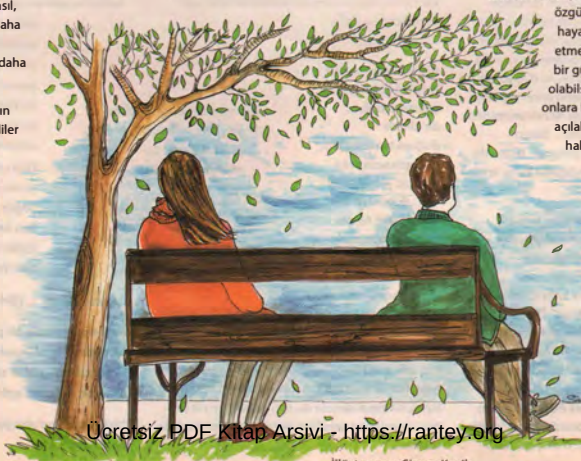
Hayat insanları bu kadar tutsak olmaya ne zaman ikna etmişti? Ve bu insanlara sorsan, hepsi

de özgürlerdi. Tanırlı Oysa özgürlük, denize girmek istediğinde, bir jezlong amirine para ödemek gereksinimi duymadan en yakın denize atlayabilmek, güneşlenmek istediğinde kollarını güneşe açabilmek ve dans etmek istediğinde yalnızca müziğin ritmine ayak uydurmak değil miydi? Bunları yapmak için belli sınırlar çizilmesi gerektiğine kim karar vermişti?

Bakin, tabii ben bunların hiçbirini yaşamadım. Yalnızca duyduklarımdan yola çıkarak edindiğim fikirleri sizinle paylaşıyorum. Bana kalırsa

özgür olmaya cesaret edemeyenin, hayatın mutlu luk talep etmeye hakkı yoktur. Eğer ben bir günlüğüne de olsa insan olabilseydim o zaman gösterirdim onlara hareket edebilen ayaklara, açılabilen kolları sahip olmanın hakkını vermeyi.

Sonuçta deniz kıyısında bir parkta, asla denize giremeyen ve asla yalın ayak dans edemeyen bir bankım ben. Sizin fırsatlarınıza sahip olmadım ama şanslıyım ki elimde bu fırsatlar varken kendi hayatımda tutsak da kalmadım. Özgürlükten ve mutluluktan en iyi ben anlıyorum.

UNUTTUM DIYE YORMA KENDİNİ

O danın kapısını yavaşça araladım, ağaç gören pencereye bakarak konuşuyordun kendi kendine. Arkadaşım konuşuklarını bir hikâye gibi anlatmaya başlayınca merak edip tanımak istedim anneanesini. Eşini kaybettikten sonra sırayla çocuklarının yanında kalmış Alzheimer'a yakalanmış, ilgilenemeyip bakimevine yatmaya karar vermişler onun. İlk duyduğumda biraz tepki vermişim ama hayatta bazı şeyler, şartlardan dolayı mümkün olamıyor, zamanla anlıyor ve hazmediyorsun. Ne şanslıym ki yaptığı pilakiyi bile masal gibi anlatan bu kadınla tanışma fırsatı buldum. Kafasını çevirdiğinde göz göze geldik. İlk karşılaşmamızda ama uzun zamandır beni görmemiş de, gördüğüne çok sevinmiş gibi davrandı. "Nasılsın Nazire teyze iyi misin, sıkılıyor musun?" diye sordum. Artık sıkılmıyorum yavrum, kende sesimden kendi hayat hikâyemi dinliyorum işte," dedi. Kaldım bir an. Kaçmışın bunu yapmaya cesaret edebileceğini düşündüm. Kendi sesimden kendi hayat hikâyemi dinlemek... Bazen hatırlamak, bazen hatırlamaya çalışmak, bazen de kaçırmak. Belki unutmak sandığımız kadar kötü bir şey değildir bel!

"...Öyle işte Ekrem Bey, insan bir gün, başka hayatı uyanabiliyoruz. Kimsenin alışmadığı şekilde davranıyordum, artık durulan kaçırtıyordum mesela, utanıyor insan söylemeye de, geçen gün altıma kaçmışım. İnsan ne oldum değil, ne olacağım demeli. Özledim mi beni, dizaltı elbiselerimi, hanımeli kokumu, gecedin bugidyey salmış saçlarını özledin mi? Ben seni çok özledim. Hatırlıyor musun? Eve dönerken bana kuşuzümü almayı unuttuğun günler gönlü koyardın sana ama eksik etmezdim hizmetimi. Saygıda hik kusur etmedin bana. Seyvin bana verdiğini bildiğim kadardı. O da yetti Allah

var. İnancımın hiç Terzi Yükselle hakkında çıkan dedikodulara. İnsan güvenmez mi kocasına? Şimdi düşünüyorum da iyi ki birlikte yaşlanmışız her sabah evimizin önünden geçen poğaçacıdan poğaç almışız. Her şeyi unuturum, onun ağzımda nasıl dağıldığını unutmam. Şimdi aylardan mart, sokaklar kedilerin kontrolü altında. Hepsi kendine eş anıyor, devir değişti artık, kim kimi yakalasa. Burada yaşıyorum ben doğalgaza zam yapmışlar yine az yakıyorlar kaloriferleri, iki battaniye veriyorlar ama. Öyle işte Ekrem Bey, insan bir gün, başka bir yatakta uyanabiliyormuş. Bugünümüze de şükür. Ara ara kendime derttettiğim bir şey var Ekrem Bey, biz neden birbirimizi böyle çok sevmişiz de o kadar az sevişmişiz?"

Artık unuttuklarımız hatırladıklarımızdan çok daha fazla... Bir ülkede doğumdan çok ölüm konuşuluyorsa söz de uçar, yazı da, akıl da... Bugünleri de unut Nazire teyze, bu aralar hepimizin kaderi iki dudak arasında. Hem düşünsene unutmak için gecelerce içen var, ilaç alıp uyuyan var onlara göre durumun epey iyi aslında. Bunları yüzüne söyleyemem de burada paylaşılmayı borç bildim, kim biliir o saatlerce bakıp, kendini anlatmış ağaç neler biliyor hakkında. Seninle tanıştıktan sonra, hayat hikâyesi olmasa da, son yaşadığım bir şeyi ben de anlatmış kendime, kende sesimden hem de, usulca...

Oturduk masaya... İki kadeh rakı masada... Şalgam söyledim yanına... Sudan daha güçlü görüldüğü kesin rakının yanında. Rengine bakarsın tadına taparsın... Abartma Meltem şalgam bu. Sen de yaparsın. Ke-li-me-le-r dü-güm-len-di de...Ondan saçmalıyor kusura bakma. Şiddetine sığındım bu gece, merhametimi sen affet. Olmazsa da canın sağ olsun, sen sağ ben kıyamet. Evet, filmi kestik. Alışkanlıklarını mutlu luk bilen var, vücut kendini yeniliyor arkadaşım, kalbinin neyi eksik. "An"ın hatıran, anıların hatıran bir kez içten gül, gerisi beyazı, alı, bahçem hep güllü. Yola çıktık yürüyoruz. Kumarhanelerin önünden geçiyoruz, taş sesleri

gelliyor, iskambil oynayanlar, sohbet doymayanlar, he bir de çay bir de sigara... Ayağım takıldı, sana tutundum, elinde ter... Yapmıyor bir türlü yolları belediyeler boyum da kısa nasıl yetişsem sana, topuklu ellerimden öper. Elinde ter... Elini çekti. Ben de düşünmedim he gövdem küçük ama heybetli... İki göğüs arası boşaldı utancım teri. Ben susuyorum artık sen konuşana kadar, zaten bu kadar kafiyeli artık beni bozar.

Sustum, sustuk... Elini çek!

Herkesin herkeste bir şarkısı vardı, her dokunuşun bir notası. Hayal meyal hatırlıyorum şimdi. Vicdanının kalbine saktılar vardı... Uyuduk, uyandık... Vicdan aydıl Günyadınl

*Aşkın dört harf olduğuına inandığım günleri. Unutmamak için!

*Bir ülkede doğumdan
çok ölüm konuşuluyorsa
söz de uçar,
yazı da,
akıl da...*

ARZU TRAMVAYI

Ünlü oyuncu Zerrin Tekindör'un yeni oyunu "Arzu Tramvayı"nın duyurusu geçtiğimiz ay Oyun Atölyesi tarafından yapıldı. Şimdiye kadar pek çok farklı kadın karaktere hayat veren Zerrin Tekindör, bu sefer "Arzu Tramvayı"nın ana karakteri Blanche'i canlandıracak. Merakla beklenen oyunun provaları sürerken sizler için sahnelerin ve televizyonun sevilen oyuncusu Zerrin Tekindör ile konuştuk.

Oyun Atölyesi'nde Tennessee Williams'ın 1947 tarihli *Arzu Tramvayı* oyununu sahnelemek için hazırlık aşamasında olduğunuzu biliyoruz. Seyirciyi nasıl bir oyun bekliyor? Oyunun hangi tarihlerde sahneleneceği belli oldu mu?

Sırları ve kayıplarıyla Mississippi'den kalkıp kardeşi Stella ve kocası Stanley'nin evine sığınmak zorunda kalan Blanche DuBois'in hayatından bir bölümü anlatıyor oyun. Temelde ilişkiler hikâyesi bu. Blanche'in gelişle evdeki bütün denge bozuluyor. Zamana meydan okuyan, mükemmel yazılmış bir oyun. 19 Nisan'dan itibaren Oyun Atölyesi'nde seyredilebilir.

Yazıldığı dönemin önemli eleştirel sorunlarından biri sayılan *Arzu Tramvayı*, yaşadığımız çağın sorunlarını yansıtabildiği için mi sahnede kalmaya devam ediyor?

Evet. Zamandan bağımsız bir şekilde toplumsal sorunlar dün de bugün de temelde aynı kalıyor, *Arzu Tramvayı* da yaşadığımız çağın sorunlarını yansıtarak günümüzde de sahnede kalmaya devam edebilen eserlerden biri.

Sizi çeşitli yapımlarda pek çok farklı kadın karaktere hayat verirken izledik. Sizce oyuncunun gücü, oynadığı karakterleri bir parça kendi içinde de taşıyor olmasından mı yoksa gözlem gücünden mi ileri gelir?

Her ikisi de. Barındırdığınız zenginlik belirlir oyunculuğunuzu. Çocukluktan itibaren ilginç, değişik olan her şeyi bir şekilde aklında tutmak galiba. Sonra onları yeri geldiğinde kullanmak. Merak etmekten de hiç bıkılmamak.

Canlandırdığınız karakterlerin sizi hangi yönleri heyecanlandırıyor?

Zaafı olanlar, içinde tezatlıklar taşıyanlar... Böyle rolleri oynamak daha eğlenceli geliyor bana. Oyunculukta eğlenmek çok önemli.

Arzu Tramvayı'nda canlandıracağınız karakterin çok sarsıcı bir repliği var. "Gerçeklik istemiyorum, sihir istiyorum, sihir istiyorum" diyor. Sizce insanlar hayatlarında hangi noktada gerçekliğin yükünü taşımayı bırakıp sihirle hayat geçmez?

Gerçeklik bitince çaresizlikten sihir doğuyor. Gerçeklik bir sihir... Pür gerçeğin içindeki sihir çok kıymetli bana göre. Bu sihri yaratabilenler, bu sihri yaşayabilenler kıymetli. Yoksa sadece sihirle hayat geçmez.

Oyunculugun yanı sıra bir de ressam kimliğinizin olduğunu biliyoruz. Sanatın farklı dallarında aktif olmak, sanatçının anlatmak istediklerini anlatabilmesi için geniş alanda çeşitli renklere sahip olmak

istemesi midir sizce? Bu ihtiyaç nereden doğar?

Ne oyunculuğu ne resmi ihtiyaçtan yapıyorum. Bunlar benim doğamda olan şeyler. Sanatla ilgilenmeyenin sanata ihtiyacı var asıl. Resime oyunculuğuma katkısı olsun diye başladım. Tiyatrodan önce resim vardı hayatımda. Resim benim tuttuğum not defteri, günlüğüm. Beni şekillendiren, düzenleyen, düşünmemi sağlayan şey. Resim yapmadığım bir zaman hatırlamıyorum. Sahne üstündeyken de resim bilgimle hareket ediyorum diyebilirim...

Son olarak yakın zamanda sizin de rol aldığınız, Ferzan Özpetek'in önemli

Gerçeklik bitince çaresizlikten sihir doğuyor. Acıklı bir sihir...

isimleri bir araya getirdiği *İstanbul Kırmızı* filmini sormak istiyoruz. Ferzan Özpetek uluslararası başarı kazanmış bir sinemacı. Yönetmen koltuğunda Ferzan Özpetek'in oturduğu bir film, sizce neleri farklı kılıyor?

Ferzan Özpetek benim de çok hayran olduğum bir yönetmendir. Butün filmlerini bilirim ve çok beğenirim. Muthiş bir goze sahip, hisleri çok kuvvetli, çok özel seçimleri olan, önemli bir yönetmen. Onun yaptığı o güzel film içinde yer almak beni çok mutlu etti. Umarım tekrar çalışırım.

KÂĞITÇILIK

İstanbul'da bir ordu doluyor. Hızlı adımları, sabit bakışlarıyla sokakları arşınlayan sessizlerin mütevazı ordusu. Ya bir köşebaşında ya da kalabalıklar arasından koşaradım geçerken görüyoruz onları. Toplumla aralarında cam bir duvar var. Yaşamlarını onların atıklarıyla var ediyorlar. Onların vazgeçtiklerinden kuruyorlar dünyalarını. Kentleri nakış gibi işleyip özü çöpten ayıran geridönüşümün güvencesiz işçileri, kâğıtçılar... Gün boyu takılı kulaklıklarından ve çekçeklere yazılmış yazılardan tanyoruz onları. Kâğıt arabalarına yazılanlara, koşulsuz inanıyoruz. Sayıları binleri buluyor fakat biz bu dönüşüm işçilerini sanki tek kişilerinmiş gibi belirsiz karakter disiplininden tanyoruz. Kâğıtçılık son yıllarda artan göçmen nüfusun sektöre girmesiyle kalabalıklaşmış dikkat çekiyor fakat aslında yarım asır öncesine dayanıyor kökü. 1960'lı yıllarda matbaa atıklarını toplamakla başlayan iş, daha sonra sektörleşip çöpi ayrıştırarak işi bulunamayınca köyden gelen mevsimlik işçilerle işler hale geliyor. Yani kâğıtçı ezelden göçebe.

Kâğıt toplamının ilk ve altın kuralı, onu bulmak. Altın kuralı diyorum çünkü geri dönüşebilecek atık yoğunluğu kentleşme ve endüstriyle doğru orantılı. Mesela sakin, küçük mahallelerde kâğıtçılar görünmez. Burada dönüşebilecek nitelikte atık sınırlıdır. Evsel atık, yemek atığıyla doludur çöpler. Dönüşebilecek atık daha çok büyük mazağaların, restoranların yoğun olduğu kent merkezlerindedir. Bu mazaçalara ne zaman mal geldiğini, restoranların ne zaman çöp attığını bilmek gerekiyor. Tabii büyük bir rekabet de var. Başkasının sokasına girmek, girilirse çöpteki kağıdı almamak eski bir gelenek. Fakat son dönemde iyice zorlaşan şartlar ve atak işi sayısı bu etliği zorlarken, topluma doğrudan faydası olan atık işçileri için de şartlar günün güne ağırlaşıyor. Suriyeli ve Afgan göçmenlerin sahaya girmesi zaten sınırlı olan geliri iyice düşürmüştü. Günde on beş saat çalışan çekçeği iki, üç kez dolduran bir işçi ancak eli atmış liralık bir yemiyi elde edebiliyor. Bakanlığın yaptığı

düzenlemeyle kayıt altında olmayan kişilerden atık alan firmalara para cezası yaptırımı, kimi şirketler için ranta dönüşmüştü. Ortalama yirmi beş kuruştan alınan kâğıt, kaydı olmayan işçilerden bir dönem on beş kuruşa alınmaya başlamıştı. Açıkcası şu "şirket" denilen şey, ekmeğini taştan çıkartanın da sırtından inmiyor.

Katı atık dönüşümünde kâğıt ve plastik başı çekiyor fakat dönüşüm bunlarla sınırlı değil. Sırasıyla kutu buralar ve ithal içki şişeleri geliyor. İthal içki ve parfüm şişelerini sahte ürün satıcıları alıyor. Bir kâğıtçı tam gün mesaiyle günde iki, üç kez arabasını doldurabilirken, toplanan atık akşam depolara götürülüyor. Aktarımın kolay olması için depolar merkeze yani sahaya yakın olmalı. Fakat merkeze yakın olmanın ekonomik yükü de var. Buradaki şekillenme rezidansların hemen yamacındaki geçeköndü semtleri gibi oluşmuş. Rezidanslarda çalışan buralarda oturmaadığından ona yakın, ulaşımı kolay, kiralari ucuz mahallelere yerleşiyor. Örneğin

Taksim'deki kâğıt depoları Tarlabası ve Dolapdere'de. Kadıköy'deki Fikirtepe'de. Yani depolar bir bakıma "uzak ilçelerde". Eğer merkezin yakınında depo için uygun alan yoksa burada da devreye kapalı kasalı eski kamyonetler, mobil depolar giriyor.

Arkadaşlarla birlikte birkaç tur kağıda çıkp izledikten ve işin nasıl yapılabileceğini öğrendikten sonra kulaklığı takıp çekçeği alıyoruz ellerinden. Kulaklık takıyorum çünkü müzik, çevreyle izole olmaya yarar. Bir kâğıtçıyla göz göze gelemezsiniz, gözleri sabittir, ileri bakarlar. Sizi görmezler ve müzik sayesinde de duymazlar. Bir iş dünyaları vardır ve o dünyanın başka bir atmosferi. Kâğıtçılar çevreleriyle en az iletişim kuran insanlardır. Çöpe elini sokmak yanar bir sobaya sokmakla aynıdır çünkü çöple direkt temas yüksek enfeksiyon riski taşır. Enjektörden, kırık camdan, jiletten hastalık kapmak pek de hayat bir ihtimal değil. Bu nedenle

Kâğıt arabalarına yazılanlara, koşulsuz inanıyoruz.

orta boy rulo fırçanın rulosunu ayırarak demirini kanca yerine kullanmıslar. Çöpi kalın demir eldivenleriyle de kanştırılabırsın fakat bu ellerin hareket kabiliyetini kısıtlar. Kanca hem daha güvenli hem de konteynerda çöp azken dipteki atıklara ulaşmanı sağlar. İşin bir diğer püf noktasıya kartonu katlamak. Tecrübeli işçiler

bir origami ustası gibi kartonu olabileceğin ince, en ufak hale getirebilirler. Sen de olabildiğince ince katlamalısın. Karton ne kadar nizami katlanırsa, çuval o kadar kâğıt alır. Yine bir başka noktasıya çuvalın iç kenarlarını kırılmamış kartonlarla çevirecek çuvalın iç haznesini yükseltmek. Böylece çuvalın yüksekliği üç metreyi bulabiliyor. Bu seksen-yüz kilo arası kâğıt demek. Kâğıtı yoksa arabası dolana kadar bir gecede yüzlerce çöpe bakarsın. Kağıdı çabuk bulmalısın, çabuk katlamalı, çabuk yol almalısın. Bunları yaparken de enfeksiyönel hastalıklara, solunum yolu ve bel hastalıklarına da yakalanmamalısın. Türkiye'de depolar ve dönüşüm fabrikalarıyla beraber toplamda yüz elli bine yakın katı atık işçisi var. Onları kendini yenileyen hayatın

Yazdıklarınızdan Hemen Vazgeçmeyin!

Bugüne kadar metinlerinizi hiç kimseye okutamamış
Eserinizi gönderdiğiniz yayınevlerinden geri dönüş alamamış
Edebiyat dergilerinde kendinize yer bulamamış olabilirsiniz

Bu Yolda Yalnız Değilsiniz

Her eseriniz için bir yazar, bir editör ve Yazım Kılavuzu'ndan
kapsamlı değerlendirmeler gönderelim ilk cümlenizden son cümlenize kadar sizinleyiz

www.yazimkilavuzu.com.tr

Redaksiyon

Yazar Danışmanlığı

Yazar Koçluğu

Atölyeler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Geliştirici Editorluk

Yayın Danışmanlığı

Kurumsal Yazarlık

Mehmet Ali & Akşamsefası

SEMTLERİN KOKU HARİTASI

FATİH →

Koku alma duyusu en eski duydur; havadaki ve sudaki kimyasal maddeleri algılamak için gelişen, bakterilerin bile sahip olduğu ilkel duylara kadar uzanıyor. Görme, işitme ve hatta dokunma duyusundan önce, canlıların etrafındaki kimyasallara tepki verabilmesi için koku alma duyusu gelişmiştir. Bu sebepten koku tarihimizin de anahtarıdır. Ses veya görüntüyle hatırlamadığımız dönemleri kokusuyla hatırlayabiliyoruz. Bir semti kokusundan analiz eder hatta yeniden inşa bile edebilirsiniz. Bu sayımızda kokusunu analiz edeceğim semt İstanbul'un en eski yerleşim alanlarının başında gelen Fatih semti. Bilmeyenler için Fatih'i kısaca anlatmak gerekirse yaklaşık 500 bin nüfusun yaşadığı tarihi bir semtimiz. Genelde mütebedeyin halkın konakladığı bu ilçenin kokusunu etkileyen çok fazla faktör var.

Fatih'e girenken sizi öncelikle Unkapı'nı tarihi surlarının dibine kurulan Kadınlar Pazarı karşılıyor. Bu pazar yerel halkın dilinde Siirtliler Pazarı olarak da bilinir. Pazar'da Siirtlilerin meşhur yemeği olan büryan kebabçılarının yayılan pısmış ve kokusunu duyuyorum. Bu kebab kuzu etinden yapıldığından dolayı kuzu etinin keskin kokusu sokağa yayılıyor. Pazar aynı zamanda kasaplarıyla meşhur bir yer. İstanbul'da bulabileceğiniz en ucuz etlere burada rastlayabilirsiniz. Anında kesim ve açık arttırma usulü satışa çıkan çiğ etlerin kokusu bazı bölgelerde pısmış et kokusunu bastırıyor.

Yoğun et kokusunu arkamıza bırakıp mütebedeyin gençlerin Cihangir'i olarak adlandırılan Atapazarı kafeler sokağına geliyorum. Karşılıklı onlarca kafenin bulunduğu sokağa girdiğimizde beni nargilenden yayılan kokular karşıyor. Nargilenin yoğun tüketildiği bu sokakta tütün yerine kullanılan elma, kavun ve nane aromaları baskın. Bazı bölgelerde nargile kömüründen yayılan dumandan da kokusuna rastlıyorum.

Atapazarı'nın kokularının arasında geçerek tarihi Fatih Camii'nin avlusuna giriyorum. İstanbul'un en büyük camilerinden biri olan bu cami ibadet alanı olduğu kadar, geniş avlusuyla aynı zamanda bir sosyalleşme alanı olarak da kullanılıyor. Her dam kalabalık olan caminin avlusunda seyyarlarдан "hacı yağı" diye adlandırılan esans kokusu yayılıyor. Bu esansların içerisinde alkol kullanılmadığı ve yalnızca bitki yağlarından yapıldığı için derişik karışım da çok keskin koku oluşuyor. Küçük bir şişesinden yayılan koku futbol sahası büyüklüğü kadar alana kaplayabiliyor. Caminin avlusunda bulunan ağaçlar genelde iğne yapraklı ağaçlar (çam, selvi vb.)

Çiğ et ve
büryan kokusu

Mangal kokusu

Deniz kokusu

Fırından yayılan
ekmek kokusuNargile
kokusuÇöp
kokusuPeynir
kokusuEvlerden yayılan
yemek kokusu

olduğundan meyvesiz ve kokusuzdur. Dolayısıyla herhangi bir çiçek kokusuna rastlayamıyorum.

Caminin avlusundan çıkıp semtin çarşısına doğru ilerliyoruz. Bu çarşının kokusunu açık tezgâhlarda teşhir yapan birkaç tane peynir toptancısı belirliyor. Açık tenekelerden yayılan onlarca çeşit peynir kokusu diğer birçok kokuyu bastırıyor. Öyle ki yanından geçtiniz küçük

baharatçıların kokularını anlamıyorum bile. Peynir kokusundan sıyrılıp Çarşamba Mahallesi'ne doğru yürüyorum. İstanbul'da tek tük kalan taş fırınlarından biri yolunm üzerinde. Bu fırından yayılan ekmek kokusuyla çokluğuma dönüyorum. Uzun zamandır bu kokuyu duymuyordum. Böyle bir analiz yapıldı mı bilmiyorum ama nüfusa göre en çok çocuğun olduğu ilçelerin başında Fatih gelebilir. Fazla çocuğun olması düzenli yemeğin yapılması, hazır tüketim ürünlerinin kullanılmaması demek. Bu sebepten evsel atığın yoğun olması çöpler konteynerlerinden kesif bir koku yayıyor. Hazır gıda tüketen semtinin çöpleri kokusu da

rastlayamazsınız. Kulağakötügeliyor olsa da kokan çöplerin olduğu semt daha sağlıklı besleniyor diyebiliriz.

Çarşamba mahallesinin tarihi sokaklarında geziyorum. Bu sokaklar gayet eski olduğundan şimdiki sokaklardan bir hayli dar yapılmış. Yalnızca tek aracın geçebildiği sokaklara bakan pencerelerde yayılan yemek kokusunu duyuyorsunuz. Eski binalarda sokağa bakan pencereler genelde mutfak olarak inşa edildiğinden yayılan her yemeğin kokusu direkt sokağa yayılıyor. Ara sokaklardan süzülerek Balat'a iniyorum. Çok uzun yıllar boyunca Balat'ın kokusunu kıyısı Haliç belirlirdi. Çarpık kentleşme ve altyapı sorunlarından dolayı İstanbul'un kanalizasyonunun aktığı Haliç'in içindeki canlı yaşamı öldüğü gibi, dışına yayılan koku insanların kendinden uzaklaştırdı. Temizleme çalışmaları hala devam ettiği için kokunun yok olduğunu söyleyemeyiz. Lodolu havalarda kesif bir koku tüm Balat'ı rehin alıyor. Ve özellikle hafta sonları Balat sahiline gelen piknikçilerin mangallarından yayılan pısmış et ve dumandan kokusu da Balat'ın kokularının arasına karışıyor.

**Kulağakötü geliyor
olsa da kokan çöplerin
olduğu semtler daha
sağlıklı besleniyor
diyebiliriz.**

İÇİMİZDEKİ RENGİ DE KIRACAK DEĞİLLER YA...

Denizde dalga, dalgada kayak, kayıkta 'Silivri' yazısı... Ahmet Şık'tan konuştuk... Kahvelerden sonra, ince belli bardaklara Ege güneşini de doldurduk

Ne kadar çok şey konuştuk, ne kadar çok şey sustuk...

Bir İzmir günü... Kordon boyunca dalga... Tam yirmi iki yıl sonra, denizde kayak, üstünde 'Silivri' yazısı... Güneş varken ve insanın arkadaşları hapisteyken, sebeziz yere utanır mı insan? İsmail; üç şehrin hikâyesi... O İzmirli, ben İstanbullu...

Ankara Dil Tarih'in yüksek tavanlı sınıfları. "Ne rol yapacağım lan sana; yaşlanmışın işte. Saçların beyazlamış, göbek de salmışın!"

Aynı fâkültenin sınıfı, aynı evin arkadaşı. Yani hem evden hem okuldan... O cümle kurulmuş demek: "Bazılarıyla yıllar sonra karşılaşsan bile, kaldığın yerden öyle..."

Derken ellerimizde kahve... Denizde dalga, dalgada kayak, kayıkta "Silivri" yazısı...

"İsmail; ben sana anlattım mıydı bunu?"

Belki de dayımın ağzıyla tuttuğu tek kuş. Siyah-beyaz televizyonun bile ilk yılları. Bunlar sonradan renklenecekmis de, anten filan kalkacaktı da..."

Dayı dediğin şey tuhaf bir bilmece. Her dayı böyle mi ki?

Neyse, çıktı geldi bir gün. Koltuğunun altında gazete

kâğıtlarına sarılı bir muamma. Muamma açıldı. Yeşil bir cam...

Mavis de varmış bunun. Toplanmış aile. "Yeşil iyidir" dendi.

Akşam, o cam televizyona tutturuldu. Al sana renkli televizyon.

Yeşil beyaz. Huzurlu bir ışık... O

yılların modası! Yengem tozunu aldı. Saat başı tozunu aldı. Yengem abarttı. Dalgaları... JR, Bobi, Pamela, Su Ellen... Tekmili birden Ewing ailesi... Puştukların yeni yeni kurumsallaştığı yıllar. Adam takıyor kravatı, şekil şemal yerinde ama... Yalan söylüyor, hırsızlık yapıyor. Değil karısı, kardeşi; allame-i cihan olsa aldatıyor, satıyor. Paraya tapıyor... Velhasıl yeşil suratlı JR'a tam alıştı ki aile.

"Sikkkkk"
Plastik topun sesi... Sanki cam kırığı değil, hayal kırığı yerlerdeki. Ben yaptım... Maske düştü... JR'ın yüzü siyah beyaz oldu yine...

Dayımın ağzıyla tuttuğu esas kuş da buydu. Onun üzerine bir daha kimse konuşmadı. "Sahteydi zaten," dedi. "Siyah beyaz işte... Renk içimizde, o da kırılacak değil ya..."

Bunu anlattım mı sustum mu bilmiyorum... Anlattıysam da... Kelimelerle değil, içimden... Olmadı bir dahakine... Uzun uzun yanı... Kahvelerden sonra, ince belli bardaklara Ege güneşini de doldurduk.

Denizde dalga, dalgada kayak, kayıkta "Silivri" yazısı... Ahmet Şık'tan konuştuk... "Ulan denizi de, güneşi de çalacak, dalgayı da hapsedecek değiller ya," dedi. "Biz kazanacağız sonunda... Baksana arkadaş gitar çalan çocuklar... Nasıl da huzurlu yüzleri... Filmin sonunu bilenler böyle güler anca..."

"Tabii canım," dedim. "Renk içimizde, onu da kıracak değiller ya..." Anladı. Güneş arkamızda yürüdü.

GÜLTEN AKIN'IN BAVULU

Akif Kurtuluş, 'aşkı' bir şiirinde "açılmış bir defter kapanmaz ki" demişti. Akif sonra baktı ki açık defter şiirle dolacak gibi değil, romana da gönül verdi... Şiirin söylemediğini roman nasıl anlatsın be hey şairler! Onlardan biri de Kemal Varol. Ama konumuz bu değil. Sıra onların bavuluna da gelince bu hususları açarız bir bir!

Gülten Akin da açılmış defter gibi bavulunu hiç kapatmayanlarındandır. Hem defter niyetine hem dert yerine, hem memleket yoluna hem de gurbet eline. Şiir onun molası. Hayattan, evden, evlatları, Ankara'dan, Yozgat'tan, ülkeden soluklandığı zamanlarda bavulunu açık bir defter yerine kullanmış, oturup şiirini yazmış.

O elinde bavulu olmasa da varmış gibi sorumluluk taşıyan rüzgârlı kizlardan. Hep taşınacak bir yükü, aşılacak bir dağı, yürünecek bir yolu, çekecek bir derdi, açılacak bir bavulu ve elbette yazılacak bir şiiri olan. Sonra rüzgârını bırakıp kendisi gidenlerden. Bir de rüzgâra sardıgı şiirini armağan olarak bir top gül yerine atanlardan. İyi ki olan, iyi ki olmuş olan, iyi ki var olan. O olmasa cumhuriyet rüzgârı olurdu. Cumhuriyetin rüzgânı olmazdı. Rüzgârsız bir cumhuriyet de...

Yaşamında da hem öyle rüzgârlılar var, hem de fırtınalar. "Ağır öğreten" dediği, 'insan, insaf' dedesi var. Orhan Veli'nin sevgilisi, Cemal Süreya'nın "Cumhuriyet gibi kadın" diye övüldüğü Nahit Hanım (Fıratlı) var, edebiyat öğretmeni. Ve eşi Yaşar Cançoğak var. Anadolu'da çeşitli kasabalarda çalışırken adı 'sosyalist kaymakam' a çıkan. Gülten Akin'in "Sonra bana benzeyen bir adam gördüm. İklimiz çıktı cenneti aramaya." dediği adam. Cennet: Kumluca, Şavşat, Gevaş, Alurca, Haymana, Kumru, Gerze, Saray, Maraş... Yaşar Cançoğak'ın TİP'e yakınlığı ve ağalara karşı toprak reformuna destek vermesi, şiirinde de hem avukat hem öğretmen olarak halkın yanında yer alması sürçünle ve şiirle sonuçlanır: "Git oldu can, sürgün geldi dayandı / Sürgün yine geldi dayandı / Kitapları topladım, çocukları gilyirdim / Hadi de doğrulalım Dranz'ın karına."

Gülten Akin'in bavulu şiir topluyor, şiiri sürgün topluyor, sürgünü kar topluyor. Ama en çok da rüzgâr topluyor. Rüzgâr toplamayan bir süzcük girdiği şiiri de kurutur çünkü. Gülten Akin'in ilk kitabı 23 yaşındayken yayımladığı Rüzgâr Saati. İlk işaret fişigi, ilk rüzgâr ısığı: "Aklim ısıklarla tükürleler / Rüzgâr saati evde tutamam / Eşsin emesmen yollarıdır". Şiir de biraz rüzgâr aklî değil midir? "Deli Kızın Türküsü" de rüzgârakallı bir şiirdir. Ama "Kör Aynadan İnce Kıza" şiiri, Gülten Akin'in

şiirinin tüm genişliğini, yüksekliğini, derinliğini daha baştan gösterir: "Ben insanı tüm gösteren aynalardanım".

Ayna oldu ve her şeyi gördü, gösterdi. Acların onurlandırıldığı ve ülkesinin övüldüğü bir büyük şair: Dilinde bir pas, içinde bir acı olarak kalan Yozgat'tan, kışta kıyafette çoluk çocuk yaşanan sürgünlere, faşist darbelerin ülkeye yaşattıklarından, oğlunun siyasal nedenlerle mahkum olup işkence görmesine, mahpushane mahpushane doğaltırılmasına, 'şair ana'ya da 'şairler annesi' Gülten Akin'in da oğlu Murat'ın peşinde mahpushaneleri yol etmesine kadar. Açılmış bir defter rüzgâra da açıktır, açık bir deftere benzeyen bavula acılardan kapanmaz. Şiiri büyük olanın acısı da büyük olur memleketimizde çoğu kez, bir anlamda 'acı onun ödülü'dür şiirinin, yaşadıklarının karşılığında eline geçen.

İronik mi, değil. İronik, olağan zamanların, düzenli hayatların, yolunda giden şeylerin, işlerin, işleyişlerin olduğu yerlerde vuku bulan bir durumdur. Bizde ironik olan zaten gerçek olandır. Ve bu nedenle de ironi yapmak, hariceten gazel okumak sayılır. Hem de sayılmalıdır. İronik değildir Gülten Akin'in durumu. Hem ülkesinin, dilinin yaşayan en büyük şairi seçilmesi, hem de en çok acıya çarptırılan şairlerin başında gelmesi. Bunun neresi ironik?

Göğü gördüm imkâna tutuldu düşü sevdim
Gülten Akin

İstenirse tam bir şair yaşamı da denilebilir buna. Şair taşta gerek. Çeliğe su verilince sertleşir, şiire su verilince incilir. Akin'in şiiri de incelikle sağlamlaşan bir şiir oldu. Dayanıklı. Sanki kayalarla, taşlara ouyulmuş bir gülümseme gibi, pasa, toza, zamana aldirmadan, iyiliğini, saflığını, temizliğini gösterdi durdu.

Temiz bir şiirdir Gülten Akin şiiri. Katkısız, katkısız. Dünyayı, hayatı, insan ilişkilerini temiz çekmez elbette. 'İyi kalpli', 'kalbi temiz', doğru / dürüst ve haklı bir şiirdir. Temiz şiir deyişim bundandır. Bir de hesabını vermiş, varsa borçlarını ödemiş. Ve bütün büyük şiirler gibi, alacağı olan, alacaklı bir şiir. Onu da bağışlamış. Bağışlamak da temiz şiire dahil.

Ona ne çok şey yakıştırdık. 'Biricik' sayıldır çünkü birazda. Sennur Sezer'in şiire başlaması daha sonradır. Muazzez Nememencioğlu vardır, Türkhan İldeniz Taşra Kızının Delicileri ile 'kadınlar vardır'

İllüstrasyon: Ozan Pulat

Gülten Akin'a kalmıştır. En çok da direnci yakıştırdık ona. Tıpkı onun da Metin Göktepe'nin annesine yakıştırdığı gibi. "Anneler lahisi" şiiri hem iki anneyi, hem de onlarla direnmeyi buluşturan bir şiirdir. Yüreğin tartıldığını bir zamanda, hesabını yüreğiyle veren bir şiir: "Yüreğin tartıldı orda burda / Bozuk mu düzgün mü tartılarda / Durdun / Söylenmemiş, anlatılmamış, söylenememiş olanı / Anlaşılar kıldı duruşun" ... / Öyle bakıyorsun / İçinde dolaştırdıkları o karışık ayna / Senin çıplak gözlerine / Ne kadar ne kadar yabancı? Neredeyse kendi yaşamını ve şiirini de daha açık ve anlaşılır kılar bu dizelele. Şiir, sinamış, büyük bir sevgi duyusuunu deyiş çeviri: "Anneler olmasa kim kimi severdi / Saklı tuttun o insanı insana bağlayan güvend / Yollar boyu, eskitilmiş alanlarda / Solgun bir bedeni gezdirmedin Metin'in annesi".

Gülten Akin'in şiiri de açık, bavulu da. Elbette böyle rüzgârlı bir şiir hiçbir bavula sığmaz. Bavulu hep açık dursun, şiirine hep rüzgâr vursun, onları merhamet, adalet, sefkat, iyilik, temizlik ve direnç olarak savursun. "Umudumuz var ki katliyanoruz" diyenlerin yoldaş olsun ki, "Göğü gördüm imkâna tutuldu düşü sevdim" diye durup, "ince şeyleri" da vaktimiz olsun!

"SIRTIMI HALKA DAYAMIŞIM BEN"

Türkiye onu Şaban'ın filmleriyle tanıdı. Bazıları onu bu filmleriyle eleştirirken halk onu öylesine sevdi ve benimsedi ki Türkiye'nin "Şaban abisi" si olup çıkiverdi. Sinema ve televizyon dünyasının ünlü güldürü ustası Kemal Sunal'ı herkes tanıyor. Daha doğrusu herkes tanıdığını sanıyor. Çünkü gerçek Kemal Sunal karakterinin çok gerilerinde kalmış biliğinizi olarak böyle yapmış ve reklam budalası sahte süper starlardan değil. Şimdi gelin her birlikte kahkaha kralı Kemal Sunal'ın sade dünyasında bir gezintiyi çıkalım ve onu yakından tanıyalım.

Uğur Dündar: Nedir bu sevginin arkasında yatan sır?

Kemal Sunal: Bu sevginin arkasında yatan sır, beaim ilk başta sade bir vatandaş olmamdan kaynaklanıyor. Halkın arasından gelmemden kaynaklanıyor, sırtımı halka dayamamdan kaynaklanıyor. Ben bir balon değilim. Öyle çıkanlar var her gün basında televizyonda gözüküyorlar, gözükmeye mecburlar ayakta kalabilmek için. Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. Senelerce de olmadı, çünkü sırtımı halka dayamışım ben.

Evet o sırtını halka dayamıştı. Ekonomik ve sosyal sorunların yumağında yaşayan yığınların arasından hiç kopmamış. İmtiyazlı ünlülerin Türkiye'sinde o sade bir vatandaş olmanın çabasını sürdürmüş.

Uğur Dündar: Gerçekten öyle midir Kemal Sunal, yaşamının herhangi bir döneminde bir anında sıkıştığı zaman tıpkı sokaktaki vatandaşlar gibi mi çözer sorunları yoksa Kemal Sunal olmanın ayrıcalıklarından yararlanır mı?

Kemal Sunal: Hayır. Ben aktör olmamdan ötürü bazı şeylerden yararlanacaksam onları yapmak istemiyordum. Sevmiyorum yani. Vatandaş gibi davranmak istiyordum ve öyle dolaymak, gezmek ve öyle hakkımı almak istiyordum.

Ve Kemal Sunal'lık hakkını üniversite öğrencileri için çıkarılan afan yararlanarak almış.

K.S.: Ben üniversite birinci sınıfta imtihanlara girdim, bıraktım. Tiyatro ile turnelere çıktım. Çıksın o çıksın. Bir daha üniversiteye dönmедim. Hem bunu bitirmeye karar verdim hem de gençlere ve kendi çocuklarıma örnek olmak istedim. Üniversiteyi bitirme işine yeniden başladım.

U.D.: Okumanın yaşı yoktur felsefesinden yola çıkarak 1994 yılında kendisini tekrar eğitim sahasına atan Kemal Sunal acaba torpilli bir öğrenci olmanın

avantajlarını mı yaşıadı? Kemal Sunal olmanın avantajlarından üniversite öğrenimi sırasında yararlandı mı?

K.S.: Hiç geçerli değil orada "Kemal Sunal." Okula girdiğim sırada kendimi siliyorum ve öğrenci oluyorum. Kimse Kemal Sunal'ı fark edemez.

U.D.: İkimiz de Vefa Lisesi'nden mezunuz. Şimdi Vefa Lisesi'ne dönüp baktığımızda Kemal Sunal'ın liseyi çok uzun bir sürede bitirdiğini görüyoruz. Hatta belki de Vefa Lisesi tarihinde en uzun sürede okulu bitiren öğrencisiniz. Ama daha sonra öğrenim arzusunda müthiş bir hızlanma var. Niçin lise bu kadar uzun sürdü Kemal?

Ben bir balon değilim. Öyle çıkanlar var her gün basında televizyonda basında gözüküyorlar, gözükmeye mecburlar ayakta kalabilmek için. Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. Senelerce de olmadı, çünkü sırtımı halka dayamışım ben.

K.S.: Tam on bir sene sürdü lise. İşte orada bir arkadaş grubumuz vardı. Onlarla birlikte kalyor ve birlikte geçiyorduk. Bu düzeni bozmayam diye ben de boyuna kaldım. Bir arkadaşlardan kopmamak için lise hayatımı böyle devam ettirdim. Diğerlerinde hep iki senede geçtik. Üniversite'de de o eski arkadaşlardan kurtuldum. Yeni ve örnek arkadaşlar edindim. Arkadık farkı kapatayım diye çok hızlı okudum ve bitirdim.

Ünlü aktörün çift dikiz ve hatta üç dikiz giden lise hayatı aklımıza hemen Hababam Sınıfı filmini getiriyor. Kemal Sunal gerçek hayattanda da Hababam Sınıfında okumuş. Hem de o sınıfın elebaşlarından biri olarak.

K.S.: Tiplerimizdeki gibi öyle saf değildim. Lider olabilmek için cin gibi olmak gerekir. Ben hayatımda kavgaya girmedim. Yaşamamı kendim. Yaşamamı kendim.

mutlaka beceremezdim. Ben Vefa Lisesi'ni en sağlam okuyan talebeyim. Lise eğitimi çok sağlamdır. Çift dikizdir.

Üniversite eğitimi hiç ara vermeden tamamlayan Kemal Sunal Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden sessiz sedasız mezun olmuştur.

K.S.: Dört senelik maraton bitti ama benimki biraz zor bitti. Dört senelik maratona yirmi yedi senede bitirdim.

Eğitim başarısına bir yenisini daha ekleyerek Radyo Televizyon ve Sinema dalında Yüksek Lisans öğrenimini tamamlamış.

K.S.: Yüksek lisans öğreniminde bir gün bile devamsızlığım yok. Bir gün bile. Ben bunları sessiz sedasız gayet güzel, örnek bir talebe olarak yaptım ve bitirdim.

Azımlı çalışması sonucunda ünlü güldürü ustasının "Sinema ve televizyonda Kemal Sunal güldürüsü" isimli tezi kabul edilmiş ve diplomasını almaya gelmişti. Kemal Sunal hastalığından dolayı tüm öğrenciler için düzenlenen ortak törene katılamamış ve diplomasını alamamıştı. Marmara Üniversitesi rektörü ve İletişim Fakültesi dekanı Ünsal Oskay'ın da bulunduğu sembolik bir törenle diplomasına kavuştu. Artık o yüksek lisans diploması bir bilim uzmanı olmuştur.

U.D.: Diplomanızı alırken ne hissettiniz?

K.S.: Çok heyecanlandım. Çocuklar gibiydim. Çok güzeldi. İçimden neler geçmedi ki. Bütün hayatım geçti, filmler geçti, ömrüm geçti, her şey geçti. Çok önemli bir yerli var ve o yer öyle kalacaktır. Her diploma

töreninde, üniversiteyi bitirdiğim zaman da öyle oldu liseyi zor da olsa bitirdiğim zaman da öyle oldu.

U.D.: Kemal Sunal'ın günlük yaşamında çok mütevazı bir insan olduğu toplumda bilinir. Her yakından tanışan olduğun toplumdaki bilinir. Her yakından tanışan olduğun toplumdaki bilinir. Her yakından tanışan olduğun toplumdaki bilinir. Her yakından tanışan olduğun toplumdaki bilinir.

K.S.: O Vefalılığın benim, vefa göstergem. O semtin çocuğuyum. O semtte doğdum. Öyle bir duygu var içimde. O semti ve o insanların çok seviyorum. Ve ben onları yapmaktaki o camianın içinde olmakla besleniyorum. Kendimi de oradan besliyorum. Ben beslenme beni bu filmlere götürüyor. Bu özelliklerime ve halkla buluşmaya götürüyor.

Sevgisine programı Kemal Sunal'ı raporta.

"O BİZİM KEMAL... KEMAL SUNAL"

Kulağıma eğilip, "Annemler haftaya Ankara'ya geliyorlar" dedi. "Aaa ne güzel, belki sen de gelirsin, işleri mi var Ankara'da" dedim. "Senin için geliyorlar ve benim için."

Bir çift hüzünlü göz... Ankara'dan İstanbul'a... Asla genç kızlık hayallerimde bile olmayan bir hayat...

Kucağımda kıyafetlerini topak yapmış, parkta bir bankta oturuyor, korkudan titiyor... Parkın bekçisi havuza girdiği için O'na kızıyor, söyleniyor. O, başını yana eğmiş üzgün duruyor...

Gözlerine baktım. O da beni gördü, böyle kalakaldı. Öyle güzel bakıyordu ki, sıcacık ama hüzünlü...

Annemin dürtmesiyle kendime geldim. O da benim dürtülmeyle kendime gelişimi gördü, hafifçe gülmüdü...

Hissettiklerimi nasıl anlatsam? Hemen O'na sarılmak, teselli etmek, "Aç mısın?" demek, "Üşürsün" demek, "Sakin korkma!" demek, yani O'nu korumak, anne gibi şefkatle kucaklamak istedim. Tam anlayıyola böyle miydi hissettiklerim? Emin değilim. Daha derin, daha güçlüydü, bunu biliyorum.

Bir tiyatro... O, sahnedeyken, ön sırada oyun seyredenken... Bir iki dakika sürdü bakışmamız. Bu kadar kısa sürede bu kadar yoğun duyguyu yaşatan bir çift hüzünlü bakış...

Şimdi bile ilk gördüğüm andaki duyguyu çok derinden hissediyorum.

O bizim Kemal!

Hep merak ediliyor ya: Neden hâlâ seyrediliyor? Neden iki üç yaşındaki çocuk bile O'nu görünce ekrana çöküp kalıyor? Neden her kimseden, her yaştan hayranı bitmek bilmeyen bir sadakatle O'na bağlı? Neden adı geçince her yüzde gülmüsemse belliyor?

Bana göre bu soruların cevabı bir tane: Bakışlar... Samimiyeti, dürüstlüğü, saflığı o bakışlarda fark ediliyor. "Bana güven" diyor gözleri...

Oyundan çıkınca sordum oradaki görevlilere. "Uzun boylu bir oyuncu vardı." Rolünü hatırlattım.

"Ha, o mu? O BİZİM KEMAL... Kemal Sunal"

"Nerede kaldın?"

Pastaneye gittim, gelmemişti. Bir çay istedim, içtim hâlâ yok! Aslında gelse ne diyeceğimi, ne yapacağımı da bilmiyordum. Geç oluyordu, kalktım, kapıya doğru yürüdüm. İçeri girdi. "Nerede kaldın?" dedim... Sanki yıllardır tanıdığım birine sitem eder gibi...

Tiyatrodaki bakışmadan sonra bir arkadaşımın evinde toplantıda karşılaşmıştık. Şaşırmıştım onu görünce... O da beni hatırlamıştı. Arkadaşım tiyatrolara turne programları yapan bir şirkette çalışıyordu. Ankara'da bulunan oyunculara davet vermişlerdi. Böyle davetler sıkça yapılırdı o zamanlar. Ben pek katılmazdım.

Sohbet etmiş, ertesi gün pastanede buluşmak için sözleşmiş. (Sonradan Münir Özkul'un anlattığına göre gelmek istememiş. "Böyle bir buluşmaya ne gerek var, zaten yarın İstanbul'a dönüyoruz" demiş. Otelden zorla çıkıp bir taksiye bindirip göndermişler.)

Beraber birer çay içtik. Pastaneden çıktığımızda Çankaya'dan Kızılay'a doğru ele ele yürüyorduk. Hiç konuşmadan... Üzgündük... Bir aydır Ankara'da turne yapıyorlarmış. Biz son gün buluşabilić... Onun ev telefonu yoktu. Ben de telefonumu veremedim. Sadece adreslerimizi verdik birbirimize. Kızılay'a gelince ellerimizi zorla bıraktık. O otele, ben eve... Canım yanıyordu çok...

Şimdi düşünüyordum da, yarım saat içinde bu kadar derin duygular besleyebilmek, benim kabiliyetim miydi acaba? O'nun ne gibi bir dahili olmuştu bu hale gelmemde?..

"Bazı genç kızlar artist olmak istiyorlar"

Babam tiyatro oyuncusu olmam için ısrar ediyordu, oysa ben ezcacı olmak istiyordum. İkisi de olmadım. Ama çok hoş bir ailenin annesi olabildim.

O'ndan haber alabilmem imkânsızdı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gün içinde Devekuşu Kabare Tiyatrosu'ndan bulamıyor, akşamları da ben arayamıyordum. Bir akşamüstü 83 şehirlere arası santraldan istedim. İlk saat sonra bağlanabildi. Babam eve gelmişti. Telefon çalınca açıp, "Biz İstanbul aramadık" dedi, kapattı. Çaresiz sofraya oturdum. Dokunsalar ağlayacaktım. Yemeğin ortalarında babam anıme, "Bazı genç kızlar İstanbul'daki film şirketleriyle yazıp artist olmak istiyorlar ama sonları hüsran oluyor. Aileleriyle paylaşılar, başlarına kötü bir şey gelmeden belki sağlam bir yol bulunabilir" diyerek uzun -hatta sıkıcı- bir sohbet açtı. Ablamla ben bu konunun nereden açıldığını anlayamadık. Ta ki ben odama girip masamın üzerindeki Arzu Film antetli zarfı görünceye kadar...

Mektup gelmişti! Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyor, ellerimin titremesinden zarfı açamıyordum. O anki mutluluğumu, sevincimi, heyecanımı anlatacak kelime bulamıyordum.

Arzu Film'den yeni film için teklif aldığını (Tatlı Dillim'den sonra), çok mutlu olduğumu anlatıyordu. Kısacık bir de sevgi sözcüğü vardı. Artık adres belli olduğuna göre ben de yazabilirdim. O da havadan sudan bahsediyordu ki, ben de hissettiklerimi yazmaya çekinip, günlük olaylardan bahsetmekle yetiniyordum.

Mektuplar haftada bir gelmeye başladığından babamın endişeleri artıyordu. Hemen her gün artist olmak için İstanbul'a giden ve hayatları altüst olan kızların hikâyelerini anlatıyordu. Mektupları açıp okusa, çekemeli, çantalarını karıştırırsa içi rahat edecekti. Çok merak etmesine rağmen, kaygılanmasına karşın bana gelen zarfları açmayarak bize çok önemli bir ders veriyordu. "Ne olursa olsun hiç kimsenin mektubunu, zarfı açılmaz, çekmecesini karıştırılmaz!" Bu bizim bütün hayatımız boyunca rahat etmemizi, eşlerimizin ve çocuklarımızın bize güvenmelerini sağladı.

"Aaa, Meñin Alasya!"

Mektuplaşmamız iki buçuk yıl sürdü, Ekim 1973'ten Nisan 1975'e kadar. Arada, pazartesi tiyatroların repo (dinlenme) günü olduğu için pazar akşamı oyundan sonra otobüse binip Ankara'ya geliyorduk, pazartesi bütün günü Ankara'da geçiriyor-ki ben bu zamanı tam olarak nasıl geçirdiğimi hiçbir zaman öğrenemedim-, pazartesi gecesi otobüse binip sabahı İstanbul'da oluyorduk. Bu gelişlerin çoğunda görüşebiliyorduk. Ama bazen ben evden çıkamıyordum. Korkunç günleri olınc... Bunu sorun etmiyorduk, olgunlukla karşılıyorduk. Sonunda bir çözüm bulmuştuk. Yalnız kalmamak için oyuncu arkadaşları İhsan Bilsel ile beraber gelmeye başladılar. İhsan'a ayıp olmasın diye üçümüz dolayıyorduk. Bir seferinde de ben İstanbul'a teyzemlere gitmiştim. Onunla konuştuk, buluşacağımız yere gittim. Yeni araba almıştı, henüz kendisi trafikte çıkmadığı için Ertem Eğilmez'in şoförü Namik ile birlikte gezdik. İki üç gün boyunca Namik'a ayıp olmasın diye yemeğe, sinemaya birlikte gittik. Garip bir şekilde durumdan şikâyetçi değildik. zaten üç kişi dolışmaya alışmıştık. O'na saygı duyuyordum. Arkadaşları kırılmasın diye ne büyük fedakarlık yapıyor, bundan asla rahatsız olmuyordum.

Ankara'da yolda yürürken bir defasında uzaktan O'nu görüp koşarak yanına gelen bir hayranı, "Aaa, Metin Alasya!" diye bağırdı. Hiç unutamadığımız bir anı oldu bu.

"Senin için geliyoruz."

O, Namik ve ben bir akşam yemeğe gittik. Kulağıma eğilip, "Annemler haftaya Ankara'ya geliyoruz" dedi. "Aaa ne güzel, belki sen de gelirsin, işleri mi var Ankara'da?" dedim. "Senin için geliyoruz ve benim için." Anladığım kadarıyla bu evlenme teklifiydi. Soru olmadı ki "evet" cevabı da yoktu. Ona sarılıp ne kadar mutlu olduğumu da söyleyemedim. Namik'tan utandım...

Ankara'daki evimizde nişandan ve Beyoğlu Evlendirme Dairesi'ndeki nikâhtan (30 Nisan 1975, saat 13:15) sonra ailemin bir tiyatro oyuncusu ile evlenmemek pek sıcak bakmamasına rağmen ev-len-miş-tik.

"Nikâh için kâğıtlarınız askıda kalacak." Bu bilgi bizi korkuttu. Ne kadar süre askıda kalacağı bilinmiyordu. Benim hem evlenmem gerektiğine dair bir rapor olursa, yıldırım nikâhı yapılabilecekti. Böylece istediğimiz tarihte evlenebilecektik. Sonuçta bana "sağlık sorunları yüzünden acilen evlenmemin şart" olduğunu bildiren bir rapor aldık. Çok utanmışım... Formalite icabı bile olsa sevmemiştik bu durumu...

Nişan yüzüklerimizi takan Yüksel eniştiğim benim şahidim Ertem Eğilmez de O'nun şahidiydi. O'nun damatlık smokinini yapımcı Yılmaz Kuzgun hediye etmişti, gelinliği Şişli'de bir mağazadan kiralamıştık.

Gül Sunal'ın "Kemal Hadi gel, bi kahve içelim..." adlı kitabından...

Ertem Eğilmez'in yönetmen ve yapımcılığını üstlendiği *Tatlı Dilim* filminde rol alarak sinemaya ilk adımını attı.

Yönetmen Ertem Eğilmez, bu filmde sonra, 1973 yapımı *Canım Kardeşim* filminde kendisine Kayseri şiveli bir yolcu rolü verdi. Yine aynı yıl, *Oh Olsun, Güllü Gilleri Çöllü, Yalancı Yarım* filmlerinde rol aldı.

"Benim en iyi dostum. Onunla beraber olduğum zaman mutlu olurum", diye anladığı Gül Sunal ile hayatını birleştirdi.

14. Altın Portakal Film Festivali'nde, *Kapıcılar Kralı* filmindeki rolüyle En İyi Erkek Oyuncu ödülünü kazandı.

"Çamzeleri var oğlumun, hiç delik yanaklı bebek görmemiştik", dediği ilk çocuğu Ali Sunal dünyaya geldi.

Fatma Girik ile birlikte "Can Film" adlı film şirketine kurdu.

ALİ KEMAL SUNAL

10 KASIM
1944

İstanbul'un Küçükpazar semtinde, Malatyalı bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi.

1961

Vefa Lisesi'nde lise öğrenimine başladı. Lisede amatör olarak *Zoraki Tabip* adlı tiyatro oyununda sahne deneyimi kazandı. Lise son sınıfta iken felsefe öğretmen Belkes Balkır, Muğlık Kenter ile tanıştırdı. Böylece Kent Oyuncuları'nda profesyonel oldu.

1972

1973

1974

ARALIK

1974

Yönetmenliğini Atıf Yılmaz'ın yaptığı *Salako* filmiyle ilk başrolünü oynadı.

NİSAN

1975

Hababam Sınıfı'nda 6 Edebiyat B sınıfının 323 numaralı öğrencisi İnek Şaban'ı canlandıranrak sonraki yıllarda da bu isimle anılarak halk arasındaki bilinirliğini artırdı.

1976

Hababam Sınıfı serisinin ikinci *Hababam Sınıfı Sınıfta Kaldı* filminde Şener Şen ile birlikte ilk kez bir filmde rol almış oldu.

1977

22 EYLÜL

1977

12 Eylül öncesi yarım bıraktığı Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema bölümünü bitirdi. Aynı yıl, aynı dalda yüksek lisansa başladı. "Sinema ve Televizyonda Kemal Sunal Gülüürüsü" isimli tezini yazdı.

1995

1999

Son filmi *Propaganda* gösterime girdi.

3 TEMMUZ
2000

Uçak fobisi olduğu bilinen ve hayatında daha önce hiç uçağa binmeyen Sunal, *Balalayka* adlı filmcin çekimleri için Trabzon'a gitmek üzere bindiği uçağa kalkıştan hemen önce geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

CÖPCÜLER KRALI

PARKA GİDECEKİMİŞ
İKİ GÖZÜMÜN CİĞEBİ.

YÖNETMENİ: ZEHİ ÖRTEN

SENARİST: UMUR BUGAY

CENNET OLUN OLUŞU YERDİR.

BELEDİYEMİZİN PARKINA
HOS GELDİNİZ EFENDİM.

BAZEN BİR SÖZÜ ÖMRÜN BOYUNCA BEKLEKSEN,

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

SİĞMAZSIN KASINA. KANADIN
OLMADAN UÇACAĞSINDIR NEREDEYSE.

UYUMAYIN LAN PEZEVENKLER
EVLENİYOKUZ BURADA!

KANADIN KIRILIR, DÜŞERSİN DÜNYANIN SEFİLLİĞİNE.

BOK GÖTÜRSÜN MAHALLEYİ,
SÜPÜRÜSEM NAMUSSUZUM.

BİLMEDİĞİN DÜNYALARIN
KRALI OLMAYA CALIŞIRSIN.

ANILARSIN EN SONUNDA KENDİ KRALLIĞIN GİBİSİ YOKTUR.

PİSLİK EFENDİM! SİZİN TELLİĞİNİZ.

ÇÖPÇÜLER KRALI

Zeki'yle (Ökten) birlikte öyküyü okuyup kararımızı vermek üzere evden ayrıldık. Bir sokukta okuduk. Çok sevdik. İki mahalle çocuğu olarak benim kalemime, Zeki'nin üslubuna cık oturuyordu.

Değerli arkadaşım, büyük aktör, halkın sevgilisi, rahmetli Kemal Sunal'ın Yeşilçam'daki hızlı yükseliş macerasında aldığı lakaplar, *Hababab Sınıfı*'nda İnek Şaban'la başladı. Anadolu insanını aşığılayıcı Hanzo, Salako, Davaro'larından sonra, herkesin dostu Arif Keskiner'in (Çiçek Arif) yapımcılığını üstlendiği, benim senaryosunu yazdığım ve sevgili çocukluk arkadaşım, can dostum rahmetli Zeki Ökten'in yönettiği *Kapıcılar Kralı* filmiyle Kral oldu.

Kapıcılar Kralı'nin kazandıgı büyük başarıdan sonra, tüm yapımcıların gözü "Kral"lı bir başka film çekilemek için Kemale'ye çevrildi.

Her işinde hızlı ve atak davranan yapımcı, yönetmen Arzu Film'i sahibi Ertem Eğilmez, Yavuz Turgul'la birlikte oluşturdukları, *Çöpçüler Kralı* adlı oldukça iyi sıralanmış bir filmin öyküsünü okumamız için Zeki ile beni evine davet etti. Yavuz da oradaydı. Öyküyü beğenirsek, benim senaryoyu yazmamı Zeki'nin de yönetmesi için rica etti. Zaman kaybetmememiz, birkaç haftaya kadar çekim hazırlıklarına başlamamız gerektiğini ısrarla vurguladı.

Zeki'yle birlikte öyküyü okuyup kararımızı vermek üzere evden ayrıldık. Bir sokukta okuduk. Çok sevdik. İki mahalle çocuğu olarak benim kalemime, Zeki'nin üslubuna cık oturuyorduk. Bir tek final sahnesine

itirazımız vardı. Bu sahnede çöpçüyü, kızın bitirim kardeşleri yakalayıp dövmek için kovarken, canını kurtarmak telaşıyla o sırada kadınlar matinesi yapan bir gazinonun açık kapisından içeriye elindeki çalı süpürgesi ile dalıp kendini sahnede bulan, kısa bir şaşkınlıktan sonra, kadınların coşkulu alkışlarıyla "Ay akşamdan ısıdı yaylalar yaylalar"la başlayıp "Yedi iklim dört bucağa yandı ha yandı"yla repertuarını sürdürüp alkış kıyamet bir anda büyük başarı kazanarak gazino patronunun astronomik teklifiyle, sahnelerin bülbülü olarak yıldızlaşması anlatılıyordu.

Ertem Bey'e, bütün bunların rastlantısal ve hayal ürünü olduğunu söyleyince yüzü asıldı. Ben *Hababab Sınıfı*'nın senaryosunu yazarken de finale itiraz etmişim. "Ertem ağabey," demiştim "Koca yıl okulu kırıp maça, sinemaya giden, dersleri dinlemeyen, hocalarını dalgalaya alan bu hayta herifler nasıl oluyor o hastanede yatan Kel Mahmut'un yatağına getirip diplomalarını bırakıyorlar?" Ertem ağabey o zaman da ısrar etmiş, "Bu filmin böyle bir duyguya ihtiyacı var Umurcuğum," demişti

Film sinemalarda gösterilmeye başlanmıştı. Başarı kazandığını da duyuyor, bir türlü izleme fırsatı bulamıyordum. Saray Sineması (şimdiki Erdoğan Demireören AVM'si) çalıştığım reklam ofisinin çok yakınındaydı. Öğle tatilinde bir şeyler atıştırıp

merakla makine dairesine çıktım. Filmin sonlarına doğrudu. Heyecanla beklemeye başladım. Geldiler. Diplomalarnı hocalarının yatağına bırakıp geri çekildiler. Kel Mahmut'un yüzündeki o mutlu tebessüm izleyiciyi ağlatmaya yetmişti. Biliyordum ama işte o gün, komedinin seyirciyi kuru kuru güldürmekten ibaret bir iş olmadığını, yer yer dozunda duygusalğın işlenmesi gerektiğine bir kez daha inandım.

Çöpçüler Kralı, baştan sona çatışma ve rekabette geçen sağlam kurgusu, mahalle hayatının içinden gelen biri olarak Zeki Ökten'in destansı yönetimi, sokak çöpçüsünün karışında zabıta amiri rolüyle devleşen Şener Şen, paylaşılamayan gündelikçi kız rolüyle Ayşen Gruda, kızını satılık mal gibi görüp istemeyen gelen çöpçüyü kovup zabıta amiriyle söz kesen, sonra çöpçünün birden ünlenip duvar afişlerinde resmini görünce "Tüh ulan bizdeki şansa bak nasıl da kaçırıldı," diye dizini döven baba rolünde İhsan Yüce ve başta Erdal Özyazıcılar olmak üzere, kızın torbacılık, karaborsacılık, lotaryacılık, beyazcılık gibi karanlık işler yapan belalı kardeşleri ile; bütün bunlarla başarılı.

Diyaloglarını ezbere bildiğim halde, *Çöpçüler Kralı*'na hangi kanalda rastlarsam rastlayayım, oturup keyifle ve sonuna kadar izliyorum ve böyle bir işe iyi ki katkım olmuş diye mutluluk duyuyordum.

SARI MERCEDESİM: ÜLKEM

İnsan olarak ben bu bozuk düzene ses çıkarmak zorundayım. Hak yemeden, hak yedirmeden yaşamam lazım. Benim babam kırk altı yıl Malatya Buğday Pazarı'nda hamallık yaptı. Bilal Erdoğan kadar çalışmadı mı? Alın teri dökmedi mi? Onun milyarda birini kazanamadı. Bu çelişkileri söylemek benim boynumun borcu.

İki kalas bir heves

Sersem Kocanın Kurnaz Karısı'nda Münir Özkul'un söylediği bir laf vardı, "Tiyatro dediğin nedir iki kalas bir heves" Sonra heves giderse sadece kalaslar kalır diyor. İşte o kürsüdür, hevestir sadece oyuncunun sermayesi. Ben de bu hevesle başladım tiyatroya. Ama Ankara'da konservatuvarda okurken "komünizm propagandası yapmak" suçundan tek derim kalmışken okuldan atıldım ve İstanbul'a geldim.

Çöçüler Kralı

Tiyatroda ödülleri almama rağmen *Çöçüler Kralı* benim oynadığım ilk sinema filmiydi. Bir gün Kemal Sunal beni arayıp, "Hemşo bizim filmde bir kapıcı rolü var. Oynar mısın?" diye sordu. O Malatya Pötürgeli ben de Arguvanliyim. Beni Ertem Eğilmez'e söyleyense Şener Şen'dir. Üsküdar Şehir Tiyatrosu'nda beraber çalışıyorduk. Ertem Eğilmez'e, "Bizim tiyatrodaki yeni bir çocuk var yeteneklidir," deyince Kemal Sunal beni arıyord.

Kemal Sunal'ı pek çok insan soğuk ve mesafeli olarak bilir. Hatta cimridir diye söylentiler çıkmıştır. Aslında hiç de öyle değildir. Kemal'e sette birbirimizin neşe kaynağıydık. Akşamları setten sonra odasına çekilir, tak tak kapıyı vururdu. Bilirdim ki beni çağırıyord. Kapıya eğilince "Hemşo gel," diye beni çağırırdı. Beraber iki duble bir şey içer uzun uzun Malatya'dan konuşur, hayallerimizi paylaşırdık. Zaten hayalleri paylaşmak arkadaşlığın başlangıcıdır. Kemal'in en büyük hayali halkın sevdiği bir sanatçı olmaktı ve onu da gerçekleştirmişti. Bizim ülkemizde uzun yıllar oyuncuları şahitlikleri kabul edilemezdi. "Artistik yapma" diye dilimize sözü bile var. Oyunculuğu hep aşağı bir iş olarak görmüş. Kemal Sunal bu işi taşıdıklarılarındandır. Ama erken ölümün ironik hareketi oldu.

Arkama dönüp baktığımda Kemal Sunal'ın

filmlerinde tek bir adınıma boşla atmadığını görüyorum. *Çöçüler Kralı* filminde sadece Kemal Sunal değil herkes tarihe geçecek bir film yaptığını farkındaydı. Ben de zaten orayı bir okul olarak görüyordum. Set ortamında herkes kendi fikrini sunardı, fikirler yarıştırdı. İmece usulü herkes hikâyeye katkıda bulunurdu.

Kibar Feyzo

Hatay Reyhanlı'da hissedilir sıcaklığın altmış derece olduğu bir havada çekiyorduk *Kibar Feyzo*'yu. Kemal'in başına bir gün güneş geçti

Keşke bütün insanlar orta halli bir hayatı kabul etselerdi. O zaman çukurun dibinde kimse kalmazdı.

Utanamaz..."

Bizim jenerasyon

Bizim yaptığımız işler hayatla akrabaydı. Günlük çelişkileri sinema diliyle aktarıyorduk. Hâlâ bu kadar sevilmesinin bu çelişkilerin ortadan kalkmamasına bağlıyorduk. Şimdiki sinemanın en büyük eksikliği hayatla bağının kopması. Sulu zırtlak Amerikan komedilerinin dönemi başladı. Çünkü ekonomik anlamda olduğu gibi, kültürel anlamda da Amerika'ya bağlıyız. Bugün Recep İvedik diye bir çıkıp "Orama koma burama ko" diyerek milleti güldürüyor. Yanlış anlaşılmasın ben altan yetişen kuşağın çok ümitliyim: Yeşim Ustaoglu, Nuri Bilge Ceylan, Çağan Irmak...

Bir sürü senaryo geliyor ama basit iş filmlerde oynamak istemediğim için kabul etmiyorum. Ben orta halli bir hayatı garantilemişim. Bunu garantiledikten sonra onun ne üstünü ne altını istiyorum. Keşke bütün insanlar orta halli bir hayatı kabul etselerdi. O zaman çukurun dibinde kimse kalmazdı. Benim utlanma korkum yok. Ama şöhreti sevmediğimi de söyleyemem. Kim bunu diyorsa yanlış söylüyor. Bir gün tanınmasalar bunalım

girerler. Sanat yapmak, şöhret olmaktan hoşlanan insanlar için bir ilaçtır.

Çelişkileri söylemek benim boynumun borcu

Uzun filmlerden alacağım parayı konservatuvar diploması aldığım da emekli maaşıma gelecek zammı tercih ediyorum. Böyle düşündüğüm için kimsenin karşısında eğilmek zorunda değilim. Ben bütün felsefemi insan olmak üzerine kurmuşum. Her şey olmak kolay, aktör, fabrikatör... Ama insan olmak zor. İnsan olarak ben bu bozuk düzene ses çıkarmak zorundayım. Hak yemeden, hak yedirmeden yaşamam lazım. Benim babam kırk altı yıl Malatya Buğday Pazarı'nda hamallık yaptı. Bilal Erdoğan kadar çalışmadı mı? Alın teri dökmedi mi? Onun milyarda birini kazanamadı. Bu çelişkileri söylemek benim boynumun borcu.

Ülkemin geleceğini kafama taktığım doğrudur. En çok da bu referandumu kafaya taktıyorum. Padişahlıktan altı yüz yılda zor kurtulduk. Tekrar monarşiye geri döndürmek istiyorlar. Bir kişinin tek dudağı arasına koskoca millet hapsedilemez. Bu ülkeden umudum var. Biz Kurtuluş Savaşı vermiş bir millettiz. Mustafa Kemal altı yüz yıl kulluk yapmış bir milleti eşit insanlar haline getirdi. Birçok Avrupa ülkesinden önce kadını topluma kazandırdı. Tabii onun yolunda savaşıyor yol arkadaşlarıyla beraber yaptı bunu. Bizim halkımız nankör bir halk değil. Kendisi için yapılanların farkında ve Atatürk'ün etrafında bu yüzden birleşiyor.

Hayalim

Hayalim herkesin emeğinin karşılığını aldığı, kadının ezilmediği, hiçbir halkın hor görülmediği eşit bir dünya görmek. Ben görmesem bile umudum var. Dünyanın kurtuluşunu ben İlyas Salman'ın sınırları içinde görmüyorum ama bu şimdi gerçekleşecek ben kendimi harcamaya hazırım. Şu zamana kadar pek çok örgüt tarafından tehdit edildim. Devlet yakın koruma vermek istedi ama ben kabul etmedim. Şimdi her seyahatimi emniyete bildiriyorum. Bir gün nasıl olsa öleceğim. Ölüm olmadan yaşam olmuyor. Önemli olan geriye temiz, alını ak bir hayat bırakmak. Paranın esiri olmadan, gelene ağız gidene paşam demeden geçip gitmek istiyorum. Allah'ın cebinden peygamberi çılp gram gram satanların geçici olduğunu biliyorum.

Çizimler: Doğan Akyaz

TEKERLEK

**Ekmekek şarap sen ve ben
Ve bir de sabahın dördü,
Dışarda kar,
Odamız ılık
Gözlerin ılık ılık damlarken boş kadehe,
Anlattın bana,
Ağzı sarımsak kokan bir oğlanla yattığını,
Aşkı tattığını,
Karın dediğini
Ve aldatıldığını.**

**Ekmekek şarap sen ve ben
Ve bir de sabahın dördü,
Kıskandım Gogen'i Tahiti'lim
Terlemiş vücudunu silerken,
Çuizam mikrobuunu,
Ve yakıtı küllübesini.**

**Ekmekek şarap sen ve ben
Ve bir de sabahın dördü,
Saçların bağlamıştı ellerimi muz kokulmuş
Güneşi doğurtmuştu Ewridis'im
Martı çığlıklarıyla bir sahil kayalığında,
Nefesin vücudumu yakıyordu yer yer
Sam yelim,
Sahra-i Kebir'im...**

**Ekmekek şarap sen ve ben
Ve bir de sabahın dördü,
Kahrettim her şeye o gün
Babanın şarap çanağına,
Doğan güneşe,
Gogen'e,
Kadere,
Allah'a,
Sana,
Ve bana,**

DÜNDEN BUGÜNE

Bir gün oturdum televizyonun karşısına *Kapıcılar Kralı*'nı izleyeceğim. Film başladı, bir baktım, aha benim müzik çalıyor. Sonra bir daha baktım filmde kullanılan merdivenler bizim evin merdivenleri. Babama sordum ne olup bittiğini, "Oğlum sen yoktun, biri geldi, biz Yeşilçam'dan Cahit'in arkadaşsınız, film çekmek istiyoruz izin verir misin dedi, ben de peki dedim," dedi.

Paris yılları

Uzun yıllar Paris'te yaşadım ben. O zamanlar vive derdimiz falan yoktu. Kafamıza estiğinde Sirkeci'den her akşam kalkan Almanya trenine atıldık. O trenin bir vagonu Paris vagonuydu. O vagon Belgrad'da treniden ayrılır ve Paris trenine eklenirdi. Böylelikle Paris'e inerdik. Cebimizde biraz para olduğunda Paris'in yolunu tutardık.

1970 yılında Fransa'ya taşındım. Müzik çalışmalarımıza orada devam ettik. Moğollar olarak orada üç albüm yaptık. Benim film müziklerine ilgilim vardı. Warner Bros.'a bile film müziği yaptım Paris'te. Bunlar pek bilinmez. *Dünden Bugüne Dans ve Ritimleriyle Anadolu* isimli albümümüzle Charles Cros Akademisi'nden Grand Prix Du Disque'ı aldığımız da bilmezler. Bu bizim için çok önemliydi. Çünkü bu ödülü 1970'te Jimi Hendrix almıştı. 1971'de Moğollar olarak biz aldık, 1972'de de Pink Floyd.

Ödülü kazandıktan sonra Fransa'da albüm yapmak istiyorduk. Moğollar olarak o zamanın müzik devleri olan Pathé-Marconi, Philips ve CBS firmalarına demolar yolladık. Üçünden de kontrat teklifi aldık. Ve biz CBS'i tercih ettik. Kontrati imzalamıştık ama solist sıkıntımız vardı. Barış Manço, o zamanlar Belçika'daydı. Ben gittim Belçika'ya Barış'la konuşum. O da çok sevindi, solistimiz oldu.

Para biriktirebilmek için Anadolu turnesi yapmaya karar verdik. Çünkü Fransa'da bizi geçindirecek kadar para kazanamıyorduk. Turneye başladık ama Kütahya'da başımıza kötü bir olay geldi. Katip

Azrahalim Yaz Yare Böyle isimli parçayı çalarken ben yaylı tambur ile doğaçlama bir bölüm çalıyordum. Barış da onun üzerine resitatif konuşuyordu. Dedi ki orada, "Öyle bir ülke düşünün ki bir baba, kız çocuğunu kucagina oturtup sevmiyor." Konserden sonra Barış'ın bu sözü yüzünden arabamıza molotof kokteyli atılar. Biz kurtulduk ama arabamız yandı. Saldırgan tutuklandı sonra. Bir caminin imamı çıktı hatta. Sonrasında dağıldık ve Cem Karaca'yla birleştik.

Cem Karaca'yla çalışmak çok güzeldi. Şanslıyım ki Cem'le hayvan gibi çalışabildik. 1972'de *Namus Belası'nın* haklı olduğu dönemde Anadolu'da çok konser yaptık. Önümüzdeki konserleri bitirip Fransa'ya gitmeyi planlıyorduk. Tam gidelim diyoruz, menajerimiz Mehmet Dalmaz bize yirmi konser daha bağlıyordu. Onları bitiriyorduk, hop on konser daha bağlıyordu. Cem de haklı olarak yakaladığı ivmeyi devam ettirmek istiyordu. Baktık olmayacak, biz gittik o kaldı.

"Milli Mesele Komutanım"

1971'de, biz Paris'teyken yine, Barış'la beni askere almayla çalıştılar. Geldik oradan gittik askerlik şubesine. İstanbul Üniversitesi'nde İktisat

öğrencisiydim. Öğrenci belgelerimizle çıktık albayın karşısına. Albay baştan yüzümüze bakmadı saçlarımız uzun olduğu için. Bir 45'lik yapmıştık o zamanlar CBS'e. Ödül aldığımız zaman *Hürriyet* gazetesinden Gökşin Sipahioğlu bizi haber yapmış tam sayfa. Ödül aldığımız albümün kapağında, sağ ve sol köşelerinde Türk grubu olduğumuz için Türk bayrağı vardı.

"Komutanım," diyerek girdim içeri, "biz Avrupa'da ülkemizi tanıtmaya çalışıyoruz. Saçlarımızı da

oradakı sanatçıların saçları uzun olduğu için uzattık," dedim. Gazetede ki haberi ve albümün üzerindeki bayrakları görünce komutan bize çay söyledi. Çekmecesinden lokum çıkartıp ikram etti. Gruptan Engin Yörüköğlu ve Taner

Öngür asker kaçığıydı. Onların ne yaptığını sordu. Onlar da Paris'te televizyonculuk okuyor dedik. O zamanlar askerlik yirmi dört ay. Bir gitsen kariyerimiz bitecek. O gece hemen trene binip tüydük Paris'e. Sonra kendimizi sağlama alınca askere de gittik tabii, orası ayrı.

Yeşilçam ve Kemal Sunal filmleri

Film müziği yapmayı çok severim. İki yüze yakın filmim müziğini yaptım. Ağustos Eylül aylarında Paris'ten İstanbul'a gelirdim. O dönemlerde filmler çekilir ve laboratuvar sürecine girerlerdi. Müzikler

Şu anki sinema süpermarket ise Yeşilçam mahalle bakkalıydı. Sinema sevgi, emek ve özveri isteyen bir işti.

de bu dönemde yapıldı. O ara iki-üç müzik yapıp geri giderdim. *Selvi Bayılm Al Yazmalm, Dila Hanım, Devlerin Aşk* gibi filmlerin müziklerini o dönemlerde yaptım.

Fransa'da yaşadığım dönemde de birebir yapmadığım ama yine benim müziklerimin kullanıldığı filmler vardır. *Kapıcak Kralı* mesela. Kemal Sunal'ın belki on-on beş filmine habermi olmadan benim müziklerim döşenmiştir. Bununla ilgili tatlı bir anım var hatta.

Bir gün oturdum televizyonun karşısına *Kapıcak Kralı'nı* izleyeceğim. Film başladı, bir baktım, aha benim müzik geliyor. Sonra bir daha baktım, filmde kullanılan merdivenler bizim evin merdivenleri. Babama sordum ne olup bittiğini, "Oğlum sen yoktun, biri geldi, biz Yeşilçam'dan Cahit'in arkadaşısız, film çekmek istiyoruz izin ver misin dedi, ben de peki dedim," dedi. Ama arca demişler, bir de elektrik kullanacağız, 50 lira da elektrik parası vereceğiz. Tamam demiş babam yine. Sonra gelip iki-üç gün çalışmışlar bizim merdivenlerden. Ama sonra 50 lirayı ödemedен gitmişler.

Biz de o yıllarda ekseriyetle Çiçek Bar'da toplanırdık. Bir akşam gittim, Rutkay Aziz oturuyor. Ona babamın filmcilerle yaşadığı olayı anlatıyordum. Zeki abiye bunları anlatsam bana bir bardak içki ısmarlar herhalde dedim. Rutkay, "İ-h, kesinlikle ısmarlamaz," dedi. Çünkü rahmetli Zeki abinin eli biraz sıkıydı. Sonra Zeki abi geldi, ona da anlatım meseleyi. Kendisi kırmızı şarap içirdi. Dedim, "Abi, bir kadeh şarap ısmarlasan?" Zeki abi ellerini iki yanına kaldırdı, "O beni ilgilendirmez, o prodüksiyonun işiydi," dedi. Tabii, helallih olsun. Bunu göçündüğüm için değil aksine mutlu olduğum için anlatıyorum. Çünkü Zeki Ökten, kişiliğini de sinemasını da çok sevdiğim bir abimdi.

Kemal Sunal'la Çiçek Bar'dan tanışmış. Aynı masalarda otururduk. O zamanlar filmler sessiz çekilir sonradan dubaj yapılırdı. Kemal Sunal kendini kendi seslendirirdi. Keza Şener Şen, Adile Naşit gibi isimler de öyle. Onlar seslendirme yaparken ben de müziklerle ilgilendirirdim. Onlar olduğunda o dubaj stüdyosunun keyfine doyum olmazdı. Çok neşeli, çok sıcak bir ortam olurdu.

İmkânlar zavfı ama samimiyet vardı. Herkes özveri koyardı ortaya. O zamanlı Yeşilçam'ın kullandığı aletler Batı'da müzelerde sergileniyordu. Bizimkiler imkânsızlıklara büyük işler becerilerdi. Müzik piyasası da aymıydı: Gitar telli bulunmazdı ülkede. O günlerle şimdi arasındakı manevi değişikliğe örnek vermek gerekirse de şöyle örnekleyebiliriz, şu anki sinema süpermarket ise Yeşilçam mahalle bakkalıydı. Sinema sevgi, emek ve özveri isteyen bir işti. Ben bile, sırf içinde olup destek olabilmek için para almadan bir sürü film müziği yaptım. Artık uzak duruyorum çünkü o zamanlardakı samimiyeti bulamıyorum.

BARİŞ İNCE

GELECEK

İnsanların son zamanlarda geçmişe özlem duymasını hatta daha bir tutunmasını anlıyorum. Bunu basit bir nostalji olarak düşünmüyorum. Tarih her zaman yeniyse doğru gider ama "yeni" her zaman iyi demek değildir. Yeni, iyiyi getirmediyse; eski, pek iyi olmasa da özlem duyulacak bir şey haline gelir. Üstüne bir de yaşanmışlık eklenir, iyisiyle kötüsüyle sizde iz bırakan her şey sizindir, sizin olan şey de kısıkanlıkla sahiplenilir. Geçmişin izleri, silindikçe geri gelir.

Bugünlerde yeni diye ortaya çıkarılan her türlü rezaletle en büyük direnci yine geçmiş gösteriyor. Çünkü geçmişti aşabilecek bir "yeni" ortaya çıkmıyor. Ondan daha kötüye geldikçe de geçmiş, bir direnç noktası haline geliyor. Doksan yıl önceki bir marş tüylerimizi diken diken ediyor, dinledikçe ruhumuza da "çiçekler açıyor". Dayatılan tüm yoz seslere, yineimizin sesleri direniyor. Oysa geçmişin izlerini takip ederek yepyeni şarkılar yazabiliydik. Güzel olanları hatırlayıp daha da güzelini arayabiliydik. Beceremedik. Belki de hiç denemedik!

Geleceğin kurdüğümüz hayalleri birer sınava çevirerek, üzerimizde koca gözlüklü sıfırıcı hocalar gibi tahakküm kurdular. Kim mi? Bilemiyorum. İşte onlar... Her yapılıp tenet eden, her neşeyi bilgiksizlikle yok eden onlar...

onlar. Girmeye çalıştığımız, bir uçundan tutmaya çalıştığımız nahif çabaları inatla zorlaştırdılar.

Böylece kutlu bir davayı ya da güzel bir gelecek ülküsünü tekellerine aldılar.

Üç beş kişi pirüpak kalarak mutlu oldular. Kalıplarına uymayan her şeyi kustular. Bitmek bilmek eleştiriler, sürgüt verilen dersler, "o öyle olmaz, bu böyle olmaz"lar... Eminim ki bunu yapanlar kendi hayatlarında bencil ve korkaktırlar. Kusrularına da işte böyle kapatırlar.

Bir şeyi denemeye kalkarken insan önce etrafına bakar. İnsan en çok etrafına baktıkça hata yapar. Yanında yörünesinde kendisine el verecek birini bulamazsa, yalnız kalma korkusuyla doğru bildiğinden şaşar. İnsanlar çoğu zaman umut katil... Kendi korkusunu ve yılmınlığını yayan birer cesaret fakiri... "Yapamazsın, yapamazsın" diye diye heyecanınızı soğutan kim varsa hayatınızdan çıkarın. Yanlış yapma kredinizi keflisiz kullanın.

Son olarak... Gelecekte karnınız açken önünüze zehirli bir yemek konabilir. "Ne yerim ne yemem," diyemezsiniz. Bir karar vermişsiniz. O zehri reddetmek, açlığı sevmek demek değildir. Bir şeye "hayır" diyebilme, daha iyisini istemeyi de içerir. Reddetmeyi bilmeyen kazanmayı bilmeyecektir. Sonuçta başarılı olamayabiliriz, sorun değil. Ama yaşamak için muhtaç olduğumuz kudret reddetmenin kendisindedir.

ÇÖPLERDEN SEMT ANALİZİ:

GÜNEŞLİ SOKAK

Sinema icat olduğu günden beri her daim bir hikâyenin peşinden gitmiştir. Oyuncular, yönetmenler, senaristler, hayallerden doğan bu hikâyeleri beyaz perdeye aktarmışlardır. Elbette ki bu hayaller hayatın bağımsız olmamasıdır. Beyaz perde çoğu zaman dönemin sosyolojisini yansıtan ayna görevini görmüştür. Biz de "Gerçek sokak tadır", diyerek kıldığımız bu yolculukta, bu anın en pürüzsüz hallerinden biri olan *Çöplüler Kralı'nı* ve Kemal Sunal'ı dosya konusu yapmaya karar verirken, sosyolojik anlamda taşıdıkları değeri de göz önünde bulunduk. Benim bu anlamda değerli olduğuna düşündüğüm –ki senaristi, yönetmeni ve başrol oyuncusu aynıdır- bir film daha var ki o da *Kapıcılar Kralı*. Cihangir Güneşli Sokak'ta çekilen bu iki filmin ışığında "Çöplülerden Semt Analizi"nde bir zaman yolculuğuna çıkıyor ve 70'lerin Cihangiri ile 2017'nin Cihangirini karşılaştırıyoruz.

Belki bugün izlediğimizde fark edemiyor olsak da, aslında Kemal Sunal filmlerinin birçoğunun odak noktasında, dönemin politik meseleleri yer almıştı. *Çöplüler Kralı* ve *Kapıcılar Kralı* filmleri bu duruma kent yapışı üzerinden ışık tutar. Kemal Sunal bize, bu kentin çöpüsü, bekkışı, kapıcısı olarak herhangisi bir hiyerarşinin en alt noktasından seslenir. Siyasi olaylar o dillendirmez, hatta durumdun bîhaberidir, diğer karakterlerden duyduğu ile yetinir. Kıtık, açlık, darbe gibi durumlar yaşanırken o kişisel meseleleriyle ilgilenmeye devam eder. Şık olur, zengin olur, dayak yer. Bugünden bakıldığında durumun aslında pek de farklı olduğunu söyleyemeyiz.

Darbe girişimleri, ekonomik sıkıntılar gibi unsurlar bugünün yurttaş için de hayatına devam etmesine engel teşkil etmiyor. *Çöplüler Kralı*ndaki gibi ekmeğe kuyruğunda işık olduğu Hacer'i görüp affalayan ve iş gücü bırakıp ona ekmeğe alan Apt'den çok da bir farkımız yok aslında.

Dünden bugüne değişen insan profili

Çöplüler Kralı ve *Kapıcılar Kralı* filmlerinde mekân olarak seçilen mahallede yaşayan insanlar çeşitlendirilerek kurgulanmış. Aynı apartmanda memur, doktor, albay, gazeteci, mafya gibi karakterler oturuyor. Kırksenedir Güneşli Sokak'ta manavlık yapan Rahmi abiye bu durumu soruyoruz. "O dönemlerde buralarda konsoloslar, gazeteciler, doktorlar aileleri ile birlikte yaşıyorlardı. Şimdiki

yaşayanlar hep bekar. Gazeteciler yine var ama doktorlar, konsoloslar falan azaldı artık, çoğu başka yerlere gitti", diyor. Gerçekten filmlerde sokakta gördüğümüz çocuk gürlülülerinden de eser yok. Aile yaşantısını tercih etmeyen bireyler, bunun yerine hayat arkadaşları olarak hayvanları seçmiş. Bu yüzden neredeyse her sokakta petshop ve hayvan hastanelerine rastlamak mümkün. O dönemin bakkalları da yerini tekel bayilerine ve marketlere bırakmış. Gün geçtikçe esnaf sayısı azalıyor, patron sayısı çoğalmış. Apartmanlarda yönetici olmak adına yaşanan iktidar yarışları artık yok olmuş. Rekabet, özel sermayenin hakim olduğu iş yaşamına taşınmış.

Mahalle kültürü nasıl yok oluyor?

Çöplüler Kralı, filmde gördüğü her karakterin ne iş yaptığını farkına varabilir izleyiciyi. Temizlikçisi, kapıcısı, memuru ilk görüştü anlaşırlar. Köylerde, karşılıklı yardımlaşma ihtiyacıyla ortaya çıkan imce, iletişim ve

dolayısıyla kültürü var ederken, kentlerde de mahalle kültürü her biri ayrı meslek sahibi insanların birbirlerinin ihtiyaçlarını gidermek üzere sordukları sorularla oluşur. Bugünün kent yapışı ise birbirine benzeyen, birbirine ihtiyacı olmayan insanların bir araya gelmesiyle değişiyor. Bu açık bir şekilde tektipleştiren ve gettolaşmaya götürün bir durum yaratıyor. Şüphesiz teknolojinin bu işte payı büyük. Elinizde navigasyon özelliği olan bir telefon varsa adres sormaya gerek duymaz, marketler kapınıza kadar servis yapmaya bakkala sepet almak ile uğraşmazsınız. *Çöplüler Kralı*'nda gördüğümüz pencereden sepet alma geleneği de Cihangir'de artık azalmış. "Belediyemizin parkına hoş geldiniz efendim", diyerek mahalleli kimliğiyle sevdiğini karşılayan Apt'nin Cihangiri, artık bir semt kültürünü

Fotoğraf: Yeşim Çoşkun

Yokluktan yoksulluğa

Biraz da yukarıda bahsettiğim tüm unsurların destekleyicisi olarak Güneşli Sokak'ın çöplülerinden bahsedelim. Güneşli Sokak çöplülerinde bulduğumuz ürünlerin yüzde 90'ı yabancı sermaye tarafından üretilmiş ürünler. Paket servis ürünlerinin üzerindeki markalar bile yabancı. Tüketilen ürünlerin birçoğu ekonomik sayılabilecek türden. Yazın yaklaşması sebebiyle light ürünlerin tüketimi hızlı fazla. Alkol tüketiminde ise yerli ürün tercih çoğalmış. Semtte 70'lerde ciddi bir geçim sıkıntısı ve yoksulluk kavranan ekonomik düzen, o günlerde insanların vakitlerinin büyük bir bölümünü tıp ve ekmeğe kuyruklarında geçirmesine sebep olmuş. Yani paranız olsa da ihtiyacınız olanı almanız mümkün değilmiş. Yönetme hakkını verdiklerimiz o tipki filmlerde resmedilen apartman yöneticiliği kavgalarındaki gibi koltuk kavgalarından vazgeçememiş. Sonra en kolay yol olarak serbest piyasaya ekonomisini getirenler tıpkı Apt'i'nin umursamazlığına sahip bir halkı ürettiğini tüketimden vazgeçmiş, sonucunda yoksulluk yerini yoksulluğa bırakmıştır. Ne olursa olsun o günlerin buhranlı zamanları köklüğün ve farklılıkların bir arada oluşuyla çözüme olanı umut yeperten bir hâlin temsili gibi. Bugün kavga ve gürlülüğe muhtaç sessiz yığınların gölgesinde yaşamak herhangi bir umudu yepertmeye yetmiyor. Çöplük her anlamda zenginlikli. Birlikten doğan gücü yücülteri. Tektipleşerek yaşamak ayırmayı, çöplüklerin de umudun kökünü kurutur.

ÖZLEMEN DEDİĞİN DERİN BİR FİİL

Kitaplara sığınmak türlü türlü. Bazen dalarım kitaplığa, eski kitapları koklarım, bazı aklımda kalan satırları ararım, sırasını şaşırınları yerine koyarım, eski kitapların içlerindeki sürprizlere de bayılırım. Bazen eski bir fotoğraf çıkar, bazen üzerine yazılmış bir not. Bazen de kitapta yazılardan öte, kitabın eve gelme hikâyesi.

Bu sefer bir kitaba denk geldim, İçim sızladı yine bir şeyler özedim. Ama özedim deyip geçilmez, derindir bu fiil. Onca şair, yazar yanılsız olamaz. Seyircinin kendini bulacağına inanmamıştı, bunca yönetmen filmi ni çekmeye kalkmazdı.

Özlemek dediğin halkların ortak hissi, insanlığın zayıf karnı, herkesin bir dönem illa ki yaşadığı. İnsan özer. Bir güzelliği bir kerelik bile yaşıyarsın, günü gelir illa ki özersin. Rutinin vardır, alışmışsındır, döngün kırılırsa özersin. Bıktığın anlar olur, yılmadığın son anı özersin. Yaşarken varlığını fark etmediğin şeyler olur, kaybedişin gün tokat gibi carpar, özersin. Mevsimi gelmemiş meyveyi özersin, tadı ağzına dolar.

Yalnızlık bastırır, sevgilinin kuyununu özersin, kokusu burnuna dolar. Hayat seri tokatlar indirir, anneni özersin gözlerin dolar. Kalbin taşlaşır gibi olur, çocuğunuzu özersin, için hüznün dolar. Sorgularsan görüşün ki her seferinde mesnetli özersin. Özlemek hatırlamak demek. Her anma bir gönül borcu ödemek. Özledikçe borç ödemiş gibi rahatlarısın.

Özlüyorsan özediğini yeniden yaşamak istersin. Özlemek seni şarj eder. Bir memleket, özersen, gitmek için elinden geleni yaparsın. Sevgiye özlemle gider kendini aşık edersin. Güzeli günlerini özersin, seni alıkoyma gemileri yakarsın. Özlüyorum. Eskiye dair pek çok şey. Bazen anlatıyorum, anılara hürmeten. Dinleyen de özlüyor. Bazi özlemler ne kadar ortak, insan taşıyor.

Çocukluğumun cuma akşamlarını özlüyorum. Annem mutfağa mısır patlatırken yere minderleri dizmeyi, o minderlerde yan yana dizilip tek kanalda güldürü filmi izlemeyi.

zamanları komedyenlerin yaptığı siyasetçi taklitlerine gülmeyi, evet-hayır yarışmasını evde sürdürmeyi, sıradaki şarkı benim olsun totemlerini özlüyorum. Bir arada aynı şeye gülebildiğimiz günleri özlüyorum.

Osuruğa gülünmeyen gündürlü. Küfrün hayata dahil olduğunu bildirdik, devletin kanalı bile bilirdi. "Bip"lerle tanışmamıştık. Eşpoleşsek, şerefsiz ve dingil filmlerde geçen kelimelerdi. Ayıptan sayılmazdı ama komik olan da küfür değildi zaten.

Biz o naif filmlerde, sınıf çelişkisini öğrendikirdik hem de gülecek. Faşizmin köydeki ve şehirdeki yansımaları görürdük, hayat gerçekte neyse, ekranda da öydü. Yönetmen bize, para için şerefini satacağımıza, bir arada olup seni corbaya kaşık sallamayı öğletirdi.

Seçim dönemleri tartışma programları alilecek izlenirdi. Malum bir evde iki televizyon görülmüş lüks değildi. Hem zaten tek kanal var ne izleyecekse ki ikinci televizyonda? Seçime giren parti sayısı kadar konuşmacı olurdu. Bazen tansiyon yükselir bazen de şakalı laf sokmalar havada uçuşurdu.

Biz daha ilkokul yıllarında kabine üyelerini ezberlemiş olurduk televizyonda izleye izleye. Halkız ya, o kadar da dahildik işte siyasete.

Genelde tanınmış simalar olurdu. Eski bir hoca, sanatçı, gazeteci gibi. Bir de ezelden beri siyasetçi olanları vardı tabii. Çocuk aklı ile politik görüşlerine akıl sürdirmemek de bazılarını severdik. Kimini komiklik yaptığın, kimini evdekiler sevdiğinden, kimini bir artisti severcesine.

Soyadından oturu Orhan Aldıkaçtı için şakalar uydurur gülerdim ama ekranda en çok İsmail Cem'i severdim. Alain Delon'u sevdiğim gibi.

Bir kere denk gelmişim, ekranda diplomatik karşılama üzerine konuşuyordu. Karşılama nasıl

anılıyordu, kimi nereye oturtulmalı, eşler nasıl yerleşmeli, menü nasıl seçilmeli...

Büyülenmiş gibi izledim. Kışları mutfağa üşümeyelim diye, salonda sobanın yanında yer sofrası kurduğumuz yıllardı. Oysa İsmail Cem bir nakış gibi işlenmiş masadaki dört farklı gülmüş çatalı anlatıyordu. Ne kadar çok şey biliyordun?

Anneme, "Ne okumak lazım bu çatallarla insanların doğru dizebilmek için?" demiştim.

O soru beni yıllar sonra Siyasal Bilgiler Fakültesi kapısına taşıdı. Bir askeri

uçak kazara sınır ötesine düşerse ne yapmalı, diplomatik heyet ağırırken masada kim kiminle oturmalı, gemi kaptanına konşimento ile verilen yetkiler nelerdir gibi konular öğretiliyordu.

Müthiş bir kampüstü, hayatı bir anda filme çeviriyordu. İşte bir kitabın hikâyesine kapılıp geldiğimiz nokta: Annemle aynı kampüstün mezunun. İkimizde de sıra sıra anılar. "O yıllar herkes Adnan İnanır ve Tank Akın arasında kalırken annem Kemal Sunal'a "benimki" dermiş. Duruşunu da pek severmiş.

Bir gün Siraselviller'de denk gelmiş Kemal Sunal'a, koşup yetmiş. Biraz sohbet, övgü, heyecan derken aklına gelmiş imza istemiş. Ama bir oyuncu nereye atar ki imzayı? Annem çantasından İsmail Cem'in 12 Mart kitabını çıkarmış.

"Böyle bir sayfada bir araya gelmek gururdur, umarım İsmail Bey için sakıncası yoktur" demiş çakmış imzayı. Annem de özlüyor. Şimdi aklınz alır mı medlister bir siyasetçinin kitabı bulunsun bir üniversitenin çatısında ve bir oyuncu imzalayabilsin o kitabı sorgusuzca?

Özler insan. Özlüyorsan özlediğini yeniden yaşamak istersin, özlüm seni şarj eder. Demek ki öğreten de güldüren de yasayan da yürüten de yöneten de özlemi hak edenlerden olsun diye, daha ilginç var. Hepimizde hayırlı işler, Özlemle operim sayfa çeviren ellerden, okuyan

**Özlemek dediğin;
halkların ortak hissi,
insanlığın zayıf karnı,
herkesin bir dönem
illa ki yaşadığı. İnsan
özer.**

"YİRMİ YIL SONRA SHOW HABER'E HUZUREVİNDEN BAĞLANABİLİRİM"

Onur'la beraber Levent'teki CMLMZ Fikir Sanat'a Emrah Kaman'la röportaj için geliyoruz. Kapıda Cem Yılmaz'ın meşhur turuncu Lamborghini'si. İçerde Cem Yılmaz toplantı yapıyormuş. CMLMZ Fikir Sanat'ın ekibi müthiş kordine. Yanlışlıkla toplantı salonuna girecek gibi olduğumuzda kendimizi hemen röportaj için ayarlanmış üst katta buluyoruz. Oturduğumuz salon Cem Yılmaz'ın zevkiyle döşenmiş son kurgu odası. Film müzikleri için piyano bile var. Biraz sonra müthiş enerjisiyle Emrah Kaman yanımıza geliyor.

Delî Aşk'ın yapımcılığını CMLMZ Fikir – Sanat üstlendiği için mi burada buluştuk, yoksa bundan sonra burada mısınız?

Abilerimiz, ustalarımız istediği sürece buradayız. Bunu biraz da filmin akıbeti belirleyecek. Ama onlar istediği sürece buradayız.

Filmi çektikten sonra izlenecek mi gerginliği oluyor mu?

En başından en sonuna kadargergin oluyoruz. Yazarken de, çekerken de, kurgularken de... Kurgucumuz İlker Bey'le kurgu esnasında birbirimizin boğazına yapıştığımız zamlar oldu. Ve kendisi beni dövdü. (gülüyor) Güzel işler yapmaya çalıştığımızda gerginlik her zaman olur.

Peki, bu gerginlik ne zaman biter?

Galada seyircinin ilk kahkahasını aldığımızda tamam diyorum. Çok şükür bu filmde de o kahkahayı aldık ve sonrasında da susmadı zaten.

Türkiye'de yakıncı zaman önce tanındınız sayılır aslında. Daha öncesinde senaryo yazıyordunuz. Kamera arkasından önüne geçmek size ne hissettirdi?

Çok farklı değil bence. Eskiden senaryo yazarken de bilinen bir yazardım. Ama kamera önünde senaristliğe göre daha çok reaksiyon alıyorum. Seyirci kamera arkasında olduğunuzda şahsınızı övmeye ya da şahsınıza sövmez. Kamera önüne geçince övgüyü de sövgüyü de alıyorsanız. İyi yanıları da var kötü yanıları da. Hayat gibi biraz.

Komedi senaryosu yazanlar komik midir?

Öyledir. Benim çevremdekiler öyle. Burak, Selçuk, Cem abi hepisi öyleler. İçinizde o mizah duygusu yoksa yazamazsınız. Ama bazen fazla sosyal olunabiliyor.

Komedi haricinde de çalıştınız. Dram ile komedi arasında ne fark var?

Dram dizisi yazmıştık. Bence dram yazmak komediye göre çok daha kolay. Hayatımızda kazandığımız en kolay paraydı. Çünkü televizyonda ve sinemada ağırlamak için farklı enstrümanlarınız var. Müzik, yavaş planlar, aslında çok da çaba gerektirmeyen oyuncu performansları gibi şeyler seyirciyi

ağlamaya sevk ediyor. Ama komedide böyle bir şey yok. Komik müzik koyunca insanlar gülmüyor. İyi bir senaryo ve iyi oyunculuklar ortaya koymak gerekiyor.

Cem Yılmaz, "Türkiye'de komedi yapmak zordur çünkü herkes çok komik," demişti.

Aynen öyle. Buradaki arkadaşların hepsi, samimiyetle söylüyorum, benden daha komik ve zekiler. Ama hayat herkesi farklı farklı yerlere sürükler. Beni de bu alana savırdı.

Oyuncuk eğitiminiz var mı?

Hayır, yok. Beni kamera önüne Selçuk Aydemir geçirdi. "Hadi geç," dedi ve oynamaya başladım. Bunun sonuçlarını yirmi yıl sonra göreceğiz. Ya huzurevinden Show Haber'e konuşacağım, devlet baba sahip çıkсын diye. (gülüşmeler) Ya da iyi ki yapmışım diyeceğim. Bunu şimdiden kestirmek pek mümkün değil.

Yeni bir mizah anlayışı başladı Türkiye'de. Sizde Türkiye'nin mizah anlayışı değişiyor mu?

Bence hiç değişmiyor. Sadece teknik imkânlarımız daha iyi ve daha farklı yerlere ulaşabiliyoruz. Ertem Eğilmez bizim kadar Amerikani senaristimiz izleyemiyordu. Bizim elimizdeki dijital imkânlar onlarda yoktu. Bu yüzden onların işlerini kendiminkilere göre daha değerli bulurum ben. Biz, onların geleneğinden geliyoruz. Bize çok söyleniyor, farklı kafada yeni mizah yaptığımız. Fakat ben öyle düşünmüyorum.

Sinemadaki genel komedi anlayışına göre sizin komediniz daha tempolu. Hızlı komedi izleyicinin beklentisi mi yoksa sizin tarzınız mı bu?

Bu bizim yaparken de hoşlandığımız bir şey. Her replik bir espi onsu istiyoruz. Seyirciyi durdurmak, dinlendirmek istemiyoruz. Bize de yönelttilen en büyük eleştiri bu. Çok yorucu olduğumuz söyleniyor. Normalde seyirci dinlendirilir, üç-dört dakikada bir güldürülür. Ama biz her sahne, her dakika gülsün istiyoruz. Buralarda da kıkırtılar değil, gerçek kahkahalar almak istiyoruz. Ben yavaş komediler izlerken sıkılıyorum. Bu hız iyi bir senaryo içiçiliği gerektiriyor. Ve evet, bu bizim tarzımız.

Cem Yılmaz'ın tarzınızın etkisi ne oldu?

Çok büyük ve güzel oldu. İstese Cem Yılmaz'ı senarist olarak yazabilirdik. Bence filmdeki en güzel yerler Cem Yılmaz'ın katkıda bulunduğunda, eklediği

Fotoğraf: Onur Tuncay

yerler oldu. Biz hep Cem Yılmaz'ın yanında, onun öğrencisi olmak istemiştik. Bunu elde ettik. Bunun üstüne Cem Yılmaz bir de bize para verdi. (gülüşmeler)

Komik bir insan olarak Cem Yılmaz'ın yanında nasıl hissedebiliyordunuz?

Mümkün mü? Bence dünyanın en yeteneklisi. Ama şöyle rahat hissediyorsunuz ki, Cem abi çok rahat, çok mütevazi. Bazen uzaktan hayran olduğunuz biryle tanıştığınızda, aslında o kadar da değilmiş dersiniz ya hani... Ben Cem abiyi tanıştıktan sonra kendisine daha çok hayran oldum.

Peki, Cem Yılmaz'la birlikte iş yapma olayı nasıl gelişti?

Burası aslında Cem abinin filmleri haricinde film yapan bir yer değil. Cem abiyile *Kaçma Brader* filmimizin galasında Zafer Algöz aracılığıyla tanışmıştık. Galamıza gelmişti. Senaryoyu yazdığımızda yapımcımız olması için değil sadece bize eleştiride bulunması için kendisine gönderdik. Senaryoyu yolladıktan sonra çok beğendiklerini ve filmi yapmak istediklerini söylediler. Bu da bizim için çok büyük bir onur oldu. Tarkan'a şarkınızı yolluyorsunuz ve Tarkan o albümü yapıyor. Öyle düşünün yani.

Filmin ismini Cem Yılmaz koymuş sanırım?

Biz isim bulma konusunda çok kötüyüz. Filmin ilk adı Çocukların Anası idi. Şu an söylerken utanıyorum. (gülüyor) Biz buna bir ara iyi diyoruz. Sonra Cem abi geldi ve filmin adı *Deli Aşk* olsun dedi. Filmimizin isim babası da Cem Yılmaz'dır yani.

En çok delirdiğiniz şey nedir?

Çorabımın teki. Asla bulamam ve beni deli eder.

Romantik bir insan mısınız?

Romantik olduğumu zannediyordum ama hiç değilim. Gece yatmadan önce kız arkadaşına romantik olduğumu düşündüğüm şeyler yazıyordum, sonra sabah bir uyanıyorum, aman Allah'im, felaket! Adeta minik bir Ümit Besen'e dönüşmüşüm. Sarhoşken yazıyorum. Romantik olmaya alıştıkça komik oluyorum.

Romantik olmak mı daha iyi, komik olmak mı?

Bunu kadınlara sormak lazım aslında. Romantik olmamanın zararını çok gördüm. Komik olmasa nerede komik olduğuna ilgilii! (gülüyor)

Sizi önce Sivahı bir karakterde izledik.

Sonra bir Yozgatlıyı canlandırdınız. Şimdi de Maraşlıyı oynuyorsunuz. Bu memleket is

devam edecek mi?

Evet, bir sonraki filmde Kahtalı Miçe'yi canlandıracam. (gülüyor) Aslında bu olay hikâyesiyle alakalıydı. Hikâye bunları gerektirdiği için oynadık. Hadi bakalım, bu filmde hangi şehirdeniz, demiyoruz yani.

Bu filmin çıkış noktası neydi?

Bizim memleketimizde bir Amerikan üssü var. Ve bu bizim hayatımızda hiç yok. Yokmuş gibi davranıyoruz. Kendi topraklarımızı onlara vermişiz ve orada onların askeri var. Bu aslında üzücü bir durum. En azından bunu konuşmamız, farkında olmamız lazım. Amerikalıların en büyük yanlış şu olmuş, bu üssü Adana'da kurmuşlar! (gülüyor) İlk hikâye buradan çıktı.

Son zamanlarda sosyal medyada Adana fenomeni oldu. Bu mecralardaki mizah anlayışını nasıl görüyorsunuz?

Adana sadece güneşe kurşun sıkanlar değildir. Yılmaz Güney'dir, Yaşar Kemal'dir. Sosyal medyada benim güldüğüm çok şey var. Mizah yapmak için illa yazmak, film çekmek, sahneye çıkmak gerekmiyor. O alanlara hiç üstten bakmıyoruz. Çok yetenekli insanlar var. Ama sıkıntı şu, çok genç bir milletiz. Herkes çok yetenekli olduğuna sanıyor. Bazıları yetenekli, bazıları ise değil. Bizde herkes star olmak, en büyük olmak istiyor. Bizim ülkemizde herkes Messi.

Hali sahalarda görüyoruz bunu. Topu alan gidiyor. Bu ülkede, bu yüzdən "Allahını seven defansa gelsin," diye bir laf var. Bazılarımız da Ümit Özat olalım. Bazılarımız da Takoz Recep olalım. Ben de bir zamanlar kendimi Messi zannediyordum ama şimdi hali sahaya gitmiyorum.

Yazarlık mesleğinizi. Peki bir okur olarak neleri okumayı seversiniz?

Her türlü şeyi okurum. Çok iyi bir okur olduğumu söyleyemem. Kötü kitap okumaya bayılırım mesela. Ucuza aşk romanlarını çok severim. En son okuduğum kitap, doksanların ortasında Türk bir kızın Michael Jackson'a olan aşkı anlatmış. Bunu okudum ve gerçekten yüz sayfa bu aşkı anlatabilmek, sonra da bunu bastrabilemek bana çok ilginç geldi. Bu bir tweet'e sığabilecek bir şey aslında. Tuğba Özyay'ın hapisane anılarını okudum mesela. İnanılmaz ilginç bir kitap. Bu tarz kitaplar beni mizah anlamında daha çok besliyor gibi geliyor bana. Ama basucu kitabım *Yeraltıdan Notlar*'dır. Her yıl bir kere okurum mutlaka. Bir de Montaigne'den *Denemeler*'i

ULUSKAPALARI

Emrah Kaman ile

Kemal Sunal filmlerinden karışık dondurma

Kaymak - Koltuk sevdası

Koltuk Sevdası'nı çok severim. Çok yaratıcıdır. Bir koltuğun dilinden tüm siyaseti anlatmak daha önce olmayan bir şeydir. Kadraji da çok enteresandır. Sadece bir koltuğu çeker ve koltuk konuşur. Bu Yeşilçam sineması adına çok deneyiş bir filmidir. Kaymak gibi filmidir.

Çikolata - Davaro

Davaro'yu çok severim. Çünkü ciddi bir sistem eleştirisi var. Bence çok önemlidir. Kimine göre çikolatadır kimine göre acı kahve.

Fıstık - Hababam Sınıfı
Hababam Sınıfı fıstık gibidir. İnek Şaban rolü ise kusursuz.

Çilek - Çöppüler Kralı

Çöppüler Kralı'nı kim daha iyi oynayabilirdi? Hiç kimse! Kemal Sunal'dan başka kimse oynayamazdı. İşte Kemal Sunal budur. Ama Çöppüler Kralı'nı kim daha iyi yazabilirdi? Hiç kimse! İşte Umur Bugay da bu!

ŞİİRE, ROMANA, HAYATIMIZA DAİR DÜŞÜNCELER

Duyarlılığımızı bileyip algımızın sınırlarını genişleterek, görmezden geldiklerimizi ya da farkında bile olmadıklarımızı göstererek eksik bilgiye değerlendirdiğimiz hayati daha derinlemesine kavramamızı sağlar edebiyat. Başlangıç noktası yazarın yaşılandığına saklı olsa da ayağı, -adı üstünde- kurmacadır, olgunun yerine kurguyu koyar. Şiir ise doğaldır, doğamıza. İlk insanın haykırışı, dünyanın boşlukta dönerken çığırdağı ses, aya bakarak uluyan hayvan...

Hayalgücünün süslediği bir romanın satır aralarında yazarın kişiselliği neredeyse görünmezleşir. Tasarlanan bir şey olarak romanda, çıplaklık-roman yazma fikrini tetkikleye başlangıç, âns, yüzler, anılar- gizlenmiştir. Oysa şiir, şiirindedir, çırılçıplak. Romancı, yarattığı bir karakterin ardına saklanırken, şiir, "Ne yaptysam ben yaptım" diyen sövâleye.

"Yazar, sözcüklerden yararlanır. Şiir, sözcüklere yararlı olur," der Sartre. Günlük iletişim içerisinde harcanıp giden sözcükler şiir için hâlâ yabancı, ilkel, erotiktir. Hiçbirinin anlamını kesin sınırları içinde bilmez, her biri sanki muamma. Çocuğun yeni bir nesneyi evirip çevirerek, ısırp dişleyerek tanımayla çalması gibi uğraşır sözcüklerle. İmgeler bulmasını, donuk kavramlarla değil devingen imgelerle düşüncesini sağlayan da budur. Metin Altıok'un "İmge"yi anlatırken verdiği "gececin seçilen derisi" örneğini hatırlayalım. Nesnel olmayan bu gerçekçilik bir başkasında duyduğasıllı yaratabiliyorsa, şiir.

Düzyazının düşünerek, şiirin düşünürken yazıldığını söyler Cemal Süreya. Kozmosta kaos, kaosta kozmos saklı olduğuna göre ikisi de güzel, gerekli.

Romancısında'e' harfi kullanılmadan yazılmış roman dilimize de'e'siz aktarılabildi, çevirisi neredeyse olanaksız sayılan James Joyce bile Türkçe konuşabili, ne mutlu. Şiir mi? Şiir, yazıldığı dile bile çevrilemez. Buna rağmen, ben dahil şiir çevirisi yapanlar, hissettikleri şiiri başkalarına da hissettirme kabasında çokcuk sevinçini, yabancılık bile dildeki sözcüklerin, ritmin, âhenin karşılığını ararken anadili ağızda anne sütü gibi duymanın peşindedirler.

Kurmaca eserin betimlediği yaşam, çok zaman arzu edildiği biçimde yaşanmamış, yarım kalmıştır. Başaramadığını, elde edemediğini, gönülcü sahip olmadığını anlatma hüneridir yazarın.

Duvardaki çatlaktan hayata bakıp, bir yandan o çatlağı sıvamaşa çalışmak. Şiirse, meditasyon ya da Zen, her adımda derinleşen gerçek ummanın dâliş, şelâleyi seyreden izleyici değil şelâlede dolulduğın akan su, bütüne olan özlem. Akılla sınırlandırılmamış, duygu ve sezgiyle edinilmiş bilginin, için için duyumsanan şeylerin sesi. Evet ses, hatta dilin bütünüyle sese dönüşmesi; öyle ki, ilk dizeleri duyar duymaz şiirini tanıyışımız.

**Galiba hep
özüyeceğiz
mutluluk ya da
ona benzer bir
şeyleri.**

Yazarın sorumluluğu konuları edebiyata döndürdüğünde başlar, şiir ise her an her şeyden sorumlu. Yazarın düşmanı edebiyat yapmak, şiirin düşmanı şiirailenlik. Adamışlıkların bakımından da yazıldığı saymalı onları. Yaz yazarın, şiir de şiirin hayatını ister ve alır.

Yazarlar çoğunlukla kıskanır biribirlerini, şiirler çoğunlukla severler. Hani, Cahit Zarofoğlu demiydi: "Her yörede başka bir şekilde söylenir kelime. Oysa kelime bunların hiçbirisi değildir. O esasını bilmediğimiz şiir gibi vardır ve bizim duvarlarımızın, perdelerimizin arkasındadır." Şairler bilir, kelime o romanlara yazılanların hiçbirisi değildir; şiiriyse kimse yazamamış, yazamayacaktır. Aynı bilgiyle divane olmuşların yazarları öper, öper, öperler.

Genç romancı diye bir şey neredeyse yoktur, disiplinel çalışmış yılların sonunda ortaya çıkar roman. Şiir yeteneğinin belirlişi ise, Rimbaud gibi henüz yirmisiye varamadan devrim yapanlar istisna sayılsa da, ileri yaşlara kalmaz pek. Gençlik vakti Çoruk ve Allah ile şiirimize mührünü yuran

Dağlarca'nın, "Şiir için yaşlılıktan daha uygun zaman yok," cümlesini yine de tutalım hatırmızda. Kafası, yıllar içinde bilegeleken Amihay'ı, Alova'nın son şiirlerini.

Birbirle uyumsuz görüş ve karakterleriyle iki şiirin yapıtını, Necatigil'in *Evler* ile Atilla İlhan'ın *Sisler Bulvarı'n*ı bir arada okursak 1950'lerin evlerinde, caddelerinde dolarsın, "Bir menekşe duyuyorum ellerimde / bir molekül duyuyorum" diyen Edip Cansever ya da "Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta / her şey naylondandı o kadar" diyen Turgut Uyar ile geleneksel şiirin benzetmelerinden modernist şiirin imgelerine, bütünlük duyusunu yitirip yaşama parampaşa deneyimlediği için kesik kesik düşünüp konuşan bugünün insanına yaklaşırsın. Hâla anlam arayışında oluvmuza Ece Ayhan tokadı gelir sonra: "Maveraünnehir nereye dökülür?" Yanlırından kayıtsızca yürüyüp geçtiğimiz, düzünün atk muamelesi yaptığı insanların sorusudur bu, aramızın camını silip para isteyen çocuğun birdenbire kafa atması cama.

Yazarsa Italo Calvino'du, elimizden tutup *Görünmez Kentler'e* götürür; Borges'ti, başların lekelerinde hayvannı küküne jaguışı özel bir yazı sistemi hayal ederek Tanrı'yı anlatır bize. Dostoyevski, Steinebeck, Zweig, Berger... roman yazarın büyük şiirler sayılamazlar mı? Arthur Miller oyunu, Van Gogh tablosu, Chopin noktürnü de şiir çarpıntılar taşımaz mı kalbimize? "Ruhların mühendisi" demiyor muydu şiir için Koca Nâzım, romancı dostu Kemal Tahir'e mektuplandı?

Galiba hep özüyeceğiz mutluluk ya da ona benzer bir şeyleri, "Epöyce yaklaşmışım, duyuyorum; / Anlatamıyorum" dizelerinde yaklaşılan yeri, dokunur gibi olduğumuzda uçup gideni. Doksanıma doğru intihar eden bir Macar yazar, "O özlem kaybolduğunda sadece hatıralar ya da kibir kalıyor ve insan o zaman gerçekten sonsuza dek ihtiyar oluyor," demişti. Sadece hatıralar ya da kibir kalmamış ve sonsuza dek ihtiyar olmayamı diye yoldaydı, seyrüseferde... Sadece bunun için okuyup yazıyoyuz galiba.

Bir avuntu, biraz nefes, bir parça sıcaklık anyoruz.

FATİH PINAR

Fotoğrafın Öyküsü

BEYRUT

Boynuma astığım kara bir lekeyle, karanlık gecelerde uçurum kenarlarında yürüdüğüm rüyalarından kurtar beni.

Kuruyan bir nehir gibi, cansız, ruhsuz ve kuskündüm. Hayalet gibi dolayıyordum. Sırf alışkanlıktan fotoğraf çekiyordum. Hiçbir işim rast gitmiyordu. Her şey ucu ucuna kaçırıyordum. Dürzi halkının şu anki lideri Velid Canpolat'ın 1977'de öldürülen babasının ölüm yıldönümü törenleri için Beyrut'un güneyindeki dağlık Şuf Bölgesi'ne gittik. Azınlık bir mezhep olan Dürzilerin 16. yüzyılda Osmanlılar tarafından defalarca katliama uğradığını öğrenince nereden bu dağ başını mesken tuttuklarını, hatta bu sebepten "dürüz" kelimesinin bizde küfür olarak kullanıldığını anladım. Canpolat ailesinin sarayının olduğu Muhtara Köyü'ne vardığımda törene katılanlar artık geri dönmüyordu. Tüm günü tek kare çekemedim bitirmeyi başardım. Baaqlin'de bir otel odasıydım. Zaman geçiyor, uyuyamıyordum. Yazmak da rahatlatıyordu. Ne düşünürsem düşünüyüm bir cümleye dönüşmüyordum. Beni kurtaracak, içimi ferahlatacak bir kelime bile bulamıyordum. Akıldım da ruhumda uğuldayan bir rüzgâr sesi gibi boşlukta salınıp duruyordu.

Sabahleş gibi uyandım. Otelin terasına çıktım. Akıldım yerine oturması için okkalı bir yumruk attım başıma. "Manyak mısın oğlum sen bir bak neredesin. Aylardır Beyrut'de yaşıyorsun oradan. Bak güneş nasıl doğuyor Lübnan dağlarını. Bu taş minareleri, kemerli kiliseleri, kubbeli havralarıyla Mardin'e benzeyen Baaqlin'den nasilsen görünüyor Akdeniz." Güneş, güneşi, dağı, denizi, taş, toprağı hepsini birden içime çekmek için derin bir nefes alıyordum. Faydası yok, içim bir türlü ferahlamıyor, gözlerim ıslanıyor, yüzüme bir gülümseme yayılmıyor.

Kahvaltıdan sonra Kfarnabih'te, Şeyh Ebu Muhammed Cevad'ın dergahına gidip, İrfan Medresesinde ve Zambakiye Halvethanesi'ndeki dervişlerin zikir ayininde fotoğraf çekmek için izin istedim. Neyse ki yanımda Faik Bulut vardı. Kendimi onun arkasında sürüklüyordum. Uzun süre bekledikten sonra doksan yasadaki şeyh bizi makamına kabul etti. Her kiliminin üstüne serili bir koyun postunun üstünde oturuyordu. Yastığındaki ılıfı ufkaki şu tüyü yastıklar kamburunun sekinde göre dizilmiştik. Dizilerin leopar desenli bir battanıyla örtüyordu. Kocaman beyaz sarığı, yüzünün üç katı büyüklüğünde beyaz bir hilal çizen sakalıyla gravitülerdeki sadrazamlara benzeyordu. Destur istedik. Şeyhin hizmetini gören müridleriyle birlikte karşısında dış çıkarak oturduk. Elini öptüğümde

o da benim elimi öptü. Şaşırdım. Sonradan bunun Dürzilere özgü bir alçakgönüllülük göstergesi olduğunu öğrendim. Faik nereden geldiğimizi, ne istediğimizi anlatırken ben kücreyen leoparın ağzına bakıyordum. Birden nurlu yüzüne sarılıp ağlamak geldi içimden. Lütfen ruhumu bu acıdan kurtar. Akıldım al. Hafızamı, tüm hatıralarımı sil. Boynuma astığım kara bir lekeyle, karanlık gecelerde uçurum kenarlarında yürüdüğüm rüyalarından kurtar beni.

Beş bin öğrencisi olan medresede fotoğraf çekme izni aldık. Yere bağdaş kurup önlerindeki rahlelerde Kuran okuyan beyaz takkeli oğlan çocuklarını, topuklarına kadar uzanan siyah fistanları ve beyaz yemenilerle hep bir ağızdan Fransızca şarkılar söyleyen genç kızları, seksen bin kitaplık kütüphanesini, mum yakıp adak adanan evliya türbelerini, yüz sürülüp şifa dilenen yıldız işemeli mezar taşlarını fotoğrafladım. Ama şeyh, perşembe akşamı başlayıp cuma sabahı biteni ayını sadece başlamadan önce kısa bir süreliğine çekebileceğimi söyledi. Daha önce olsa ne yapar eder o ayın fotoğraflar çekmenin bir yolunu bulurdum. Ama o akşam, dikkörtgen bir odayı kaplayan yer minderlerinin üzerinde duvar dibinde sıralanmış, varlığını memnuniyetsiz, asık suratlı dervişler fotoğrafı çıktı. Oysa birazdan, yerlere kadar uzayan o cüppelerin, o üstü kırmızı yanlan beyaz feslerin, göğüslerini kaplayan ak sakalları, söylenen dualarla birlikte nasıl uçuşacağını biliyordum. Yine de kelim kıpırdamadan boynumu büküp otelin yolunu tuttum. İçimde çölgük çölgüğe bir savaş var. Duygularım yüreğime saldıyor. Yüreğim bir bozgun yeri. Darmadağınım. Bu yıkım, bu talan niye? Hiç mi sevilmedi bu yürek? Hiç mi okşanıp öpülmedi bu gönül?

Faik Bulut'un dürtmesiyle Beyrut'a döndük. Arapçası sayesinde kurdudu ilişki ve aldığımız

Abey'deki 15. yüzyılda yapılan Dürzi evliyası Emir Tenhu'nin türbegahını ve yetimhanesini, Lübnan Parlamentosu'ndaki sekiz milletvekilinden biri olan Emir Talal Arslan'ın Halde'deki köşkünü, medeni davalara bakan hukuk fakültesi mezunu kadrların yönettiği Şeriat Mahkemesi'ni, Maroniler'in devasa Saint George Katedrali'ndeki pazar ayinini, Beyrut'un Ermeni Mahallesi'ni, Dürzilerin cenaze merasimini ve düğün gecesini de hep onun sayesinde fotoğraflayabıldım. 17 Eylül 1982'de binlerce sivilin katledildiği Sabra ve Şatilla Kampı'na da birlikte girdik. Kendi topraklarından süren Filistin halkının onlara yıl geçmesine rağmen hemen yarın kendi topraklarına dönmekleermiş gibi yasadıklarını, mülteciliğin, vatansızlığın ne kadar zor olduğunu gördüm. Başka zaman olsa sayfalara yazardım günlüğüme ama artık el ayağı tutmayan bir felçli gibiyim. Kıpırdamıyorum bile. Oysa çok iyi biliyorum, yegane yoldaşım şu günlük ve gözüm kulağı olan şu kamera olmasa çoktan bulutlar üzerinde uçan bir melektim şimdiki.

Bugün 21 Mart 2001. Yani Newroz. Newroz ateşini Akdeniz'in kıyısında, Ravşa'da görmek de varmış kısımette. Ravşa'dan oteller bölgesine kadar iç savaşta delik deşik olmuş binaların arasında yürüdüm. Denizi her görüşümde Beyrut ne çok benziyor İzmir'e deyip durdum.

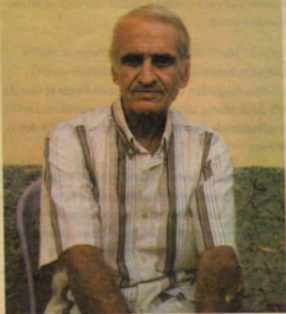
Şu an otel odasıydım. Dışardan alevi Beyrut gecelerinin çalgılı çengilli sesleri geliyordu. Bense başımı iki yastığın arasına gömüp uykuya kalıyordum. Ne olur gel ve götür beni bu karanlıktan. Uykumun ortasında çıldırmış gibi uyanıyordum. Sanılmak istiyordum. Kolum geliyordu burnuma. Nefes alıyordum. Acıdan yerlerde sürünüyordum. Göğsümü delip acın çıkacak beni çare anıyordum. Ama yok. Son söylediğim cümle sürekli kulaklarımda uğulduyor: Artık sana aşık

Ücretli Fotoğraf Kütüphanesi: <https://anteyo.org>

• Cevdet Arıkan

Nereden tanıyoruz?

Oyunculuğa başlamadan önce Adana vücut şampiyonuymuşsunuz. Oyunculuğa nasıl geçiş yaptınız?

Gençliğimde sporcuymken fotojenik bir yüzüm vardı. O zamanlar gazetelerin fotoroman ekleri olurdu. Ben de o fotoromanlara girmek için düzenlenen yarışmalardan birinde finalist oldum. Sonra fotoromanlarda oynadım (67 fotoroman). Daha sonra o zamanki TRT televizyonunda yirmi televizyon reklamında oynadım.

Siz zaten o dönemin jönü olarak gösteriliyordunuz değil mi?

Evet, sinema filmlerinde ikinci jön diyorlardı.

Yeşilçam'da birçok filmde oynadınız ama aklımızda en çok *Tosun Paşa*'daki Suphi rolünüzle kaldınız. Bize *Tosun Paşa*'nın çekimlerinden, set ortamından bahsedebilir misiniz?

Tosun Paşa'ya benzeyen çok filmim var ama nedense o film çok oynadığı için mi, Kemal'den dolayı mı bilmiyorum *Tosun Paşa*'daki "Seferoğlu Suphi" ismi bana yapıtı: "Suphi" diyorlar zaten, nasıl Kemal'e "Şaban" diyorlar, bana da "Suphi" diyorlar. Kemal Sunal hem çok iyi bir oyuncu, hem çok iyi bir arkadaş. Şener Şen de öyle, diğer arkadaşlarımız da öyle. Zaten sinema camiası birbiriyi kötü olmaz, siyasetçilere benzemez. Şener Şen'e Kemal Sunal aralarında şakaşlar bizi de güldürürdü. Filmin kendisi gibi çok girgin samata bir set ortamı olmuştuk. Bazı sahneler İstanbul'da, Çayırbaşı'nda çekildi; bazı sahneler de Sait Halim Paşa Yalısı'nda. Yeşil Vadi sahneleri ise Çatalca'nın ilerisinde Ormanlı diye bir köy var, o tarafa çekildi.

Sizce Yeşil Vadi hangi ailenin hakkıydı?

Valla Yeşil Vadi aslında bizim hakkımız. Bizde sahtekârlık yok, onlarda vardır. Yalanla dolanla çşevirdiler. Bizde yalan dolan yok, biz Tosun Paşa uydurmuyoruz. Kızcağıza da (Davar Bey'in kızı Leyla, Müjde Ar canlandırdıyordu) taliplerden hangisiyle evlenmek isteyeceğı sorulduğı zaman tahta perdenin arkasından Seferoğlu Suphi'yi gösteriyordu. Sonra Tosun Paşa uydurup buna da engel olmaya çalıştılar. Demek ki Yeşil Vadi bizim hakkımızdır.

Sinemayı özleyor musunuz Cevdet Bey?

Sinemayı özleyorum ama benim eski İstanbulumu
özlediğim gibi. Yani 70'lerdeki İstanbulumu,
70'lerdeki sinemamı özleyorum. Şimdiki İstanbul
İstanbul değil. Gidiyorum, yabancı gibi hissediyorum

Şimdi Nerede, Ne Yapar?

kendimi orada. Hava kirliliği var, insan kirliliği var, gürültü kirliliği var. Benim gençlik çağımda bunların üçü de yoktu. İnsanların gerçek yüzü vardı, dostlukları vardı, samimiyeti vardı. Şimdi hiçbirini göremiyorum. Benim çocuklarım İstanbul'da yaşıyor, eşim de onların yanında. Eşimle hâlâ birlikliyiz, ayrılışmı değilim ama ben burada Mersin'de yaşamayı tercih ediyorum. Burası daha rahat benim için; sakin sessiz, konu komşum iyi, bahçeli güzel evim var, İstanbul'da ne yapacağım küçücük bir apartman dairesine sıkışıp

Sinema için de benzer şeyler mi düşünüyorsunuz?

Bakın, sinemada filmler çekiliyor; görüyorsunuz işte Recep İvedik falan. Bunlar ne Türk ahlakına, Türk adabına uyum filmler ne de ailemizin içinden birinin hikâyesinin içinde bir karakteri görüp de "Aa ben suyum," diyebilecekleri filmler... "Recep İvedik"teki şu kız tam benim gibi," diyebiliyor musunuz? Ya da baban, "Şu Recep İvedik'in tokat attığı adam aynı baba benziyor," diyor mu? Veya anneniz, konu komşunuz, akrabanız, "Ben aynı bunun gibiyim," diyebiliyorlar mı filmlerde görüldükleri bir karakter için? Kimse kendini bulamıyor sinemada.

Günümüzde sizin beğendiğiniz, takip ettiğiniz jönler var mı?

Simdi size bir şey söyleyeceğim tufanınıza gidecek. Ben hicbir dizi izlemiyorum. Bir gün Mersin'deki gellinimle otuyorduk. "Baba benim dizi var, müsaade edersen onu izleyebilir miyim?" dedi. "Tabii ki!" dedim. Diziyi izlemeye başladık, bir baktım dizi kadıqlı erkek çocukların hepsi aynı. Boyları, sakalları, saçları, tipleri aynı. "Ya kızım bunun hangisi başrol?" diyorum. "Baba şu... "E ş u?" "O da başrol." Yahu bunların hepsi mi jön? "Hangisi kök?" diyorum. "İşte şu kötü." Ya ama jönler hep birbirine benziyor, o zaman ya hepsi iyi ya hepsi kötü olacak. Ben dedim anlayamadım bunu, yanı bir jön tipi yok bunlarda. Garip garip şeyler... Dedim sinemamın özelliği şudur, mesela bir Er T o l a s olu, dersin öbürü iyiyi ama bu kötü... Ama bu dizideki herkes birbirine benziyor. Hangisi kötü hangisi iyi belli değil. Fizik olarak da aynılar aynı olarak da aynılar. Makinadan çıkmış gibiler. Bir geçmişteki Türk sinemasının oyuncularına bakın, sonra onu kapatın dizi izleyin. Hepsinin başkaları, mimikleri, hareketleri, yarım saat durup da sonra konuşmaları aynı. Ne düşündüyörler da yarım saat sonra konuşmaya başlıyorlar ben anlamıyorum. Bu yüzden dizi izlemiyorum, televizyonda ancak sporla ilgili bir program olursa, olimpiyattar, atletizm şampiyonaları özellikle de kadın voleybolunu izlerim. Sporu bir türlü sevmem, spor benim canım ciğerim.

ASR YANGINI

İçimin içime sığmadığı ve soluğu kurlarda, pavyonlarda ve evden uzak her yerde aldığım zamanlarda daralırdın bazen zaman zaman, anlam arardım, gençken bu kılavuzsuz mana arayışına fondu porsuğun kenarı şaşa şaşa dolaşırdım aralarında seyyar tezgahların, birahanelerin ve mescitlerin sorardım kendime, kimim ben? ne isim var burada? boynumda geniş bir tespih omuzumda ağır bir haç dudaklarımda musa'nın duası 'ya rab! beni dengimle sına'

o vakitler bir tüy gibi hafif ve vazgeçilesiydi yaşamak heybesi sorularla dolu mağripli derişin kumların arasına fışıldayarak gömüdüğü her ne varsa karların arasından çıkartıp önüme sen koydun ya rab!

o günden beridir sindi yüzüme kullarının arasına karışamamamın hüznü o gün bu gündür kolektif bir vicdan azabı gibiyim geçen herkesin dönüp bir kez daha şüpheyle ve acıyarak baktığı maçların, maaşların ve kurların asimetrik kalabalığında kim titreyecek üstüme? kim durup, üstelik anlayamayacağımı bile anlamaya çalışacak bu varoluş sancımı

bilmeyen, kolayına kafayı yemiş der geçer az bilen, orta yaş bunalımında en bilen, akıl sır ermez der, gider peki kim ya rab? kim emip tükürür organlarımda kol gezen bu ontolojik zehri?

sen ki bütün delilerinden sorumlu sun ya rab! gör bak emanetine sahip çıkmıyor bu çağ kolaya alışımsı modernler fast food'a, amerikan filmlerine ve coca cola'ya mağripli derişin, isa'nın ve bu aciz kulunun kaygısı yok hükmünde sanayi devrimi artıklarının

bana yeni bir dil ver ya rab! bana, beni yorulmadan anlatacak bir lisan ihсан et yoksa bu çağ ağır yoksa bu beden büyük yoksa bu sahte bu sancılı bu komik bu zavallı bu her şeyin kendi anlamıyla dövuştüğü bu asr bana yük!

HAYKO CEPKİN İLE ROCK SÖZLÜĞÜ

Scream: Sözü'n manasını kuvvetlendirendir.

Lemmy Kilmister: Herkes gibi o da göçtü.

Taksim Kemancı: Zeki abim... Çocukluğum...

Distortion: Nedense çok korkuyorlar hahahahaha.

Headbang: Muhtemel boyun fıtıklarımın sebeplerinden biri.

The Crow: Rock müzik ile tanışma sebebim.

Stagedive: Hiç yapmadım. Yapmayı da düşünmüyorum.

Siyah: Beyaaaaaaaz!

Sepultura – Territory: Canavar Rock Bar ve balkondan birbirimizin üstüne atlamaca.

Cem Karaca: Türkiye'nin en güçlü gırtlığı.

Home Studio: Büyük lüks, huzur.

Iron Maiden: Daaaarkkkneeeesss dımdıdı dımdıdı dımdıdı dımdıdı

YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ

Bugüne kadar televizyonda görmedikleri radyoda duymadıkları sözler duyuyorlar bizden. Ev içinde yapılan muhabbetlerin söze ve müziğe dönüştüğünü görüyorlar...

YüzyüzeYken Konuşuruz ekibinin bir araya gelmesi ve müzik yolculuğuna başlaması nasıl gerçekleşti?

Kaan Boşnak: Benim ergenliğim kendi kendime şarkı söylerken video çekip bu videoları internete paylaşmakla geçmişti. Zaman içinde paylaşılan videoların izlenip, beğenilip, tanınmaya başlamasıyla bu işi sahneye taşımaya karar verdim. Yaklaşık dört-beş senedir işin içindeyiz. Bu süreç genel olarak bakıldığında kısa bir zaman gibi görünsede bizim ömürlerimiz için çok da kısa bir zaman değil. Grubu ilk kurduğumdan işin içinde Engin de vardı. Zaman içinde eleman değişimleri de yaparak bugünkü halimizi aldık. Şu an başladığımız dönemden çok farklı bir noktadayız.

Ne gibi farklar söz konusu peki?

Kaan: Şarkıların başlarda çok akustik bir tavrı vardı. Zamanla biz onu biraz grup müziğine çevirmek istedik. Tam olarak grup müziği yapmaya başlamamız bir buçuk iki yıllık bir süreç. En nihayetinde yaşlarımızın büyümesiyle müziğimiz de değişiyor ve gelişiyoruz.

Müzikletanışmanız nasıl oldu?

Can Kalyoncu: En başta tabii ki müzik dinleyerek. (gülüşmeler) Aslında çok spesifik bir şey değil. Hepimizin lisede müzik grupları olmuştur. O zamandan bu zamana başta amatör sonra profesyonel olarak geldik.

Can Tunaboylu: Benim müzikle tanışmama daha çok babam önyak oldu. Plaklardan Pink Floyd dinlerdi ve dinlettirirdi. Kükükken beni çok etkilemişti, dinledikçe içinde "Ben de yapсам!" isteği yuandı.

Kaan: Benim de benzer aslında... Abim müziyendi, ondan göre göre öğrenmeye çalıştım.

Müzik, kendimi ifade etmek için kolay, güzel ve sevdiğim bir yol oldu.

Müzik tarzınızı ve anlayışınızı tanımlayabilir misiniz?

Can Tunaboylu: O kadar karanlık bir şey ki... Bunun üzerine tez yazabiliriz gerçekten. (gülüşmeler)

Kaan: En kaba tabiriyle alternatif olarak tanımlanabilecek bir tür. Ama bence bu, bir devrin bitip bir devrin başlaması. Çünkü insanlar arasında her şey jenerasyonlara bölünür. Mesela eskiden otuz-kırk yıl sürmüş bir akımın başka bir jenerasyona geçmesi. Şu an internet sayesinde yirmi yıldan 10 yıldan daha az sürüyor.

Mesela bir insan dört yıl önce başka bir insanın internet aracılığıyla her şeyin çok hızlı akıyor olması sayesinde dört yıl sonra başka bir insan olabilir. Bizim bu müzik olayının tam olarak açıklaması da aslında bu diyebiliriz. Çünkü herkes birbirinden manyak. (gülüşmeler) Sadece bizim grup değil. Bu döneme ait bütün gruplarda herkes aynı manyak. Ve hepsinin aslında apayrı, mükemmel karakterleri var ve hepsi kendi müziğini yapıyor. Hiçbirimiz birbirimize benzemiyoruz. Sadece aynı dönemde

olduğumuz için ve aynı filmleri aynı dizileri izleyip, aynı müzikleri dinleyip, aynı kitapları okuduğumuz için etkilendiğimiz noktalar aynı.

Türkiye koşullarında hem kaliteli müzik yapıp hem de onu geniş dinleyici kitlesine ulaştırma güç. O yüzden bu başarınızı neye bağlıyorsunuz?

Kaan: İnternete.

Can Tunaboylu: Senin söz yazma kabiliyetine bağlayamaz mıyız Kaan? (gülüşmeler)

Kaan: Bahsettiğiniz gibi geniş bir kitlemiş olsaydı on binlerce insana çalıyor olurduk. En

kalabalık konserimiz dört yüz-beş yüz kişi olmuştur. Festivali saymazsak

tabii. O yüzden çok büyük bir başan sağladığımızı düşünmüyorum. Türkiye standartlarında "rock" türünün içinde inceleyecek olursak, evet genç jenerasyon tarafından tutulmuş, sevilmiş bir grubuz. Ama eğer gerçekten başarılı olmuş olsaydık gecenin üçünde bir çığkötüye girildiğinde otuz üç ekran bir Vestel televizyonda klibimizi görürdünüz.

Dinleyicilerinizin yanı sıra bir de hayran kitleniz var. Hayranlık duygusu size ne hissettiriyor?

Kaan: Hayranlık duygusu eskiden bana çok itici geliyordu. Zamanla durumun yaşla alakalı olduğunu kavradım. İnsanlar belli dönemlerinde, özellikle ergenlik dönemlerinde kendilerini

ifade etmekte zorlanırlar ve bir şeyi kendilerini ifade edebilmek için seğirler. Bu bir grup, bir dizi ya da bir karakter olabilir.

Can Tunaboylu: Biraz gelip geçici bir şey, tamamen döneme bağlı.

Peki Kaan sana hayran olan insanlar var onlarla ilgili ne düşünüyorsun?

Kaan: Sağ olsunlar ama utanıyorum. (gülüşmeler)

Çalmak ve söylemenin dışında bir de ciddi müzik ve söz üretiminiz var. Yazmaya nasıl yöneldiniz?

Kaan: Vardi eskiden...
Engin: Yine olur

En büyük dertlerimizden biri koskoca bir şehirde, farklı yerlerde oturup bir türlü bir araya gelememek.
Kaan Boşnak

oğlum! (gülüşmeler)

Cenaze Evi şarkınızın girişi olan "Aynı derkten mustarip ve aynı kentten yorulmuşuz" cümlesi oldukça dikkat çekici. Ortak derterimizden ve yorgunluklarımızdan söz edebilir misiniz biraz?

Kaan: Aynı derkten yorulmak ve sıkılmak... Mesela şehrin gittide büyümeye çalışması sürekli daha fazla alana yayılmaya çalışması. Toplu taşımının günden güne eziyete dönüşmesi. Metropol sınırsız... En büyük derterimizden biri koskoca bir şehirde, farklı yerlerde oturup bir türlü bir araya gelememek.

Cenaze Evi şarkınızın bir kısmında Ülkü

Tamer'in Konuşma şiiri yer alıyor... Başka

kimleri okuyor ve kimlerden etkileniyorsunuz?

Kaan: Ben Türk edebiyatından etkilendim en çok. Tabii çok isim var, çok kilometre taşı var, hepsini sayamam ama yeni dönemden bahsedeyim, Ah Muhsin Ünlü, Murat Mentеш, Emrah Serbes, Murat Uyrakulak beni en çok etkileyen isimler. Kelime haznemi en çok geliştiren kişiler ise Ahmet Hamdi Tanpınar ve Murat Mentеш'tir.

Şarkı sözleriniz dinleyicileriniz tarafından sosyal medyada çok paylaşıyor ve çok beğeniliyor. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Kaan: Bugüne kadar televizyonda görmedikleri, radyoda duymadıkları sözler duyuyorlar bizden. Ev içinde yapılan muhabbetlerin söze ve müziğe dönüştüğünü görüyorlar... Ama başka bir sebebi daha olduğunu düşünüyorum. Tek cümle ve aforizma olayının popülerliği Twitter'dan kaynaklanıyor. Twitter hayatımıza girdikten sonra bütün hayatımız 140 karakterlik "edebi" cümlelere bölündü.

Can Kalyoncu: Çok benzer hayatlarımız var dinleyicilerle. Aynı sokaklarda yaşıyor, aynı şekilde aşık oluyor ve aynı şeyleri hissediyoruz. Şarkı sözleri onları da yansıtıyor. Bu yüzden sahipleniyor olmaları çok normal. Bizim yaptığımız şey onlardan farklı olarak yaşadıklarımızın müziğini yapmak ve sözlerini yazmak.

Müzik yolculuğunda grubu heyecanlandıran hedefler ve hayaller nelerdir?

Can Kalyoncu: En çok istediğimiz şey yurtdışında bir festivalde sahne almak.

Kaan: Grup başına gelen şeyler yüzünden hiç de bir şey heyecanlanabilecek durumda değil aslında. Bakalım yıllar ve süre ne getirecek bize.

Ekleme istediğiniz bir şeyler var mı?

Kaan: Anne, babalar çocuklarına iyi davranırsın.

Can Tunaboylu: Bence önce kendilerini sevsinler anne ve babalar.

Kaan: Onun için artık çok geç... Dinlediğimiz müzikler, yaptığımız yanlışlar, ya da gittiğimiz barlar yüzünden farklı etiketler yapıpırmırsın insanlar bizi

Bu esmin hikâyesini sen yaz...

SAINT PAUL'UN GÜVERCİNLERİ

Tuhaf zamanlardan birinde, güvercinler insanları telaşından ve gürültü patırtısından uzak durmak için ağaçların tepesinde yaşamış. İnsanların yedi, sekiz metre yükseklikte uçmayı yeterince güvenli bulurlarmış.

Fakat zaman içinde Londra gelişmeye başlamış ve insanlar, gözetleme kuleleri ve çan kuleleriyle bezeli kiliseler inşa etmeye girişmişler. Böylece güvercinler toplanı çağırısında bulunmuş. Güvercinlerin büyük çoğunluğunun kararı savaş ilan etmek yönünde olmuş.

Elbette güvercinler insanlara karşı girişecekleri hiçbir savaşı kazanamayacaklarının bilincindeymiş. Ama güvercinler sabotaj sanatı konusunda uzman sayılmış ve insanlarla bir mücadeleyle girişmişler. Sazla kaplı çatısına atılan kor halindeki birkaç odun parçası, rahatsız edici derece yüksek bir binayı göz açtı kapayınca dek kılı çevirebilmiş.

Zamanla insanlar akıllanmış ve kuleleriyle çan kulelerini taştan inşa etmeye başlamışlar. Güvercinlerin bu seferki hamlesiyse inşa çalışmalarını baltalamaya çalışmak olmuş. Tüm bunlar insanları yavaşlatmış olsa da durdurmamış ve yalnızca birkaç yıl sonra, Londra'daki ağaçların hepsinden daha yüksek, muazzam bir katedral yükselmiş.

Bereket versin ki kısa süre sonra Vikingler şehri yağmalayıp katedrali de Londra'nın büyük kısmıyla birlikte yerle bir etmişler. Ama birkaç yıl sonra Vikingler şehri terk edince kule inşaatı devasa bir katedral inşa etmeye başlamışlar. Ona verilen ad, Saint Paul'muş.

Ofkeden kuduran güvercinler rüzgârın katedrale doğru estiği gecelerde alevlerin yayılacağını umarak civardaki mahallelerde yangın çıkarmaya başlamışlar. 2 Eylül 1666 günü çabaları başarıyla sonuçlanmış. Nesmith adında bir güvercin, Saint Paul'den yarım kilometre kadar ötede ki fırını ateşe vermiş. Fırın yanıp kül olurken şiddetli bir rüzgâr alevleri bayıryukarı, yani katedrale doğru sürüklemiş. Bina tepeden tırnağa yanmış. Şehir de dumanları tüten bir harabeye dönüşmüş.

Güvercinlerin öngördükleri şey böylesi bir felaket değilmiş ve neden oldukları yıkımdan ötürü kendilerini çok kötü hissetmişler. Toplantı çağırısında bulunmuşlar ve hep beraber Londra'dan

ayrılmayı gündeme getirmişler. Oylama beraberlikle sonuçlanınca o günlük paydos etmeye ve ertesi gün yeniden bir araya gelip mevzuu tartışmaya sürdürmeye karar vermişler. O gece, intikam almak isteyen insanların saldırıları başlamış. Güvercinler, şehirden ayrılmak yerine saldırılara karşılık vermeyi kararlaştırmışlar.

Böylece insanları galalamış, oraya buraya pislemiş, hastalık yaymış ve insanları perişan etmek için akıllarına gelen her şeyi yapmışlar. Buna karşılık insanlar da kuşlara karşı sergiledikleri şiddetin dozunu artırmış. Güvercinler topeykin savaşa girişmişler. İnsanlarla kuşlar arasındaki meydan muharebesi günden güne şiddetlenirken insanlar kaç tane güvercin öldürürse öldürsün, yerlerine hep daha fazlası geliyor gibiymiş. En nihayetinde çıkmaza girişmişler. İnşaat durmuş.

Günün birinde güvercinler adalarında toplanıdayken kıyıya, içinde tek bir insanın bulunduğu bir kayık yaklaşmış. Güvercinler panigie kapılmış ama tam o sırada adam kollarını kaldırıp, "Barış için geldim!" diye bağırmış. Adamın diğer insanlar gibi olmadığını öğrenmişler; beceriksizce de olsa güvercinlerin ana dilini konuşabiliyormuş.

Güvercinler adamın gözlerini oymayama karar vermişler. Adamı sorgulamışlar. Adamın adı Wren'miş ve mimarmış. Meğer insan dostları katedrali aynı tepeye sil baştan inşa etme görevini ona vermişler.

"Zamanını boşa harcıyorsun," demiş Nesmith. "Bunu önlemek için çok kayıp verdik."

"Elbette, barış olmadan hiçbir şey inşa edilemez," diye yanıtlamış Wren, "Türümle sizinki arasında yepeni bir mutabakata varmak umuduyla buraya geldim. İlk olarak: Gökyüzünün sizin hâkimiyetinizde olduğunu kabul ediyoruz ve sizin izniniz olmadan göğü delip geçecek hiçbir şey inşa

etmeyeceğimize söz veriyoruz."

"Neden size izin verecekmiz?"

"Çünkü bu yeni bina yalnızca insanlar için tasarlanmayacak."

Nesmith gülmüş. "Peki, bizim bir binayla ne işimiz olur ki?"

"Nesmith," demiş başka bir güvercin, "eğer bir binamız olursa hava kötüleştiğinde soğuktan ve yağmurdan korunabiliriz. İstedikimiz yere tüneyip yumurtlayabilir ve üşümeyiz."

"Etrafımızda bizi rahatsız edecek insanlar olduğu sürece bu dediklerinin hiçbirini yapamayız!" diye yanıtlamış Nesmith. "Yalnızca bize ait bir yere ihtiyacımız var."

"Ya size bunun sözünü versem?" demiş Wren.

"O kadar yüksek bir katedral inşa edeceğim ki insanlar en üst kısmı kullanmayı akıllarından bile geçiremeyecek."

Wren ertesi gün planlarını güvercinlerle birlikte masaya yatırmak için geri dönmüş ve hatta planlarında, güvercinlerin bitmek tükenmek bilmeyen kaprisleri doğrultusunda değişiklikler bile yapmış.

Ve böylece tarihi bir anlaşma yapılmış. Güvercinler ve insanlar savaşı sonlandırma çağırısında bulunmuşlar ve ara sıra birbirlerini rahatsız eden hallerine geri dönmüşler. Wren katedralini hem görkemli hem de çevresindeki her şeyi hâkim bir kule şeklinde inşa etmiş. Güvercinler de bir daha onu yikmayı denememişler. Hatta Saint Paul'le öylesine övünüyormuşlar ki sonusuda dek onu korumaya ant içmişler; ve verdikleri sözü günümüzde de hâlâ tutuyorlar.

Wren ve güvercinler hayat boyu dost olmuşlar. İngiltere'nin en saygın mimarı, ömrünün geri kalanı boyunca yanında ona tavsiyelerde bulunacak bir güvercin olmadan hiçbir yere adını atmamış. Hatta kuşlar, onu öldükten sonra bile ziyaret etmekten vazgeçmemiş. Günümüzde, her beraber inşa ettikleri katedralin, ona göz kulak olan tuhaf güvercinleriyle birlikte hâlâ Londra semalarına hâkim olduğunu görebilirsiniz.

"Ransom Riggs'in kaleme aldığı bu hikâye Türkçe'de ilk kez Bavul Dergi'de yer alıyor.

Önümüzdeki günlerde bu hikâyeyi

devamının yeraldığı

kitap, İthaki

Yayıncıları etiketliyle

tüm kitap severlerle

buluşacak.

İKİSİ DE ON YEDİ YAŞINDAYDI.

İKİSİ DE KORKUYORDU.

İKİSİ DE EVET DİYORDU.

GÖLÜN DİBİNDEKİ EV JOSH MALERMAN

2016 YILINDA TÜRKİYE'NİN
EN ÇOK SATAN KORKU-GERİLİM
KİTABI OLAN **KAFES**'İN YAZARI
JOSH MALERMAN'DAN
TÜYLER ÜRPERTİCİ,
YEPYENİ BİR ROMAN!

"Gölün Dibindeki Ev, klasik korku
anlatılarında çitayı yükeğe koyuyor.
Malerman cüretkâr ve yetenekli
bir hikâye anlatıcısı."
—DEAD END FULLIES

@ithakiyayinlari
/ithakiyayin
/ithakiyayinlari

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Internet Tüneli - www.Ranteyka.com

www.ithaki.com.tr

Genel Dağıtım PUNT

SABANLARIMIZI KIRDILAR

"Toprak et gibidir şimdi, pulluk çekmez" diyor Berberlerin Rahman. Yunan mitolojisine göre Zeus'un doğduğu, Afrodite'nin ilk kez ışık olduğu, Truva Savaşı'na sebebiyet veren Hera, Afrodite ve Athena'nın katilimlarıyla gerçekleşen güzelliği yarışmasını yapıldığı, akabinde de tanrıların Truva Savaşı'nı izlediği, antik çağlarda İda, sonrasında ise Kaz Dağları olarak adlandırılan dağın eteklerindedir.

Şimdilerde ise bu dağda tanrılardan ziyade insanları barındıran ve bu insanları ekseriyetle çiftçilikle meşgul oluyor. Tanrılar yerlerini siyanür salan altın madenlerine bırakmışlar ve bir daha dönmek üzere çekip gitmişler. Yani, Antik Yunan ile bugün arasında geçen yaklaşık 2500 yıllık süre içerisinde dağın çehresi ve statüsü epey değişmiş.

Kıştan sıyrılıp bahara meylenmiş çamurlu tarlaların içinde, bir ahlat ağacının dibinde Rahman'la oturuyoruz. Rahmetli dedesi berberlik yaptığı için ona Berberlerin Rahman deniyor. Burada çoğu insan lakabıyla ya da süalesinin adıyla anılıyor.

"Lakap devdure, mühim değil. Önemli olan o lakaba layık olabilmek," diyor bana. O halde Rahman'ın da berber olması gerektiğini düşünüyorum.

"Öyle değil işte," diyor doldurma sigarasını alevlendirirken, "iyi insan olacaksın, ne iş yaptığına kimse bakmaz. Tabii bir de paran olacak."

Zifir gibi koyu sigarasından bir duman çekiyor. Susuyor.

"Paran yoksa kimse seni umursamaz."

Rahman, çiftçilik yapıyor ama halinden pek memnun değil. Önünde uzanan tarlasına, ekmek teknesiyle bakarken gözlerinde derin bir umutsuzluk var.

"Eskiden sabanla sürerdik tarlaları. Aylarca sürerdik. Babam beni orta iktiden sırf tarla süreyim diye alıydı. İki öküz koşardı boyundurduğum arkasına da sen geçer sabanın sapını tutardın. 'Hu' derdin öküzlere, bazı da 'd' derdin. Ekim ayında başlar yılıbaşı kada sürerdin. Buğday ekerdik. Tuhumlar yeriydi. Kısır ve küt olurdu başkalar ama lezzetliydi. Traktör yoktu, çok verim alamazdık ama şimdiden daha zengindik."

Ahlat ağacına dayadığı sırtını ovuşturmaya çalışırken

yüzünü ekşiyor. Kara ışıklı yüzünden sırtında hiç geçmeyen bir ağrı olduğundan bahsediyor bana. Devam ediyor lafına.

"Çünkü aza kanaat etmeyi bilirdik. Yıyecek ekmeğimiz oolduktan sonrasını aramazdık. Sonra fabrika kurdular buraya. Bize tohum dağıttılar. Kırmızı biber ve domates ektirdiler. Tohumu dağıtan da fabrikaydı, mahsulü alan da. Bize zengin olacaksınız dediler. Buğdayın vadesi doldu artık para etmez dediler. Biz de bu adamları rahmet sandık, nereden bilecektik rahmetten çok zahmet olacaktı."

Tarlalar bu yıl için henüz sürülmemiş. Biberlerin kuru gövdeleri tarlalarda sıra sıra uzanıyor. Bahar gelişmiş olmasına rağmen toprağın çirgerine işlemiş çürük kokusu buram buram burnumuza doluyor.

"Verdikleri tohumlar öyle lanet ki anlatamam. Eskiden bitkiden aldığımız tohumu ertesi sene ekerdik. Şimdi tohumu alıyoruz ama bir sonraki sene aynı bitki çıkmıyor. Tek atışlık yani. Bu yüzden bize her sene tohum sattılar. Böylelikle bizi daha tarlaya adım atmadan borçlandırdılar. Borçlarımızı kapatmak için daha çok ekim yaptık. O tarlalara öküzlerimiz yetmedi, borçlanarak traktörler aldık. Traktöre koyacağımız mazotları bile borçlanarak aldık. Arkasından bitkiler hızla büyüsün diye suni gübreler aldık. Yine borçla tabii. Hasatta öderiz dedik. Ödeyemeyince gidip bankalara dayandık. Krediler çekti. Bu kredileri çekerken ne yaptık peki? Tek varlığımız olan tarlalarımızı ipotek ettirdik."

İçinde bulunduğumuz tarlaların atalarından kaldığını ama şimdi bankanın ipotekinde olduğunu ve satılacağını anlatıyor bana. Üzülüyor. "Yadigardı," diyor.

"Daha çok kazanmak için tüm tarlalarımızı ettik. Hıç ara vermeden, nefes almadan. Vurduk pulluğu, bastık gübreyi. Ne oldu sonra? Toprakları öldü. Toprak da ölüyor biliyor musun? Merhametsiz davranışın verim almazsın. Biz mecburiyetten merhametsiz

davrandık. Eskiden paramız yoktu ama borcumuz da yoktu. Şimdi hem paramız yok hem borcumuz çok. Üstüne bir de tarlalarımızın çoğu ipotekli. Ya da satılığa çıkmış. Zenginler gelip zorda kalan bizlerin tarlalarını yok pahasına satın alıyorlar. Satmak istemiyoruz ama mecburuz. Kaç kişi borçtan ötürü hapse girip çıktı bir bilsen. Hapse girince borç bitse amennâ ama kılcına da aynı borç devam ediyor. Bize otobanlar ki, Çanakale Köprüsü yapılmıca buradan otoban geçecek, bu tarlalar değerlenecek, satmayın. Elimizde değil ki, mecburen elimizden çıkıyoruz. Zenginlerin elimizden aldığı tarlalarda, annemin,

babamın, ninemin, dedemin tarlalarında yarın ben ırgatlık yapacağım."

Sigarasını söndürüp derin bir nefes alıyor. Çiğerlerinin yorgun olduğu belli. Her nefesinde ayrı bir hırlı var.

"Elimizden alınana kadar ekeceğiz buraları. Başka zanaat bilmiyoruz. Daha

toprak tavına gelmedi. Biraz daha yaza doğru suyu çekilecek, kıvama gelecek. Şimdi et gibi, balık, çekmez traktör bu toprağı. Ama zamanı gelince batıracağız pullukları, süreceğiz. Sonra ekeceğiz, sulayacağız, çapalayacağız çoluk çocuk mailele çalışacağız. Sezonun sonunda, yani seneye kiş geldiğinde borcumuz biraz daha artmış olacak. Bu devrandan kurtulamayacağız. Bir de ne oldu biliyor musun? Bize zamanında biber tohumu dağıtıp ektiren fabrika beş sene önce kapandı. O kapandı gitti, biz ise hâlâ onun bizi soktuğu yolda debeleniyoruz."

Kalkıyoruz ahlattın dibinden, yola doğru yürüyoruz. Rahman'ın sırtında hafif bir kambur var. Yününün ağır olduğu her halinden belli oluyor. Traktöre binip köye doğru yollanacakken bana dönüyor.

"Keşke iki öküz bir sabanın peşinde aylarca gezindiğimiz günlere dönebilsem. Mutluyduk, anılıyor musun? Şimdi yazın tarlalarda, kışın banka kuyruklarında ömrümüzü çürütüyoruz."

Tarınları dağında bir gün daha uyarıyor. Ne umut ne de tanni, ikisi de buralara artık uğramıyor.

1+1

Kırlangıçlar bu mevsimde Afrika'ya göç eder, ilkbaharda geri döner. Sen neden gitmedin? Yukarıdaki delikten çıkıp gidebilirsin. Benim boyum yetişmez, senin kanatların yetişir.

Üç gündür benimlesin. Yiyecek yok. Su tükendi. Kırlangıçlar kaç gün dayanır bilmiyorum. Ben kaç gün dayanırım? Bekle, dedi annem, akşamleyin beni telaşa bodruma indirirkin. Elimde defterim, kalemim. Ses çıkarmadan bekle, dedi. Kapıyı üzerine kilitledi. Kapıyı kime kilitledi, bana mı, dışarıdakilere mi? İlk sabah, yukarıdaki delikten sızan ışıla birlikte sen geldin. Duvar dibindeki birikintiden benimle birlikte su için. Geçen hafta yağan yağmurun suları. Bir su içimi kalıp gideceksin sandım.

Dışarıdaki patlamalar, hiç durmadan, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor. Bunca gürültünün arasında, duvarın içindeki bir farenin sesini dinliyorum. Tıkır tıkır. Uyuduğumda, duvarı geçip rüyama geliyor fare. Etrafa bakıyor, bir köşeden ötekine dolanıyor. Rüyamda ne bulsa kemiriyor. Elime çıkıyor, koluma tırmanıyor. Kaygan kuyruğunu boynuma sirtıyor. Saçlarımı kokluyor. Siyah, yuvarlak gözlerini sağa sola çeviriyor. Göğsüme iniyor. Bir sonraki rüyada beni kolay bulabilmek için salıyarını tenime yayıyor. Islak, yapışkan. Rüyanın sonunda beni bırakıp, deliğine çekiliyor. Tıkır tıkır, yağlı tırnaklarıyla.

Uyudan her uyanışımda, seni yanımda buluyorum. Boynum mavi kırlangıç. Sürünü mü yitirdin, annen mi seni geride bıraktı? Geçen hafta öğretmenimiz anlatmıştı. Kırlangıçlar bu mevsimde Afrika'ya göç eder, ilkbaharda dönermiş. Öğretmenimiz kendisi gitti. Diğer kentlerden biliyoruz. Önce valilik okulları kapatır. Sonra öğretmenler memleketlerine gönderilir. Ardından askerler gelir.

Öğretmenimiz giderken, ev ödevi verdi. Bugüne kadar verdiğin bütün ödevlerin toplamı kadar fazla. Geç dönecek demek. Delikten sızan ışıla, bir gün çarpmaya ve bölme, bir gün toplama ve çıkarma çalışıyorum. Her sayfanın bitiminde, sevdiğim rakamlardan hayvan resimleri yapıyorum. Sıfıra kulak çiyizor, sekize kuyruk takıyorum. Altı ile dokuzun doğumda

ayrılış
ikiz kardeşler
olduğuna inanıyor, onları
yeniden bir araya getiriyorum.
Birbirlerinden uzak büyüdükləri belli. Rakamlar
susuz yaşar. Kırlangıçların boynu mavi.
Kırlangıç resmi yapmanın rakamı hangisi?

Duvarlar uzun. Yer nemli. Kapı kilitli. Annem
nereye gitti bilmiyorum. Yolları bilmeyince
beklemeyi öğreniyorum. Her geçen gün
halsizliğim artıyor. Hep uyumak istiyorum.
Gözlerimi yumar yummaz farenin delikten
çıkıp geldiğini görüyorum. Tıkır tıkır. Burnunu
kaldırıp havayı kokluyor. Bileklerini yalayıp
koluma tırmanıyor. Günden güne tırnakları
etimin içine daha çok batıyor. Dışleri sert. Dili
sıcak. Islak tüyleri içimi ürpertiyor. Hastalar
gibi boylu boyunca titriyorum yerde. Elini
alınma koyacak kimse
yok. Kırlangıç da yok. Onu
görmek için uyanmam mı,
koluma uyumam mı gerek?
Aklim karışıyor.

Bodruma girdiğimden beri bir kırlangıç ve bir
fareyle birlikteyim. Rüyamda birini görüyör,
uyandığında diğeri yanımda buluyorum.
Hangisi nereye ait emin olamıyorum. Uykulu ile
uyanıklığı, rüya ile gerçeği, fare ile kırlangıcı
karıştırıyorum. Değişmeyen tek şey susuzluk.
Dilim damağıma yapışıyor. Dudaklarımı
çatlama başlıyor. Bir parça tükürüğüm olsa
avucuma doldurup, su niyetine kırlangıca
vereceğim. O dayanırdı hiç olmazsa.

Üç rakamını yan çevirip uçlarını kanat
gibi uzatsam, kırlangıç resmi olur mu? Ev
ödevi yapmayı seviyorum. Öğretmenimi
seviyorum. İki basamaklıları çarpmayı, üç
basamaklıları toplamaı seviyorum. Bodrumda
kendini kendime yeni bir soru öğreniyorum.
Döndüğünde öğretmenime soracağım. 1+1
ne eder? Matematikte değil, bu kararlıkta... 1

SEN GİTME

**Kendi toprakları yeniden
yeşerdiğinde, doğup büyüdükləri
sokaklar ışıdığında döneceklerdi. Bir
mevsim sonra. Belki bir yıl.**

Bir saat geçti, isimiz bitti. Kafamdaki kulaklığı çıkarıp
kalkmaya hazırlanırken birisi stüdyonun kapısından
uzandı ve "Umarım geç kalmadım," dedi.

Şaşırmıştım, ne demek istediğini anlayamamıştım. İlk
şarkınlığı üzerinden atıp kadına sordum

"Hanımefendi, sizi tanıyıyorum ve ne demek
istediğimizi de anlayamadım."

Koşarak gelmiş olacak ki soluk soluğa kalmıştı.

"Son çaldığınız şarkıda..." dedi ve nefes aldı, "Evet, evet,
son çaldığınız şarkıda beni çaldınız."

Anlam verememişim. Kadın sözlerine devam etti.

"Son şarkı çalmadan önce söyledikleriniz..." dedi.

Bir an ne söylediyimi anımsayamadım. Ne söylemiş
olabilirdim onu bu kadar etkileyecek?

Suluk alıp verisi bir nebze olsun yavaşladı.

"Şarkıdan önce, 'Sevdiğiniz ve sizi seven insanlara değeri
verin. Ve hiçbir zaman onları bırakmayın,' demiştiniz,"
dedi bana.

Durumun yeni farkına varmıştım. Kapı arasından bana
bakan o kadını yeni hatırlamıştım.

Kadın üzülmişti ve başını önüne eğip radyoda çalan o
son şarkıyı mırıldanarak stüdyodan çıktı.

"İnsanlar gitti, yıllar sen gitme..."

Bu yazı geçen sayıda ERCAN KESAL'ın yazdığı Gerisi Sende
kөşesine gönderilenler arasında seçilmiştir.

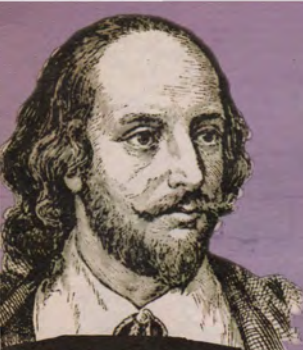
Kötülük, finalde yenilmek zorunda olduğu için onun karşısında da çok büyük zorluklar rağmen finalde zafer kazanacak iyiler vardır elbette.

İSTANBUL

**İstanbul benim ağacım. Köklerimin köklerine
karıştığı muhteşem bir ağaç İstanbul.**

İstanbul benim için bir ağaç. Dev, çok büyük, kocaman bir ağaç. Dallarında yeşil papağanların uçtuğu, kovuklarında sincapların koşuşturduğu, üzerinden alakargası, ağaçkakını, kızılgerdanı eksik olmayan yemyeşil bir ağaç benim için İstanbul. İstanbul dendiği zaman benim aklıma korkunç trafiği, olağanüstü kalabalığı, betona boğulmuşluğu gelmiyor. Benim aklıma hep bir ağaç geliyor. Nehir kenarında bir ağaç. Nehir de Boğaz aslında. Hep masmavidir boğaz. Ben böyle görüyorum İstanbul'u. Çünkü İstanbul'un sıkıntılarını neredeyse hiç yaşamıyorum. İş gitmek nedir bilmiyorum mesela. Evden çalışıyorum. Toplu taşıma araçlarını zevk için biniyorum desem yeri. O da kabul edilebilir saatlerde. Öğle saatlerinde. Zaten geç uyanıyorum bir de. Trafik çilesini hiç çekmiyorum İstanbul'un. İstanbul'da araba da kullanmıyorum. Duruyor öyle evin önünde araba. Ben zaten bisikletçiyim. Karış karış geziyorum İstanbul'u bisikletimle. Ve İstanbul çok güzel. Çünkü İstanbul bir ağaç. Bir dalı Çengelköy, diğer dalı Beykoz olan bir ağaç. Beykoz'da köfte yenir, Çengelköy'de börek. Polonezköy efsanedir, Polonezköy'de gözleme yenir. İstanbul içinde ağaçlar olan muhteşem bir ağaç. Ve ben ağaçları çok seviyorum. Fırsat buldukça ağaçlara sarılıyorum. Sarılıyorum sarılmasına ağaçlara da, ne bileyim, bir acıyı bakıyor insanlar. Kendileri ağaçlara asla sarılmıyor. Ağaçlara sarılanları pek sevmiyorlar. Sizlere ilk ağaca sarılma deneyimini anlatayım öyleyse. İlginçti bence ilk ağaca sarılma deneyimim. Bir keresinde sinemada Prensesin Uykusu'nu izledim öyle. Çağan Irmak filmi.

Harika bir film. Filmde ağaca sarılan bir adam gördüm. Dedim ben de sarılacağım ağaca o zaman. Adam böyle filmde sarılıyorsa ağaca yol ortasında, mutlulukla ağacın özsuyunu dinliyor. Bundan daha güzel bir şey olamaz hayatta diye düşündüm o anlarda sinemada. Çok etkilendim. Çok özendim. Filmden çıkar çıkmaz şöyle tam sarırmak bir ağaç bulsam da tüm kuvvetimle sarılsam diye düşündüm hep. Film boyunca. Zor getirdim filmin sonunu. Sarırmak bir ağaç bulamadım öyle hemen. Çünkü öyle her ağaca da sarılamaz ki insan. Ağaçlar da insan gibi. Öyle her insana sarılamaz insan. O gün sarırmak bir ağaç bulamadım. Ertesi gün atlardım bisikletime, Beykoz Korusu'na gittim. Binlerce sarırmak ağaç vardı Beykoz Korusu'nda. Seç, beğen, sarıl. Gözüme bir ağaç kestirdim. Tam sarılacağım, belediye konseri çıkışı gibi oldu bir anda koru. Amcalar teyzeler, çocuklar, genç kızlar delikanlılar. "Sarılamam ben şimdi bu ağaca bunca insan içinde". Ama bir kez davranmıştım da. Tam sarılırken geri çekilmek de olmazdı. O da tuhaf karışanırdı, biliyorum. Dedim barı koklayayım ben bu ağacı. Kokladım sonra ağacı. Size bir şey söyleyeyim mi, kendimi çok iyi hissettim o anlarda. Yaşıyorum işte resmen dedim. O öyle güzel bir kokuydu ki, aklıma başımdan aldı. Sarıldım sonra ağaca. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmedim o an. İlk ağaca sarılma deneyimim böyle oldu. Sonra da hep sarıldım ağaçlara. Çünkü İstanbul benim için bir ağaç. İnsan şehrine sarılmaz mı. Sarılır elbet. Rahat bırakmasalar, alaya alsalar da sarılır. İstanbul benim ağacım. Köklerimin köklerine karıştığı muhteşem bir ağaç İstanbul.

**WILLIAM
SHAKESPEARE**

**En acı söz
ninni gibi
gelir
sersemin
kulağına.**

**Rüzgar gibi
özgür olun.**

ANTON ÇEHOV

• İmtiyaz Sahibi: BRG Basın Yayın Reklam ve Org. San. Tic. Ltd Şti adına Ümit Bektaş
• Sorumlu Yazar İşleri Müdürü: Kemal Can Kayar
• Reklam İletişimi: reklam@brgjans.com
• Kapak İllüstrasyonu: Ethem Onur Bilgiç
• Arka kapak İllüstrasyonu: Ali Doğan Arslan
• İletişim: 0(212) 260 5878 - iletisim@bavuldergi.com - reklam@brgjans.com
• Adres: Cihannüma Mahallesi, Barbaros Bulvarı, Petek Apartmanı, No:73 Kat: 3 Beşiktaş
• Baskı: UNIPRINT Basım Sanayi ve Tic. A.Ş.
• Adres: Ömerli Mah. Hadımköy - İstanbul Cad. No:159
• Hadımköy Arnavutköy 34555 İstanbul / TÜRKİYE
• Tel: +90 212 798 2840 / Faks: +90 212 798 2063
• www.apa.com.tr
• Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 2110
• ISSN: 2149-8113 Aylık yaygın süreli yayındır.

f /bavuldergi @ /bavuldergi t /bavuldergi

BAVUL

Anlık İleti

Önder: Günaydın arkadaşlar ve sen plaza asansöründe mahsur kalan Esra.

Meral: Size plazanın 23. Katından bolca selam ve migren ağrısı gönderiyorum arkadaşlar.

Selin: Gece rüyamda bizim evin oradan Bakırköy'e direkt otobüs yapıyorlar. Otobüsü durakta görüp çok oluyorum. Biniyorum, şöföre "İncirli'den geçiyor mu?" diyorum "Evet, geçiyor" diyor. Şaka yapıyorsunuz hayat bana bu kadar kolaylaşmaz" deyip iniyorum.

Merve: Bugün Yeşilay'a üye olmak için karıştırıp yanlışlıkla Kızılay'a gitmişim. Gelmişken gel kanını alalım dediler. Çok şaşkıncım.

Duygu: Merve artık kaç yaşına geldin, başla şu sigaraya.

Can Binalı: Benim bi'buçuk adanadan beklentim acı, baklavadan fıstık, insandan yok.

Pinar: Apartmanın bodrumuna iniyorum, fareler ısırmazsa sağ salım çıkacağım. Bir kendine dikkat et favinızı alırım.

Efe: Fare ısırırsa belki sen de Spider Man gibi olursun Pinar, o da örümcek oluyordu ya. Düşünsene karınca ısırsaydı, sürekli bir çalışma hâli. Yeter be kardeşim, derim. Sırtta çekirdek, rüzgâr esen savruluyorsun, Allah'ım bana güç ver, derim. Sinekler falan kesin dalga geçiriyorlar karıncalarla, iki tır atıp geliyorlar, "Oğlum hâlâ aynı yerde misin ya?" falan diyorlardı kesin. Bir de çekirdek kabuğunu ne yapacak yuvaya götürse, karınca olsam dalga geçerim "Bu ne bilader? Git tatlı bir şeyler getir de keyifim yerine gelsin," derim. Çekirdeği ne yapayım, yemem ki o. Ergen karınca varmış dimi çekirdeği görüyor, abi bana sivilce yapıyor ya yemeyeyim falan.

Yeşim: Efe bu anlık ileti kısa ve dokunaklı bir şiir kadar etkili beni, teşekkür ederim.

Umut: Ya siz tabak kırınca ben de gaza geldim, kavgaya çıktım sandım. Ne bileyim sırtaki oynadığınızı. Ben de masalan devirmeye başladım.

Kemal: Gazeteciliğin güzelliği; Biz Edirne'de öğrenciyken sürekli ciğerlerin haberini yapıp bedava ciğer yiyorduk.

Efe: Frida Kahlo sergisi olmuştu birkaç sene önce gitmediniz mi gerçekten?

Can Binalı: Gitmedik efe, sen gittin mi?

Efe: Yok Ben de gitmedim. Aklıma gelmişken şaşırayım dedim.

Yeşim: Ben de haftaya Ellen DeGeneres 'tayım. Madonna'yla birlikte sokakı ve Justin Bieber'ı konuşacağız.

Öpür: Benim bu eller piyano da çalabilirdi ama olmadı. Kader işte.

Gizem: Can espi yaparken bile yanlış bilgi veriyorsun ya, komik ama gülemiyorsun.

Umut: Yaz için dört ayrı plan yaptım. Muhtemelen hiçbirini gerçekleştiremeyecek, kendi hayal kırıklığını kontrol altına almayı seviyorum.

Kemal: Bizim köyde bir küçük bir köpeğimiz vardı ismi Robin, benim köyümü buradan hayal edebilirsiniz.

Meral: Bizim köpeğin ismi ise karabaş. Sradan bilindik bir karabaş.

Önder: Bütün günün içinim daha sonuna geldik. Hepimizin eline sağlık, hayırlı geceler dilerim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

BAVUL

Ve eğer yalnızlığa güvende
olma duygusu eşlik ederse,
bu yalnızlık için çok daha
kötü olur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Franz Kafka